A. E. Van Vogt

A. E. Van Vogt

Arsenalele Din Isher

PROLOG.

VRĂJITORUL A HIPNOTIZAT MULŢIMEA?

11 iunie (de la corespondentul nostru). Poliţia şi gazetarii socotesc că, în scurt timp, va fi anunţat public, prin reclame, faptul că Oraşul Mijlociu va fi locul următoarei escale a unui maestru al magiei. Ei sunt pregătiţi să-l salute călduros dacă va binevoi să explice cu exactitate cum a păcălit sute de oameni, făcându-i să creadă că au văzut o clădire ciudată — un fel de arsenal.

Clădirea ar fi apărut în spaţiul ocupat, anterior şi actualmente, de localul familial „Mătuşa Sally” şi de croitoria „Patterson”. În interiorul celor două localuri se aflau doar salariaţii, dar niciunul dintre aceştia nu observase vreun eveniment neobişnuit.

O firmă mare şi strălucitoare indica faţada arsenalului născut atât de miraculos din neant; ea a constituit prima dovadă că întreaga scenă n-a fost decât o iluzie. Din orice punct o priveai te urmăreau cuvintele:

ARME DE CALITATE.

DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE.

În vitrină se afla un sortiment bogat de arme mici şi arme mari, de forme ciudate, iar un panou lucios înştiinţa:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Inspectorul Clayton de la secţia de investigaţii a încercat să intre, dar uşa părea încuiată. Câteva minute mai târziu, C. J. (Chris) McAllister, reporterul de la Gazette-Bulletin, a încercat şi el uşa, a deschis-o şi a intrat.

Voind să-l urmeze, inspectorul Clayton a găsit-o din nou încuiată. Se crede că McAllister a ajuns până în spatele clădirii, unde l-au văzut câţiva privitori. Imediat după revenirea lui, clădirea ciudată a dispărut la fel de brusc cum apăruse.

Poliţia se declară nedumerită în privinţa felului în care marele magician a creat o asemenea iluzie detaliată şi de lungă durată, în faţa unei mulţimi atât de mari.

NOTA REDACŢIEI:

Relatarea nu menţionează dacă nemulţumită, poliţia a încercat să-l contacteze pe McAllister, dar, oricum, nu l-a putut găsi. Nu l-a găsit nici acum, după atâtea săptămâni. Ce s-a întâmplat cu McAllister din clipa în care a găsit deschisă uşa magazinului de arme?

Uşa magazinului de arme avea o ciudăţenie. Nu numai că se deschidea la prima atingere, dar, dacă o trăgeai, simţeai că nu opune nici cea mai mică rezistenţă şi că este imponderabilă. McAllister avu impresia că i s-a topit clanţa în mână.

Rămase locului surprins. Se gândea la inspectorul Clayton care, cu un minut înainte, găsise uşa încuiată. Acest gând stăruia ca un semnal. Dinapoia lui răsună tunător vocea inspectorului:

— Lasă, McAllister, mă ocup eu de asta!

Dincolo de uşă, în magazin, era întuneric, prea întuneric ca să vadă ceva şi, lucru şi mai ciudat, ochii nu i se acomodau cu bezna aceea intensă. Instinctul său de reporter îl făcu să înainteze spre masa de întuneric mai

dens care venea din spatele dreptunghiului uşii. Cu coada ochiului văzu mâna inspectorului atingând clanţa pe care degetele lui o sloboziseră doar cu o clipă mai devreme. Ştiu pe loc că, dacă inspectorul ar fi izbutit să se opună, nici un reporter n-ar fi pătruns în clădire. Avea capul încă întors într-acolo, privindu-l mai degrabă pe poliţist decât întunericul din faţă, şi, tocmai când dădea să mai facă un pas înainte, se produse lucrul acela deosebit.

Clanţa nu-i permise inspectorului Clayton s-o atingă. Se răsuci într-un mod ciudat; acolo se mai afla încă o formă curioasă, puţin estompată. Cu o mişcare prea rapidă pentru a fi observată, uşa propriu-zisă atinse brusc călcâiul lui McAllister. O atingere uşoară, imponderabilă. Înainte de a putea gândi sau reacţiona la ceea ce se întâmplase, elanul mişcării sale de înaintare îl adusese deja înăuntru. Când înfruntă întunericul, i se încordară chinuitor toţi nervii. De-abia după ce uşa se închise bine, McAllister scăpă de acel chin scurt şi neaşteptat. În faţă se afla un magazin luminat strălucitor, în spate lucruri de necrezut!

Pentru McAllister, urmă un moment de nedumerire: rămase cu trupul răsucit stângaci, doar vag conştient de interiorul magazinului, dar teribil de înspăimântat, în scurta clipă dinaintea întreruperii, de ceea ce se afla dincolo de tăbliile transparente ale uşii prin care tocmai intrase.

Nu se vedea nicăieri nimic. Totul era de nepătruns. Nici inspectorul Clayton, nici vreo gloată de privitori gălăgioşi cu gurile căscate, nici un şir de magazine mizere peste drum. Nu era nici măcar aceeaşi stradă. De fapt nu mai exista nici o stradă. În schimb se vedea un parc liniştit. Dincolo de el, strălucitor în soarele amiezii, se contura un oraş mare, proiectat pe cer. Dinapoia lui, un glas muzical, cam răguşit, de femeie întrebă:

— Aveţi nevoie de o armă?

McAllister se întoarse brusc, cu reacţia automată pe care o ai la orice sunet. Şi pentru că toată povestea continua să fie ca un vis, imaginea oraşului se topi aproape imediat. Mintea

i se concentră asupra tinerei care înainta încet din fundul magazinului. Gândurile nu i se limpeziră imediat. Convingerea că ar trebui să spună ceva i-a fost frânată de primele impresii produse de înfăţişarea fetei. Avea un trup suplu, cu forme plăcute, părul negru, frumos buclat, ochii negri, iar pe faţă îi strălucea un zâmbet agreabil. Rochia simplă şi sandalele păreau atât de normale la prima vedere încât nu se mai gândi la ele. Izbuti să spună doar atât:

— Ceea ce nu pot înţelege este de ce n-a putut intra şi ofiţerul de poliţie care venea după mine. Şi unde e acum?

Spre surprinderea lui, surâsul fetei căpătă o nuanţă de stânjeneală, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare:

— Ştim că oamenilor li se pare o prostie din partea noastră că tot mai insistăm asupra acelei vechi duşmănii (vocea îi deveni mai fermă). Ba ştim chiar ce inteligentă este propaganda care pune accentul pe stupiditatea atitudinii noastre. Şi, totuşi, nu primim niciodată aici vreun om de-al ei. Continuăm să ne luăm foarte în serios principiile.

Făcu o pauză de parcă ar fi aşteptat din partea lui o înţelegere totală. Dar McAllister văzu din confuzia care-i înceţoşa ochii că propria-i faţă trebuie să fi fost la fel de lipsită de expresie ca şi gândurile. Oamenii ei! Fata rostise aceste cuvinte ca şi cum s-ar fi referit la cine ştie ce personaj şi asta ca răspuns direct la cuvântul „poliţist” folosit de el. Însemna că oamenii ei, oricine ar fi fost această ea, erau poliţişti şi că uşa le era potrivnică şi nu le permitea să intre în acest magazin de arme.

McAllister îşi simţi mintea golită. Fu inundat de un fel de simţământ al abisurilor nesondate, având prima convingere uluitoare că nu toate lucrurile stau aşa cum trebuie. Acum fata vorbea cu ceva mai multă asprime:

— Vreţi să spuneţi că habar n-aveţi de toate acestea, de faptul că de generaţii întregi breasla armurierilor a subzistat, în această epocă de energii distrugătoare, ca unică protecţie a omului de rând în faţa înrobirii? Dreptul de a cumpăra arme… (se opri şi-l privi cu ochi iscoditori,

apoi continuă)… Dacă stăm să ne gândim, aveţi ceva cu totul deosebit în înfăţişare. Hainele exotice, oarecum… Nu veniţi cumva de pe câmpiile fertile ale Nordului?

Clătină din cap, din ce în ce mai iritat de propriile-i reacţii. Tânăra continuă repezit:

— Şi dacă stăm să ne gândim, e uluitor că un poliţist a încercat uşa şi că alarma n-a funcţionat.

Mişcă mâna în care scânteia un obiect de metal, strălucitor ca oţelul în soarele amiezii. Nu era nici urmă de smerenie în glasul ei, nimic care să sugereze scuzele când spuse:

— Vă rog să rămâneţi acolo unde sunteţi, domnule, până când îl chem pe tata. În meseria noastră, cu răspunderile pe care le avem, nu ne place să riscăm niciodată. Ceva nu e în regulă aici, nu e deloc în regulă!

Lucru destul de ciudat, tocmai atunci mintea lui McAllister începu să funcţioneze clar. Gândul care-i veni merse în paralel cu al fetei. Cum de ajunsese el aici, în lumea asta fantastică? Într-adevăr, era ceva în neregulă.

Atenţia îi fu reţinută de armă. Era micuţă, de forma unui pistol, dar cu trei cuburi ieşite în afară, formând un semicerc din vârful camerei de explozie în formă de bulb. În timp ce-o privea, McAllister se cutremură. Acest instrument micuţ şi nesuferit, scânteind între degetele arse de soare ale fetei, era la fel de real ca şi fata.

— Dumnezeule mare, şopti el. Ce fel de pistol mai e şi ăsta? Lasă-l puţin jos şi să încercăm să aflăm despre ce e vorba.

Fata păru că nici nu-l aude. Observă cum privirea ei se îndreaptă spre un punct de pe perete, mai spre stânga lui. Uimit, văzu aprinzându-se şapte luminiţe miniaturale. Ce lumini ciudate! Era fascinat de jocul de lumini şi umbre, de stingerea şi aprinderea succesivă a globuleţelor, un fel de mişcare vălurită cu creşteri şi descreşteri infime, un efect incredibil de delicat al reacţiei instantanee la un barometru hipersensibil. Când luminile se potoliră, privirea lui reveni

la fată. Spre marea lui surprindere, aceasta îşi puse pistolul de o parte. Probabil observase expresia ciudată de pe faţa lui.

— E în regulă, zise ea calmă. Acum s-au concentrat asupra dumneavoastră automatele. Dacă ne-am înşelat în ceea ce vă priveşte, vom fi bucuroşi să ne cerem scuze. Între timp, dacă vă mai interesează ideea de a cumpăra o armă, îmi va face plăcere să vă arăt câteva mostre şi felul în care funcţionează.

„Aşadar, automatele sunt îndreptate împotriva mea”, se gândi McAllister. Informaţia nu-i aduse mei un fel de uşurare. Indiferent ce vor fi fost aceste automate, nu aveau să acţioneze în favoarea lui. Faptul că tânăra îşi pusese la o parte pistolul, în pofida suspiciunii cu care îl privea, demonstra în mare măsură eficacitatea noilor ei dulăi de pază.

— Da, chiar vă rog să-mi arătaţi.

Îi veni un gând năstruşnic şi spuse;

— Nu mă îndoiesc că tatăl dumneavoastră stă undeva în planul doi şi mă studiază.

Tânăra nu dădu semne că vrea să-i arate vreo armă, ci îl privi uimită:

— Poate nu realizaţi, spuse ea încet, dar deja ne-aţi tulburat tot sistemul. Luminile automatelor ar fi trebuit să se stingă din clipa în care tata a apăsat pe butoane. Asta a făcut când l-am chemat. Dar ele nu s-au stins! E nefiresc şi, totuşi (se încruntă mai tare), dacă aţi fi fost unul dintre ei, cum aţi fi trecut prin uşă? E posibil ca savanţii ei să fi descoperit fiinţe umane care nu afectează energiile sensibile, iar dumneavoastră să fiţi doar una dintre acestea, trimisă să testeze posibilitatea de a intra la noi? Nici asta nu e logic. Dacă ei ar fi sperat să izbutească, n-ar fi riscat să ne producă o surpriză zdrobitoare… Astfel, dumneavoastră aţi fi devenit pana care despică frontul duşman pe scară largă. Ea e nemiloasă şi strălucitoare şi ţine morţiş să aibă putere deplină asupra unor bieţi proşti ca voi care n-aveţi

înţelepciunea decât s-o adoraţi — pe ea şi splendoarea Curţii imperiale.

Într-un colţ se afla un scaun şi McAllister se îndreptă spre el. Între timp se mai calmase.

— Uite, începu el, habar n-am despre ce vorbeşti. Nu ştiu nici măcar cum am ajuns în magazinul ăsta. Sunt de acord cu dumneata că toată povestea necesită explicaţii, dar eu le văd cu totul altfel.

Începu să tărăgăneze vorba. Se lăsase pe jumătate pe scaun, dar în loc să se afunde în el, se aşeză încet şi drept, ca un bărbat foarte, foarte vârstnic. Privirea îi fu atrasă de o inscripţie ce strălucea deasupra unei vitrine cu arme, aflată înapoia femeii. O întrebă cu glas răguşit:

— Ala… E un calendar?

Tânăra îi urmări privirea, nedumerită:

— Da, suntem în 3 iunie. Dar ce nu e în regulă?

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun… Făcu un mare efort să se adune… Vreau să spun… Cifrele alea de deasupra, adică… În ce an suntem?

Fata păru surprinsă. Începu să bâiguie ceva, apoi se opri şi se trase înapoi. În cele din urmă îl admonestă:

— Nu te mai uita aşa! Nu-i nimic greşit. Suntem în anul 84 al celui de-al patruzecilea secol al Casei Imperiale Isher.

II

McAllister se aşeză foarte hotărât, când, deodată, avu o revelaţie uimitoare. Evenimentele petrecute începeau să se organizeze în mintea sa într-un soi de tipar deformat: faţada clădirii, suprapusă peste cele două magazine; felul în care se comportase uşa; marea firmă exterioară cu legătura ciudată pe care o făcea între libertate şi dreptul de a cumpăra arme; armele expuse în vitrină — „cele mai bune arme energetice din întregul univers cunoscut…”!

Observă că fata vorbeşte pe tonul cel mai serios cu un bărbat înalt, grizonat, aflat în pragul uşii pe care intrase şi

ea. Discuţia părea puţin încordată. Deşi nu vorbeau tare, în urechile lui sunetele se amestecau, ciudate şi tulburătoare. McAllister nu prea putu să le analizeze sensul până când fata nu se întoarse şi-l întrebă:

— Cum vă numiţi?

McAllister îşi spuse numele.

Fata şovăi, apoi insistă:

— Domnule McAllister, tata vrea să ştie din ce an veniţi!

Bărbatul grizonat făcu un pas către el şi vorbi pe un ton grav:

— Nu cred că avem timp de explicaţii. S-a întâmplat exact lucrul de care ne era teamă nouă, fabricanţilor de arme, de generaţii întregi, şi anume: că va apărea din nou cineva lacom de puteri nelimitate care, pentru a-şi putea exercita tirania, va căuta mai întâi să ne distrugă. Prezenţa dumitale aici este o manifestare a forţei energetice pe care a îndreptat-o ea împotriva noastră — un lucru atât de nou încât nici măcar nu I-am bănuit. Dar nu am timp de pierdut. Lystra, obţine toate informaţiile posibile şi avertizează-l de primejdia ce-i ameninţă propria persoană.

Apoi bărbatul se răsuci pe călcâie şi uşa se închise, fără zgomot, îndărătul siluetei lui înalte.

McAllister întrebă:

— Ce-a vrut să spună cu chestia aceea, cu pericolul în care se află propria-mi persoană?

— Nu e chiar aşa uşor de explicat, începu tânăra, cu vădită stânjeneală în glas. În primul rând, veniţi până la vitrină şi voi încerca să vă lămuresc totul. Presupun că sunteţi destul de nedumerit.

McAllister trase adânc aer în piept:

— Ei, acuma parcă mai vii de-acasă.

Îi trecuse spaima. Bărbatul cărunt părea să ştie despre ce e vorba. Asta însemna că n-o să fie chiar atât de greu să se lămurească şi el. Cât despre pericolul în care se afla breasla fabricanţilor de arme, asta era problema lor, nu a lui. Făcu câţiva paşi spre fată, dar, spre uimirea lui, ea se trase înapoi

cu spaimă, de parcă ar fi amenințat-o. O privi cu ochi fără expresie; ea râse firav, fără pic de veselie şi, într-un târziu, spuse:

— Să nu credeţi că glumesc şi nici nu trebuie să vă simţiţi ofensat, dar, pentru propria dumneavoastră siguranţă, să nu atingeţi nici un trup omenesc cu care aţi veni întâmplător în contact.

McAllister fu cutremurat de un fior ca de gheaţă. Apoi, deodată, simţi un val de enervare văzând chipul fetei atât de înspăimântat.

— Uite ce e, vreau să lămuresc bine lucrurile. Înţeleg că aici putem vorbi fără nici un pericol cu condiţia să nu te ating şi nici să nu mă apropii de dumneata. Aşa e?

Fata încuviinţă din cap.

— Duşumeaua, pereţii, toate mobilele — de fapt întregul magazin — sunt făcute din materiale rău-conducătoare de energie.

McAllister avu senzaţia că merge pe o funie întinsă deasupra unei prăpăstii fără fund.

— S-o luăm de la început, zise el. De unde ai ştiut dumneata şi de unde a ştiut tatăl dumitale că nu sunt… Făcu o pauză înainte de a rosti formula aceea ciudată… Că nu fac parte din epoca aceasta?

— Tata v-a fotografiat. V-a fotografiat şi lucrurile din buzunare. Aşa a descoperit mai întâi care e problema. Vedeţi, dumneavoastră, energiile, sensibile în sine devin purtătoare ale energiei cu care sunteţi încărcat. Asta nu e-n regulă. De aceea n-au vrut armele automate să se concentreze asupra dumneavoastră şi…

— Încărcat cu… Energie? Întrebă McAllister neîncrezător.

Fata se holbă la el:

— Cum, nu înţelegeţi? (i se tăie respiraţia). Aţi traversat şapte milenii. Şi dintre toate energiile din Univers cea mai puternică este timpul. Dacă aţi păşi afară din magazinul acesta, aţi arunca în aer Oraşul imperial şi un teritoriu de o sută de kilometri de jur-împrejur. Dumneavoastră (încheie

cu glas şovăielnic, dar din ce în ce mai emoţionat), dumneavoastră aţi putea distruge Terra.

III

Până atunci McAllister nu observase oglinda. Ciudat, pentru că era destul de mare, înaltă de aproape doi metri şi jumătate, şi se afla în faţa lui, pe perete, unde ar fi putut jura că doar cu un minut mai devreme nu se vedea decât o masă compactă de metal.

— Uitaţi-vă în oglindă, îi spuse cu glas mult mai blând fata. Nimic nu poate fi mai liniştitor decât propria-ţi imagine. De fapt, trupul dumneavoastră rezistă destul de bine la şocul mintal.

Se holbă la propria-i imagine. Paloarea feţei prelungi parcă se reflecta asupra lui. Dar trupul nu i se zguduia propriu-zis, aşa cum tindea să-i sugereze vârtejul din minte. Deveni din nou conştient de prezenţa fetei, care ţinea degetul pe unul dintre întrerupătoarele de pe perete. Deodată se simţi mai bine şi spuse liniştit:

— Mulţumesc. Fără doar şi poate aveam nevoie de aşa ceva.

Tânăra îi surise încurajator şi abia acum rămase el uluit de personalitatea ei contradictorie. Pe de-o parte, incapacitatea de acum câteva minute de a sesiza esenţa primejdiei, iar pe de alta, acţiunea prin care-l ajutase să se vadă în oglindă, ceea ce dovedea o înţelegere adâncă a psihologiei omeneşti. Îi spuse:

— Problema care se pune din punctul dumitale de vedere este de a reuşi s-o eviţi pe această femeie din dinastia Isher şi de a mă trimite înapoi, înainte de a arunca Terra în aer din… Din nu ştiu ce an în care ne aflăm.

Fata încuviinţă din cap.

— Tata zice că puteţi fi trimis înapoi, dar, în rest, atenţie!

Nu avu însă răgazul să se simtă mai uşurat aflând că poate fi trimis înapoi, în timpul din care venise. Fata mai apăsă un

buton. În aceeaşi clipă, oglinda dispăru în zidul metalic. Se auzi declicul unui alt buton Dispăru şi zidul. Dinaintea lui se întindea un parc asemănător celui pe care-l văzuse deja prin uşa din faţă, în mod evident o extindere a aceleiaşi privelişti de grădină.

O clădire masivă, cam de cinci sute de metri lungime şi — incredibil — tot atât de înaltă pe cât de lungă, se ridica asemenea unui monstru întunecat, profilându-se pe cer şi dominând zarea. Pretutindeni existau dovezi ale trudei dinamice a omului, dar nicăieri nici o mişcare, nici ţipenie de om. Până şi copacii stăteau nemişcaţi în aerul acela încremenit, lipsit de lumină.

— Atenţie! Îi spuse fata, de data aceasta pe un ton mult mai blând.

Nu se auzi nici un declic. Ea umblă la unul dintre butoane şi viziunea lui deveni mai puţin clară. Nu atât pentru că soarele îşi redusese intensitatea luminoasă şi nici pentru că apăruse un geam acolo unde nu fusese nimic cu o clipă mai devreme, ci pentru că între ei şi parcul acela splendid nu părea să existe nici un fel de substanţă materială. Dar parcul nu mai era pustiu: mişunau în el zeci de oameni şi de utilaje.

McAllister rămase uluit. Apoi, pe măsură ce senzaţia de iluzie se topi şi ameninţarea pe care o reprezentau aceşti oameni deveni tot mai penetrantă, emoţia i se prefăcu în spaimă:

— Vai de mine, spuse el, în cele din urmă, dar oamenii aceştia sunt soldaţi, iar maşinile lor sunt…

— Arme energetice! Îi completă fata gândul. Problema lor dintotdeauna a fost cum să-şi aducă armele destul de aproape de magazinele noastre, pentru a ne distruge. Nu e vorba atât de faptul că tunurile nu ar avea putere la o distanţă foarte mare, căci până şi carabinele pe care le vindem pot ucide oameni la o distanţă de câteva mile, dar magazinele noastre sunt atât de bine fortificate încât, pentru a ne distruge, ar trebui să-şi folosească de la o

distanţă minimă tunurile cele mai mari. În trecut n-au putut-o face niciodată pentru că parcul înconjurător ne aparţine, iar sistemul nostru de alarmă a fost perfect, cel puţin până acum. Noua energie folosită de ei nu afectează niciunul dintre instrumentele noastre de protecţie. Şi, ceea ce e infinit mai rău, le oferă un scut perfect împotriva armelor noastre. Bineînţeles, invizibilitatea este un fenomen cunoscut de multă vreme, dar, dacă n-ai fi venit dumneata, am fi fost distruşi fără măcar să ştim ce s-a întâmplat.

— Bine, exclamă, pe un ton strident, McAllister, dar ce-aveţi de gând să faceţi? Ăştia sunt încă acolo şi lucrează…

Ochii negri ai fetei scăpărară ca o flacără galbenă, feroce:

— Tata a avertizat breasla şi membrii acesteia au descoperit că tunuri invizibile similare sunt instalate de oameni invizibili în preajma magazinelor. Consiliul se va întruni foarte curând pentru a discuta măsurile de apărare.

Fără a mai scoate o vorbă, McAllister îi privi pe soldaţi cum legau ceva — probabil nişte cabluri invizibile ce duceau la clădirea imensă din planul al doilea —, cabluri foarte groase care indicau puterea tiranică ce urma să fie dezlănţuită asupra micului magazin de arme. Nu mai era nimic de spus. Realitatea depăşea cu mult cuvintele. Dintre toţi cei de aici, el părea cel mai puţin util, opinia lui era cea mai puţin însemnată. Ar fi trebuit s-o spună, dar nu-şi dădu seama de asta decât atunci când, de alături, răsună glasul tatălui fetei:

— Te-nşeli profund, domnule McAllister. Dintre toţi, dumneata eşti cel mai preţios. Prin dumneata am descoperit că Imperiul Isher ne atacă efectiv. Mai mult decât atât, duşmanii noştri habar nu au de existenţa dumitale, deci nu şi-au dat încă seama pe deplin de efectul produs de noua energie de mari proporţii pe care au folosit-o. Ca atare, dumneata eşti singurul factor necunoscut. De aceea trebuie să te folosim imediat.

Lui McAllister i se păru că tatăl fetei îmbătrânise brusc. Zbârciturile îi brăzdau faţa slabă şi încordată. Când se întoarse spre fiică-sa şi îi vorbi, glasul lui era teribil de aspru:

— Lystra, numărul 7!

Degetele fetei atinseră cel de-al şaptelea buton şi tatăl se grăbi să-i explice lui McAllister:

— Consiliul Suprem al Breslei ţine o şedinţă extraordinară pentru a face faţă iminenţei pericolului. Trebuie să alegem metoda cea mai probabilă pentru a ataca problema şi să ne concentrăm individual şi colectiv, asupra acestei metode. Sunt deja în curs discuţii la nivel regional, dar deocamdată n-a rezultat decât o singură idee importantă şi… Ah, domnilor!

Se adresa cuiva aflat dincolo de McAllister. Acesta tresări şi se întoarse. Mai mulţi bărbaţi intrau prin zidul masiv la fel de uşor şi degajat ca şi cum ar fi trecut doar pragul unei uşi deschise. Unul, doi, trei — treizeci.

Aveau feţele crâncene, în afara unuia singur care, uitându-se în treacăt la McAllister, dădu să meargă mai departe, dar se opri cu un zâmbet pe jumătate amuzat.

— De ce vă miraţi atât de tare? Cum credeţi că am fi putut să supravieţuim în tot cursul acestor ani dacă n-am fi izbutit să transmitem prin spaţiu obiecte materiale? Poliţia statului Isher abia aştepta să impună o blocadă asupra surselor noastre de aprovizionare. În treacăt fie spus, mă numesc Cadron — Peter Cadron!

McAllister dădu din cap, aşa, de formă. Nu-l mai impresionau câtuşi de puţin noile maşini. Erau produsele finale ale erei maşinilor; ştiinţa şi invenţiile făcuseră progrese atât de mari, încât aproape nu exista o mişcare a oamenilor care să nu afecteze o maşină sau, invers, să nu fie afectată de ea. Un bărbat din preajma lui, cu o faţă grosolană, spuse:

— Ne-am adunat aici pentru că, în mod evident, sursa energiei noi se află în clădirea mare de lângă magazin…

Făcu un gest către peretele ce fusese la un moment dat oglindă, apoi geamul prin care McAllister privise clădirea cu aspect monstruos. Vorbitorul continuă:

— Ştim încă de acum cinci ani, când a fost terminată această clădire, că era vorba de o construcţie energetică îndreptată împotriva noastră; iar acum s-a scurs din ea energia nouă pentru a copleşi lumea, o energie de o forţă imensă, atât de puternică încât a frânt până şi tensiunile timpului, dar, din fericire, numai în acest magazin aflat în vecinătatea ei. După cât se pare, energia slăbeşte când este transmisă la distanţe mari.

— Uite ce e, Dresley, sună o întrerupere lipsită de curtoazie venită din partea unui individ din cale-afară de slab. Ce rost are tot preambulul ăsta? Voi aţi cercetat diferitele planuri propuse de grupurile regionale.” Este sau nu vreunul ca lumea printre ele?

Dresley şovăi. Spre surprinderea lui McAllister, ochii individului se opriră asupra lui, privindu-l cu neîncredere; faţa grosolană a lui Dresley se încordă, apoi se aspri de tot:

— Da, ar exista o metodă, dar pentru asta ar trebui să-l silim pe prietenul nostru venit din trecut să-şi asume un mare risc. Ştiţi cu toţii Ia ce mă refer. Cu această metodă am putea câştiga timpul de care avem nevoie.

— Ei, făcu McAllister, copleşit de privirile care se aţintiseră asupra lui.

IV

McAllister înţelese că avea din nou nevoie de oglindă pentru a-şi dovedi că trupul lui face faţă cum trebuie situaţiei. Măsură cu privirea chipurile bărbaţilor adunaţi acolo. Fabricanţii de arme alcătuiau un tablou destul de confuz, stând jos sau în picioare ori sprijinindu-se de vitrinele pline cu arme strălucitoare. Şi parcă erau mai puţini decât îi ieşiseră la numărătoare mai înainte. Unul, doi — douăzeci şi opt, cu fată cu tot. Ar fi putut jura că fuseseră

treizeci şi doi. Mergând cu privirea mai departe, tocmai observa cum se închidea uşa camerei din spate. Patru dintre bărbaţi intraseră acolo fără ca el să ştie ce se ascunde înapoia acelei uşi.

Dădu nedumerit din cap, apoi, întorcându-şi privirea, cercetă gânditor feţele aflate dinaintea lui şi spuse:

— Pur şi simplu nu înţeleg cum de v-aţi gândit că m-aţi putea constrânge. După părerea voastră sunt încărcat cu energie. Se prea poate să mă înşel, dar, dacă vreunul dintre voi ar încerca să mă împingă în jos pe panta timpului său măcar să se atingă de mine, energia din trupul meu ar produce distrugeri cumplite…

— Să te ia dracu'! Ai perfectă dreptate, se amestecă un tânăr, care urlă furios la Dresley. Cum naiba ai putut să faci o asemenea gafă psihologică? Doar ştii că McAllister va trebui să execute poruncile noastre ca să se salveze, şi asta încă foarte repede!

Dresley mormăi:

— Fir-ar să fie! Realitatea este că n-avem timp de pierdut cu explicaţii şi eu mi-am zis că l-am putea speria uşor. Dar văd că avem de-a face cu un om inteligent.

McAllister făcu ochii mici şi inspectă întregul grup. Totul era o cacialma, aşa că spuse cu asprime:

— Lăsaţi linguşeala asta cu inteligenţa. Văd că asudaţi pur şi simplu de frică. Aţi fi în stare să vă împuşcaţi şi bunicile şi să mă trageţi şi pe mine pe sfoară pentru că e în joc însăşi existenţa lumii pe care voi o consideraţi bună. Dar ce mai e şi planul ăsta al vostru ta care vreţi să mă siliţi să particip?

Îi răspunse tânărul:

— Vi se vor da haine de protecţie izolatoare şi veţi fi trimis înapoi în epoca dumneavoastră…

Făcu o pauză şi McAllister replică:

— Deocamdată, asta nu sună chiar atât de rău. Dar care-i şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie!

McAllister căscă ochii şi apoi începu:

— Ia ascultaţi-mă bine. Nu încercaţi să mă duceţi cu zăhărelul. Dacă lucrurile ar fi chiar atât de simple, cum naiba v-aş putea fi de folos împotriva energiei Imperiului Isher?

Tânărul se încruntă, negru la faţă, privindu-l aspru pe Dresley:

— Vezi că vorbind de constrângere l-ai făcut să intre la bănuieli? Întorcându-se către McAllister spuse:

— Planul nostru vizează aplicarea energiei pe baza principiului pârghiilor şi punctelor de sprijin. Dumneavoastră urmează să fiţi greutatea de la capătul lung al unei „pârghii" energetice prin care se ridică greutatea superioară de la capătul ei cel mai scurt. Vă veţi întoarce în timp cinci mii de ani. Maşina din clădirea cea mare, la care e acordat trupul dumneavoastră şi care ne-a făcut aceste necazuri, va înainta în timp câteva luni.

— În felul acesta — îl întrerupse alt participant, înainte ca McAllister să poată replica — am avea timp să găsim un alt factor de contracarare. Trebuie să existe o soluţie, căci altfel duşmanii noştri n-ar fi acţionat în secret. Ei, ce părere aveţi?

McAllister porni agale spre scaunul pe care stătuse înainte. Mintea îi funcţiona cu o viteză ameţitoare, dar avea o presimţire neagră că nu dispune de cunoştinţele tehnice necesare pentru a se putea apăra. Vorbi rar:

— După câte văd, metoda ar trebui să funcţioneze ca un miner de pompă. Principiul pârghiei… Vechea idee după care, dacă ai avea o pârghie destul de lungă şi un punct de sprijin corespunzător, ai putea deplasa Pământul de pe orbita lui.

— Exact, interveni Dresley, cel cu faţa grosolană. Numai că aceasta acţionează în timp. Dacă te întorci înapoi cu cinci mii de ani, dispare clădirea…

Glasul i se stinse, la fel ca şi entuziasmul, când citi expresia de pe faţa lui McAllister.

— Uite ce e, zise acesta, nimic nu-i mai jalnic decât o mână de oameni cinstiţi care se apucă de o treabă necinstită. Sunteţi oameni puternici, intelectuali, care v-aţi închinat viaţa unei concepţii idealiste. Aţi crezut neîncetat că, dacă va fi vreodată nevoie, nu veţi şovăi să faceţi sacrificii drastice. Dar nu puteţi păcăli pe nimeni. Care e şmecheria?

V

Era surprinzător acest contraatac. Îi văzu pe indivizii aceia ieşind din camera dosnică şi avu un adevărat şoc când observă că se duseseră să-şi ia echipamentul de protecţie înainte de a fi putut şti măcar că şi el îl va folosi. McAllister se uită sever la Peter Cadron, care întinse către el obiectul acela inform, de culoare aproape cenuşie, şi-i spuse răspicat:

— Bagă-te în astea şi apucă-te de treabă! E o chestiune de minute, băiete! Când ţevile alea de colo vor începe să împrăştie energie, n-o să mai fii în viaţă ca să discuţi despre cinstea noastră.

Şi totuşi exista încă. Broboane de sudoare îi curgeau pe obraji, iar nesiguranţa îl îmbolnăvea pur şi simplu. De undeva, din spate, un bărbat spuse:

— Primul nostru ţel va fi acela de a câştiga timp, apoi trebuie să înfiinţăm noi ateliere prin diferite comunităţi, unde nu pot fi atacate prea uşor. Simultan, vom contacta orice potenţial al imperiului care ne poate ajuta, direct sau indirect, în acţiunea noastră, iar, în cele din urmă, trebuie să…

Glasul vorbea înainte, dar McAllister nu-l mai auzea. Privirile lui înnebunite se opriră asupra fetei, care stătea, tăcută şi intimidată, lângă uşa din faţă. Păşi către ea. Fie privirile lui aspre, fie prezenţa lui impunătoare o speriară, căci se trase înapoi, cu chipul cuprins de paloare.

— Uitaţi! Strigă el. M-am băgat până peste cap în povestea asta. Şi care e riscul?! Trebuie să simt că am o oarecare

şansă. Spuneţi-mi care-i şmecheria?

Intre timp, faţa se făcuse cenuşie la faţă, având aproape aceeaşi înfăţişare pământie, moartă, ca şi costumul pe care-l ţinea în mână Peter Cadron.

— E vorba de fricţiune, murmură ea, nedesluşit, într-un târziu. Poate nu veţi reuşi să refaceţi tot drumul înapoi. Vedeţi, veţi fi un fel de „greutate”, de „pondere” şi…

McAllister se îndepărtă de ea ca un vârtej. Intră în costumul acela moale atât de uşor încât avea senzaţia de imponderabilitate, apoi îl strânse cu grijă pe tot corpul, peste hainele lui proaspăt călcate.

— Parcă mă cam strânge la cap, nu-i aşa? Întrebă el.

— Da, veni răspunsul de ia tatăl Lystrei. De îndată ce închizi fermoarul, costumul devine total invizibil. Celor din afară, şi mai ales celor nepricepuţi, li se va părea că porţi haine obişnuite. Costumul este complet echipat, aşa că, atâta vreme cât îl porţi, ai putea trăi şi pe lună.

— Ceea ce nu izbutesc să înţeleg, se plânse McAllister, este de ce trebuie să-I port. Am ajuns fără probleme aici, deşi nu-l aveam pe mine.

Se încruntă. Vorbele îi scăpaseră automat, dar deodată îi veni un gând salvator.

— Numai o clipă, zise el, ce se întâmplă cu energia cu care sunt încărcat când mă aflu închis ca într-un borcan în costumul ăsta de protecţie?

Văzu, după încremenirea feţelor din jurul lui, că a atins un subiect formidabil.

— Va să zică asta este! Izbucni el. Stratul izolator mă va împiedica să pierd ceva din energia aceasta. Deci, aşa aş putea să capăt oarecare „greutate”. N-am nici o îndoială că există o legătură între acest costum şi cealaltă maşină. Ei bine, nu e prea târziu.

Cu o răsucire disperată a corpului, încercă să sară într-o parte, să scape de mâinile celor patru bărbaţi care se năpustiră asupra lui. Dar ei îl prinseră într-o clipă şi-l ţinură

atât de ferm încât era peste puterile lui să scape din strânsoare. Peter Cadron îi trase repede fermoarul şi spuse:

— Iartă-ne, dar când ne-am dus în camera aceea din spate, ne-am şi îmbrăcat în costumele izolante. De aceea nu ne-ai putut face nici un rău. Şi ţine minte un lucru. Nu avem nici o certitudine că eşti sacrificat. Faptul că nu există nici un crater pe pământul nostru dovedeşte că nu ai explodat în trecut şi că ai rezolvat problema altfel. Ei, şi acum cineva să deschidă repede uşa!

Se trezi împins înainte de o forţă irezistibilă. Apoi auzi un cuvânt:

— Aşteptaţi!

Vorbise fata. Ochii îi scânteiau ca nişte pietre preţioase, întunecate la culoare; între degete ţinea pistolul minuscul, lucios ca o oglindă, pe care la început îl îndreptase împotriva lui McAllister. Oamenii care-l împingeau pe acesta afară se opriră de parcă ar fi fost paralizaţi. Aproape că nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Pentru el exista numai fata. Mişcându-şi imperceptibil muşchii buzelor, aceasta strigă indignată:

— Dar este de-a dreptul scandalos! Adică suntem atât de laşi! E oare posibil ca spiritul libertăţii să poată supravieţui numai printr-o crimă murdară şi prin încălcarea grosolană a drepturilor individului? Eu zic că nu! Domnul McAllister trebuie să se bucure de protecţia tratamentului hipnotic. Cu siguranţă că o întârziere atât de mică nu va avea efecte fatale.

— Lystra, strigă tatăl ei, şi McAllister înţelese după mişcarea iute a acestuia cât de prompt sesiza bătrânul toate aspectele situaţiei. Făcu un pas înainte şi luă pistolul dintre degetele fiicei sale. McAllister se gândi că acesta era singurul bărbat din încăpere care ar fi îndrăznit să se apropie de ea într-un asemenea moment, având siguranţa că fata nu va trage.

Îşi dădu seama că Peter Cadron i-a lăsat braţul şi se îndepărtă de el. Bărbatul privea calm, ţinând capul drept şi

trufaş. Spuse:

— Fiica dumneavoastră are dreptate, domnule. Iată clipa în care ne ridicăm deasupra temerilor noastre şi putem spune acestui tânăr nefericit: „Nu-ţi pierde curajul! Nu vei fi uitat. Nu putem garanta nimic, nu putem nici măcar să precizăm ce ţi se va întâmpla, dar, dacă stă în puterea noastră să te ajutăm, te vei bucura de acest ajutor”. Iar acum, trebuie să te ocrotim de presiunile psihologice distrugătoare, care altfel te-ar desfiinţa de-a dreptul, simplu, dar eficace.

McAllister observă prea târziu că ceilalţi îşi întorseseră deja feţele de la acest perete extraordinar, care-şi dovedise în repetate rânduri multifuncţionalitatea. Nici măcar nu văzu cine a apăsat butonul de activare pentru efectuarea operaţiunilor care urmară.

Fulgeră o lumină orbitoare. O clipă avu impresia că i s-a golit total-creierul, iar pe fondul acestui vid glasul lui Peter Cadron insista cu apăsarea unei prese de gravat:

— Să-ţi păstrezi stăpânirea de sine şi sănătatea mintală — aceasta ţi-e singura speranţă. O vei face în ciuda tuturor celorlalte lucruri! Pentru binele dumitale, vorbeşte despre experienţa pe care o vei dobândi numai oamenilor de ştiinţă sau acelor autorităţi care simţi că te vor înţelege şi te vor ajuta. Succes!

Atât de puternic fusese efectul acelui scurt fulger luminos încât abia dacă mai simţea atingerea mâinilor care-l împingeau înainte. Avu senzaţia unei prăbuşiri.

CAPITOLUL I.

CUFUNDAT ÎN NOAPTE, satul alcătuia un tablou ciudat, atemporal. Fara mergea pe stradă lângă nevastă-sa, cu un aer foarte mulţumit. Văzduhul era plăcut ca vinul. Se gândea vag la artistul venit din Oraşul imperial, care realizase ceea ce teleecranele numeau (îşi amintea clar expresia) „un tablou simbolic amintind de o scenă din epoca electricităţii de acum şapte mii de ani”.

În timp ce mergeau, Fara se întoarse puţin către nevastă-sa. La lumina slabă a felinarului din apropiere, faţa ei blândă, şi încă destul de tânără, era aproape pierdută în umbră. El îi şopti ceva cu un glas delicat care se armoniza cu nuanţele pastelate ale înserării:

— Împărăteasa spunea că sătucul nostru Glay pare să aibă în el sănătatea şi blândeţea, ce constituie calităţile superioare ale poporului ei. Ce spui, Creel, nu ţi se pare un gând minunat? Trebuie să fie o femeie admirabil de înţelegătoare.

Ajunseseră la o stradă laterală şi ceea ce văzu, la vreo cincizeci de metri în josul ei, îi tăie şirul vorbelor.

— Uite! Zise cu glas răguşit Fara.

Cu braţul şi degetul înţepenite, pur şi simplu, arătă o firmă imensă care strălucea în noapte. Cuvintele erau următoarele:

ARME BUNE.
DREPTUL DEA CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE.

Fara avu o ciudată senzaţie de gol, în timp ce se holba la firma aceea luminoasă. Văzu că se mai adună şi alţi săteni. În cele din urmă, spuse cu glasul îngroşat de emoţie:

— Am auzit de atelierele astea. Sunt nişte locuri infame, împotriva cărora, azi-mâine, guvernul Împărătesei va lua măsuri. Sunt construite în fabrici ascunse şi apoi transportate şi puse în funcţiune sfidând grosolan drepturile de proprietate. Acest magazin nu exista acum un ceas.

Faţa bărbatului se înăspri, iar glasul îi deveni de-a dreptul tăios când spuse:

— Creel, du-te acasă!

Rămase surprins când Creel nu se îndepărtă imediat. În tot cursul căsniciei, ea manifestase o deprindere agreabilă a supunerii, ceea ce făcuse ca menajul lor să fie extrem de

fericit. Acum, o vedea privindu-l cu ochi măriţi, în care desluşea un fel de spaimă timidă ce o ţintuia locului.

— Du-te acasă! (Dar temerea ei îi scoase la iveală toată hotărârea de care era capabilă.) Nu putem să lăsăm un lucru atât de monstruos să ne pângărească satul. Închipuiţi-vă… Şi glasul începu să-i tremure la gândul acesta înfiorător. Închipuiţi-vă că această colectivitate splendidă, de modă veche, pe care hotărâsem s-o păstrăm întotdeauna exact aşa cum o are pictată Împărăteasa în galeria ei de tablouri, ar fi acum pradă desfrâului şi ruinată de această… de lucrul acesta… Dar aşa ceva nu vom suporta!

Glasul lui Creel se auzea slab, dar mai hotărât, din semiîntunericul de la colţul străzii:

— Fara, nu face nimic pripit. Nu uita că nu este prima clădire nouă care se iveşte în Glay de când a fost pictat acest tablou.

Fara tăcu. Iată o însuşire a soţiei lui cu care nu era de acord: felul ei de a-i aminti în mod inutil lucruri neplăcute. Ştia exact ce voia să spună. Această societate gigantică şi cu atâtea tentacule — Atelierele de Reparat Motoare Atomice Automate S. A. — căzuse sub incidenţa legilor statului cu clădirea ei de o frumuseţe răpitoare, împotriva dorinţelor consiliului sătesc şi preluase deja jumătate din afacerile lui Fara.

— Asta e altceva, mârâi în cele din urmă Fara. În primul rând, oamenii vor descoperi la vreme că aceste reparatoare noi, automate, fac o treabă de foarte slabă calitate. În al doilea rând e vorba de o concurenţă loială. În schimb, acest arsenal este o sfidare la adresa tuturor lucrurilor decente care fac atât de plăcută viaţa sub domnia Casei Isher. Ia uitaţi-vă la această firmă ipocrită: „Dreptul de a cumpăra arme… „ Aaaa!

Se întrerupse şi spuse:

— Du-te acasă, Creel! O să avem noi grijă să nu se vândă arme în localitatea noastră!

O urmări cu privirea pe femeia subţirică pierzându-se printre umbre. Dar aceasta nu apucase să ajungă la jumătatea străzii, când Fara strigă:

— Şi dacă-l vezi pe băiatul ăla al nostru pe la vreun colţ de stradă, ia-l acasă. Nu trebuie să mai întârzie seara pe afară.

Îndată ce Creel dispăru în lumina slabă a felinarelor îndepărtate, Fara se răsuci pe călcâie şi se duse repede la atelierul-magazin. Mulţimea creştea cu fiecare clipă şi văzduhul nopţii fremăta de glasuri agitate.

Văzu bine că firma Arsenalului e o chestiune de simplă iluzie. Indiferent din ce unghi se uita la ea, o vedea mereu frontal. Când se opri în faţa uriaşei vitrine principale, cuvintele se lipiră de faţadă şi-l priveau drept în ochi fără să licărească. Fara mai pufni o dată la sensul lozincii, apoi se întoarse către anunţul din vitrină:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUT

Simţi în sinea lui o scânteie de interes. Privi lung armele strălucitoare etalate şi fu fascinat, împotriva voinţei sale. Erau arme de toate mărimile, de la pistolete cât degetul până la carabine „Express”, toată gama mortală a mijloacelor de distrugere. Se înfiora. Atâtea şi atâtea arme pentru sătucul Glay, în care, după cunoştinţele lui, numai doi oameni aveau arme, şi acestea doar pentru vânătoare. Undeva, în spatele lui Fara, un bărbat spuse:

— Uite, s-a instalat tocmai pe terenul lui Lan Harris. Grozavă glumă la adresa ticălosului ăluia bătrân. Să vedeţi ce scandal o să facă!

Se auziră râsetele mulţimii alcătuind o improvizaţie ciudată de sunete în aerul acela cald, dar proaspăt. Şi Fara văzu că omul spusese adevărul. Arsenalul avea o faţadă de 12 m şi ocupa centrul terenului verde, ca o grădină, al zgârcitului aceluia bătrân de Harris. Fara se încruntă. Deştepţi sunt ăştia cu arsenale şi magazine de arme că şi-

au ales tocmai proprietatea celui mai antipatizat individ din oraş, flatând sentimentele celorlalţi. Dar iscusinţa lor vicleană făcea ca asigurarea eşecului acestei şmecherii să devină o chestiune vitală. Tot se mai uita speriat, când văzu silueta bondoacă a lui Mei Dale, primarul. Fara se îndreptă repede spre el, îşi duse mâna la pălărie în semn de respect şi întrebă:

— Unde e Jor?

— Aici.

Poliţaiul satului îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

— Ceva planuri? Întrebă omul legii.

— Un singur plan, zise cu îndrăzneală Fara. Intră şi arestează-i.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, apoi îşi plecară privirile în pământ. Poliţaiul voinic răspunse primul după o vreme:

— Uşa e încuiată. N-a răspuns nimeni când am bătut. Tocmai voiam să propun să lăsăm lucrurile baltă până dimineaţa.

— Prostii!

Uimirea îl făcu pe Fara să-şi piardă răbdarea.

— Adu un topor şi o să spargem uşa. Orice întârziere nu va face decât să-i încurajeze pe nemernicii ăştia să se opună.

Toţi cei din apropiere dădură din cap în semn de încuviinţare. Dar prea în pripă. Fara rămase nedumerit de ochii care se plecau sub privirea lui fermă. Se gândi: „Sunt toţi speriaţi. Şi n-au nici un chef”. Înainte ca el să poată vorbi mai departe, interveni poliţistul Jor.

— Probabil n-aţi auzit nimic despre magazinele acestea şi despre uşile lor. După cât se spune, e imposibil de pătruns înăuntru.

Fulgerat de un junghi chinuitor, Fara realiză brusc că în cazul acesta el va trebui să acţioneze:

— Am să-mi aduc de la atelier perforatorul atomic. Cu asta îi dăm gata. Îmi îngăduiţi s-o fac, domnule primar?

În lumina vitrinei magazinului de arme se vedea bine cum individul dolofan transpiră. Acesta zise:

— Poate-i mai bine să-l chem pe comandantul garnizoanei imperiale de la Ferd şi să-l întrebăm pe el.

— Nu, zise Fara, care recunoştea uşor orice încercare de eschivare. Trebuie să acţionăm chiar noi. Alte comunităţi le-au permis acestor oameni să se strecoare pentru că nu au luat măsuri hotărâte. Trebuie să rezistăm până la capăt, începând din această clipă. Ce părere aveţi?

Primarul scoase un „bine”, mai degrabă ca un oftat decât ca o vorbă. Dar Fara nu avea nevoie de mai mult. Îşi anunţă intenţia mulţimii, dar, încercând să-şi facă loc printre oameni, îşi descoperi propriul fiu holbându-se împreună cu alţi tineri la mărfurile etalate în vitrină.

Fara îl strigă:

— Cayle, vino şi ajută-mă să transport astea!

Cayle nici măcar nu se întoarse şi nici nu făcu vreo altă mişcare. Fara se opri, tentat în oarecare măsură să facă scandal pe această temă, dar apoi, deşi fierbea în sinea lui, se grăbi mai departe.

Energia era tăcută şi calmă. Nici un fel de răbufnire, nici un foc de artificii. Strălucea ca o lumină albă, blândă şi pură, aproape mângâind panourile de metal ale uşii. Dar nu obţinu nici un efect. Fara refuză pur şi simplu să creadă că a dat greş şi îndreptă energia de o forţă nelimitată asupra peretelui care i se împotrivea. Când, în cele din urmă, închise aparatul, era transpirat tot.

— Nu înţeleg, gâfâi el. Păi… După cum se ştie, nici un metal nu poate rezista unui şuvoi constant de forţă atomică.

— E aşa cum ţi-a spus Jor, îi zise primarul. Magazinele astea de arme sunt… Un lucru foarte mare. S-au răspândit pe tot cuprinsul imperiului şi nu o recunosc pe Împărăteasă.

Tulburat, Fara se mută de pe un picior pe altul. Nu-i plăcea să audă asemenea cuvinte. Până să răspundă el, cineva din mulţime spuse:

— Am auzit că uşa aceea poate fi deschisă numai de către cei care nu vor să le facă vreun rău oamenilor dinăuntru.

Cuvintele îl şocară atât de tare pe Fara încât îi alungară năuceala. Glasul îi deveni aspru:

— Asta e ridicol! Dacă ar exista asemenea uşi, le-am avea cu toţii.

Noi…

Se întrerupse fiindcă îşi dădu deodată seama că el, personal, nu văzuse pe nimeni încercând să deschidă uşa. Şi, dată fiind şovăiala celor din jur, era perfect posibil ca nimeni să nu fi încercat. Păşi înainte, apucă clanţa rotundă şi trase. Uşa se deschise cu o uşurinţă nefirească ce-i făcu în treacăt impresia că această clanţă se înmuiase chiar în mâna lui. Icnind, ca şi cum şi-ar fi pierdut respiraţia, Fara deschise larg uşa:

— Jor, strigă el, intră!

Poliţaiul făcu o mişcare strâmbă — deformată probabil de ceea ce trebuia să fi fost dorinţa de precauţie —, urmată imediat de revelaţia faptului că nu putea da înapoi de faţă cu atâţia oameni. Sării stângaci către uşa deschisă, dar aceasta i se trânti în faţă.

Fara se uită prosteşte Ia mâna lui, de fapt la pumnul încă strâns. Şi apoi, încetişor, îl străbătură fiori prin tot trupul. Clanţa se retrăsese. Se răsucise, devenise vâscoasă şi alunecase amorfă printre degetele încordate. Îşi dădu seama că mulţimea îi urmăreşte în tăcere, dar foarte concentrată, fiecare mişcare. Fara întinse furios mâna spre clanţă, dar, de data aceasta, ea nici nu se răsuci, nici nu cedă câtuşi de puţin. Obstacolul îi readuse cu vigoare hotărârea de mai înainte. Făcu un semn către poliţist:

— Trage-te înapoi, Jor, în timp ce eu deschid uşa.

Omul se retrase, dar tot degeaba. Oricât de tare trăgea Fara de uşă, ea nu se deschidea. Undeva în mulţime, cineva spuse cu mult subînţeles:

— Uşa a hotărât să-ţi dea drumul înăuntru, dar apoi s-a răzgândit!

— Ce prostii spui, zise cu violenţă Fara. Cum adică uşa s-a răzgândit? Ce, eşti nebun? Nici o uşă nu e înzestrată cu

raţiune.

Fara se uită sever la magazin. Clădirea se înălţa acolo sub cerul nopţii, dar strălucea ca lumina zilei, străină de locul acela, ameninţătoare, imposibil de cucerit. Se întrebă ce-ar face soldaţii Împărătesei dacă ar fi chemaţi să acţioneze. Şi deodată prevăzu, printr-o străfulgerare, că nici măcar ei n-ar fi în stare să facă nimic.

— Uşa s-a deschis o dată pentru mine, zise el înnebunit. Trebuie să se redeschidă.

Şi chiar aşa se şi întâmplă. Uşurel, fără împotrivire, producând aceeaşi senzaţie de imponderabilitate, uşa stranie şi sensibilă se supuse mişcărilor degetelor lui. Dincolo de prag nu era decât o lumină slabă, o boltă largă şi întunecată. Din spatele lui vorbi primarul Dale:

— Fara, nu te juca! Ce vrei să faci înăuntru?

Fara constată cu uimire că trecuse pragul. Se întoarse uluit şi se holbă la feţele acelea şterse:

— Păi… Începu el cam fără noimă, dar apoi se mai lumină. Păi, bineînţeles, vreau să cumpăr o armă.

CAPITOLUL II.

ÎNĂUNTRU PLUTEA o linişte supranaturală. Nu pătrundea nici un sunet dinspre noaptea din care venise. Se strecură uşurel înainte pe covorul care-i absorbea sunetul paşilor. Încetul cu încetul, ochii i se deprinseră cu lumina blândă care se reflecta din pereţi şi tavan. Banalitatea luminii atomice acţiona ca un tonic pentru nervii săi încordaţi. Se uită de jur-împrejur cu încredere crescândă. Locul i se părea destul de obişnuit. Era un magazin cu mobilier puţin. Pe pereţi, vitrine, iar pe jos, tot soiul de obiecte frumoase, care nu erau în număr prea mare — cam vreo zece-douăsprezece —, dar în rest nimic neobişnuit. Mai văzu şi o uşă dublă care dădea spre intrarea din spate.

Fara nu-şi mai dezlipea ochii de la acea uşă, cu toate că cercetă în fugă mai multe vitrine, fiecare din ele cu trei sau patru arme) fie montate, fie aranjate în cutii sau etuuri.

Concentrându-şi privirea, îşi cântări bine şansele de a apuca vreuna dintre armele aflate într-o vitrină, pentru ca apoi, în clipa în care s-ar fi ivit vreo persoană, s-o poată împinge afară, unde Jor avea s-o aresteze. În spatele lui răsună un glas de bărbat care-I întrebă calm:

— Doriţi să cumpăraţi o armă?

Fara tresări şi se întoarse. Îl năpădi furia pentru că îşi văzu planul ratat prin sosirea vânzătorului. Dar acest sentiment îi dispăru cu încetul când constată că vânzătorul e un bărbat „distins, cu părul cărunt, mai bătrân decât el. Era un amănunt deconcertant. Fara avea un respect imens, aproape instinctiv, pentru bătrâneţe. În cele din urmă, spuse şovăind:

— Da, da, o armă.

— În ce scop? Întrebă cu voce calmă vânzătorul.

Fara nu putu decât să se uite lung la el. Ar fi vrut să le spună acestor oameni ce părere are despre ei. Dar vârsta acestui reprezentant al lor îl impresiona oprindu-i cuvintele. Doar cu un efort de voinţă izbuti să vorbească;

— Pentru vânătoare.

Plauzibilitatea acestei afirmaţii îi împietri mintea.

— Da, fără doar şi poate, pentru vânătoare. Aici, mai spre nord, e un lac şi… Şi…, dar nu mai izbuti să-şi ducă minciuna mai departe.

Se opri şi se încruntă văzând cât de necinstit a fost. Nu era dispus să se adâncească mai departe în ezitări. Zise din nou doar atât:

— Pentru vânătoare.

Între timp, Fara îşi reveni. Nu-l putea suferi pe individ pentru că-l pusese într-o situaţie de dezavantaj. Cu ochii arzând ca tăciunii, îl urmări pe bătrân cum deschide o vitrină şi scoate de acolo o puşcă, cu un luciu verde. În timp ce individul îl înfrunta cu arma în mină, Fara gândea: „Isteaţă treabă să pui ca faţadă un bătrân!” Era acelaşi gen de viclenie care-i îndemnase să aleagă proprietatea

avarului Harris. Întinse mâna după armă, dar vânzătorul o ţinu tot departe de el.

— Înainte de a vă putea îngădui s-o încercaţi, zise el, sunt silit de regulamentele Arsenalelor să vă informez în ce condiţii puteţi cumpăra o armă. Noi, făuritorii de arme, am creat pistoale, puşti şi alte arme care, în domeniul lor specific, pot distruge orice maşină şi orice obiect făcut din ceea ce se numeşte materie. Aşadar, oricine posedă vreo armă de-a noastră poate înfrunta cu foarte mare succes orice soldat al împărătesei. Aş spune chiar că-l poate învinge, întrucât fiecare armă de foc de-a noastră constituie centrul unui câmp de forţă care acţionează ca un ecran de protecţie împotriva forţelor distructive imateriale. Acest ecran de protecţie nu opune rezistenţă măciucilor, suliţelor ori gloanţelor şi nici altor substanţe materiale, dar, pentru a străpunge superba barieră pe care o creează în jurul proprietarului său, ar fi nevoie de un tun atomic. Veţi înţelege uşor, continuă vânzătorul, că o armă de o asemenea forţă nu putea fi lăsată să cadă, fără unele modificări, în mâinile unor iresponsabili. Ca atare, nici o armă cumpărată de la noi nu poate fi folosită pentru agresiune sau omor. Cu puşca de vânătoare se pot împuşca numai acele păsări şi animale pe care, din când în când, le specificăm pe listele de vânat îngăduit afişate în vitrinele noastre. Şi apoi, nici o armă nu poate fi revândută fără aprobarea noastră. E limpede?

Fara încuviinţă din cap. Aşadar, armele nu trebuie folosite pentru omucidere sau tâlhărie. Aşadar, nu ai voie să împuşti decât anumite păsări şi animale. Cât despre revindere, în cazul în care ar fi cumpărat acest obiect şi ar fi făcut o călătorie de peste o mie de kilometri oferind-o vreunui străin bogat, pe două unităţi monetare, cine ar fi aflat vreodată? Sau să presupunem că oprea pe un necunoscut şi-l jefuia. Sau îl împuşca. Cum aveau să descopere acest lucru cei de la magazin? Îşi dădu seama că puşca este ţinută cu patul spre el. O luă în mână şi trebui să facă un

efort pentru a-şi reţine impulsul de a-i îndrepta ţeava direct asupra bătrânului.

— Cum funcţionează? Întrebă el.

— Păi, pur şi simplu, ocheşti şi apeşi pe trăgaci. Poate doriţi s-o încercaţi pe o ţintă pe care v-o punem la dispoziţie.

Fara ridică ţeava puştii:

— Da, zise el triumfător, şi dumneavoastră sunteţi această ţintă! Ia mergeţi la uşa din faţă şi apoi treceţi afară (ridică glasul). Şi dacă-i dă prin gând cuiva să vină pe uşa din spate, am eu grijă şi de asta (îi făcu un semn brusc vânzătorului). Repede, mişcă-te! Trag! Jur că trag!

Dar omul era calm şi nu se lăsă tulburat cu una, cu două.

— N-am nici cea mai mică îndoială că aţi vrea s-o faceţi. Când ne-am hotărât să acordăm uşa în aşa fel încât să puteţi intra, în ciuda ostilităţii dumneavoastră, ne-am asumat şi riscul omuciderii. Dar petrecerea la care v-am invitat e a noastră. N-ar fi rău să vă adaptaţi acestei situaţii şi să aruncaţi o privire în spate.

Urmă un răstimp de tăcere. Fara rămase nemişcat cu degetul pe trăgaci. Gânduri sumbre i se născură din toate jumătăţile de măsură din care, în decursul anilor, îşi construise o imagine fragmentată despre Arsenale: că au susţinători secreţi în toate ţinuturile, că au un guvern particular nemilos, ţinut tot în secret, şi că, de îndată ce cădeai în ghearele lor, nu mai aveai altă cale decât moartea. Dar singurul lucru pe care-l realiza cu claritate era o imagine a lui, Fara. Clark, familist, supus credincios al împărătesei, stând acolo, în acest magazin slab luminat, şi luptându-se în mod conştient cu o organizaţie atât de uriaşă şi de ameninţătoare. Cu un mare efort îşi sili muşchii flasci să se încordeze curajos şi spuse:

— Pe mine nu mă puteţi păcăli făcându-mă să cred că e cineva în spatele meu. Haideţi, duceţi-vă la uşă aceea.

Ochii necruţători ai bătrânului priveau peste umerii lui. Vorbi calm:

— Ei, Rad, ai pregătite toate datele?

— În orice caz destule pentru un examen preliminar, se auzi glasul unui tânăr aflat în spatele lui Fara. Conservator de tipul A-7. Inteligenţă medie destul de bună, dar prezintă o evoluţie monarică specifică oraşelor mici. Concepţie unilaterală, generată de şcolile imperiale, prezentă într-o formă exagerată. Extrem de cinstit. Raţiunea ar fi inutilă, iar abordarea afectivă ar cere un tratament amplu şi îndelungat. Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să ne batem capul. Să-şi trăiască viaţa aşa cum îi convine.

— Dacă crezi, spuse cu glas tremurător Fara, că această cacialma m-ar putea face să mă întorc, eşti nebun. E vorba de peretele din stânga al clădirii. Ştiu că nu e nimeni acolo.

— Dragă Rad, spuse bătrânul, sunt întru totul de acord să-l las să-şi trăiască viaţa. Dar a fost protagonistul acţiunii întreprinse de mulţimea de afară. Cred că ar trebui să fie descurajat.

— Vom anunţa prezenţa lui prin toate mijloacele de informare, spuse Rad. Îşi va petrece tot restul vieţii negând această acuzaţie.

Încrederea lui Fara în tun scăzuse în atât de mare măsură încât, în timp ce asculta nelinişti şi nedumerit conversaţia aproape de neînţeles, uită complet de el.

Bătrânul spuse cu insistenţă:

— Eu cred că puţină emoţie ar putea să aibă un efect de lungă durată. Arată-i Palatul.

„Palatul!”

Cuvântul îl smulse pe Fara din letargie.

— Uite ce este, începu el, acum văd că m-aţi minţit. Pistolul acesta nici nu e încărcat. Este…

N-avea nici un pistol în mână.

— Păi atunci înseamnă că m-aţi… Reluă el înnebunit.

Dar iarăşi se opri. Lupta cu senzaţia de ameţeală şi, în cele din urmă, tremurând, se gândi: „Probabil mi-a smuls cineva pistolul din mână. Asta înseamnă că e cineva în spatele meu. Deci glasul nu era ceva mecanic”. Încercă să se

întoarcă, dar nu putu s-o facă. Se strădui, forţându-şi muşchii. Camera se întuneca într-un chip ciudat. Abia dacă-l mai vedea pe bătrân. Dacă ar fi putut, ar fi ţipat, pur şi simplu, pentru că magazinul de armament dispăruse.

Se afla deasupra unui oraş imens. Parcă şi respiraţia i se blocase. Îi reveni sănătatea mintală pe măsură ce conştientiza senzaţia că se află efectiv pe o pardoseală foarte tare şi că oraşul trebuie să fie o imagine focalizată direct în ochii lui prin cine ştie ce minune.

Cu o tresărire, Fara recunoscu pentru prima dată metropola de la picioarele lui. Era oraşul viselor, Oraşul imperial, capitala glorioasei Împărătese Isher. De la înălţimea imensă la care se afla, vedea turnurile palatului de argint şi reşedinţa imperială. Spaima îi dispărea treptat, lăsând locul unei senzaţii de fascinaţie şi uimire care începea să se înfiripe. Constată cu emoţie, că palatul se apropie de el cu o viteză uluitoare. „Arată-i Palatul”, spusese omul acela. Acoperişul scânteietor îi aruncă un fulger drept în faţă. Trecu prin trupul lui metalul solid din care era alcătuit acesta.

Primul său simţământ de pângărire iminentă, zguduitoare, se stârni în clipa în care se opri într-o încăpere imensă, unde vreo douăzeci de bărbaţi şedeau în jurul unei mese, în capul căreia se afla o tânără. Aparatele de luat vederi — neiertătoare, adevărate sacrilegii alimentate cu o energie nelimitată — treceau dintr-o parte în alta a mesei şi fixau direct chipul femeii.

Era un chip frumos, dar contorsionat acum de patimă, în timp ce se înclina înainte şi spunea cu un glas pe vremuri foarte familiar lui Fara (ah, de câte ori nu auzise el glasul acesta calm şi măsurat pe teleecrane), dar totodată deformat. Deformat de furie şi de o tentă impertinentă, poruncitoare. Această caricatură a unui glas îndrăgit despica tăcerea cu aşa o claritate încât îl percepea ca şi cum s-ar fi aflat şi el acolo, în sala aceea vastă.

— Vreau ca trădătorul să fie ucis. Înţelegeţi? Nu-mi pasă cum o faceţi, dar până mâine-seară vreau să aud că e mort.

Imaginea dispăru şi, într-o clipă, Fara se trezi din nou în magazinul de arme. Se clătina pe picioare, luptându-se să-şi adapteze ochii la lumina slabă. Prima sa emoţie fu dispreţul pentru simplitatea acestei înşelătorii. Un film. Dar cât de gogoman îl socoteau ei ca să înghită o minciună atât de vizibilă?

— Nemernicilor, se înfurie el. Va să zică aţi pus pe cineva să joace rolul împărătesei, încercând să mă faceţi să cred că… Păi, voi…

— Ajunge, strigă Rad.

Fara începu să tremure când, în câmpul lui vizual, intră un tânăr. Îl năpădi gândul înfricoşător că oamenii care voiau să mânjească, în chip atât de josnic, personalitatea Maiestăţii sale imperiale n-ar şovăi câtuşi de puţin să-l rănească fizic pe Fara Clark.

Tânărul reluă cu un glas ca de oţel:

— Noi nu pretindem că ceea ce ai văzut se petrece chiar în clipa asta în Palat. Ar fi o coincidenţă prea mare. Secvenţa a fost înregistrată acum două zile. Femeia este Împărăteasa. Omul a cărui moarte a ordonat-o ea este un fost consilier pe care îl considera slab şi ramolit. A fost găsit aseară mort în apartamentul lui. Îl chema, dacă ai chef să-l cauţi în colecţia de ziare, Banton Vickers. Dar să lăsăm asta. Am terminat cu dumneata.

— Dar n-am terminat eu, strigă Fara cu glasul îngroşat de emoţie, în viaţa mea n-am auzit şi nici n-am văzut o asemenea infamie. Dacă credeţi că aţi terminat cu acest oraş, sunteţi nebuni. Vom pune în locul ăsta o gardă zi şi noapte şi nimeni nu va putea să intre sau să iasă.

— Ajunge, spuse bătrânul cu părul ca argintul. Cercetarea a fost mai mult decât interesantă. Ca om cinstit, veţi putea apela la noi ori de câte ori veţi avea necazuri. Asta e tot. Plecaţi pe uşa laterală.

Într-adevăr, asta a fost totul. Nişte forţe impalpabile l-au găbjit şi a fost împins printr-o uşă care a apărut în mod miraculos în perete, acolo unde, cu câteva secunde mai devreme, fusese Palatul. S-a trezit într-o grădină cu flori, iar în stânga lui se afla o mulţime de oameni. Şi-a recunoscut concetăţenii, dar el se simţea parcă în afara lor.

Coşmarul trecuse. Intrând în casă, peste o jumătate de oră, o auzi pe Creel strigând:

— Unde-i pistolul?

— Pistolul?

Fara se holbă la ea.

— Păi acum câteva minute s-a spus Ia teleecran că ai fost primul client al noului magazin de arme.

Fara rămase locului, amintindu-şi deodată ce spusese tânărul acela: „O să anunţăm prezenţa lui”. Gândul la reputaţia sa îl chinuia. „Vai de mine!” Nu că ar fi avut el un renume, dar crezuse multă vreme, cu destulă mândrie, că atelierul său de reparaţii auto este binecunoscut în localitate şi în împrejurimi.

Se grăbi să ajungă la teleecran şi-l chemă pe primarul Dale. Dar speranţele i se năruiră cu totul când rotofeiul îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, Fara. Nu prea văd cum ai putea să beneficiezi gratuit de emisiune pe teleecran. Va trebui să plăteşti. Şi ei au plătit.

— Au plătit!

Fara se întrebă dacă nu cumva glasul îi reflecta golul din stomac.

— I-au plătit şi lui Lan Harris pentru teren. Bătrânul a cerut preţul maxim şi l-a obţinut. Mi-a telefonat să fac transferul titlului de proprietate.

— Ah, rosti Fara şi întreaga lume se prăbuşi peste el. Adică vrei să spui că nimeni nu va interveni în nici un fel? Dar garnizoana imperială de la Ferd?

Simţi nedesluşit că primarul bâiguie ceva cum că soldaţii Împărătesei refuză să se amestece în treburi civile.

— Cum treburi civile? Explodă Fara. Adică vrei să spui că oamenilor ăstora o să li se permită să vină aici indiferent dacă noi îi vrem sau nu, forţând în mod ilegal vânzarea terenurilor, după ce pun mai întâi mâna pe ele?

Îi veni deodată o idee şi întrebă aproape fără suflare.

— Ascultă, nu cumva te-ai răzgândit în privinţa solicitării lui Jor de a păzi faţada magazinului?

Faţa rubicondă de pe placa video se impacientă.

— Ia uite ce este, Fara, lasă rezolvarea acestei probleme pe seama autorităţilor legale.

— Bine, dar nu-l lăsa pe Jor să plece, zise cu încăpăţânare Fara. Primarul păru enervat:

— Doar ţi-am promis, nu? Aşa că va fi acolo. Şi acum, spune-mi, vrei să cumperi spaţiu de emisie pe teleecran? Te costă cincisprezece unităţi monetare minutul. Bagă de seamă, te avertizez prieteneşte că-ţi iroseşti banii de pomană. Nimeni nu a izbutit vreodată să dezmintă o informaţie falsă.

Fara insistă cu îndârjire.

— Bagă două anunţuri — unul dimineaţa, altul seara.

— E-n regulă. O să negăm cu desăvârşire. Noapte bună!

Teleecranul se stinse. Fara rămase totuşi acolo. Un alt gând îi înăspri faţa.

— Băiatul ăla al nostru… Voi avea cu el o explicaţie. Ori lucrează în atelierul meu, ori nu-i mai dau alocaţia.

Creel îi răspunse:

— Nu l-ai tratat cum trebuie. Are douăzeci şi trei de ani şi tu te porţi cu el ca şi cum ar fi un copil. Adu-ţi aminte că tu, la vârsta lui, erai deja însurat.

— Asta-i cu totul altceva, spuse Fara. Aveam simţul răspunderii. Ştii ce a făcut aseară?

Nu izbuti să prindă exact răspunsul soţiei. O clipă i se păru că a spus: „Nu. Dar, mai întâi, cum l-ai umilit tu?”

Fara îi dădu drumul înainte:

— A refuzat să mă ajute, de faţă cu tot satul. E un băiat rău, e tare rău.

— Da, zise Creel cu amărăciune. E rău. Sunt sigură că nici nu-ţi dai seama cât de rău e. Rece ca oţelul, dar fără tăria ori soliditatea acestuia. I-a trebuit multă vreme să ajungă aşa, dar şi acum mă urăşte pentru că mult timp te-am susţinut, deşi ştiam că greşeşti.

— Ce mai e şi asta, zise surprins Fara şi adăugă cu asprime. Haide, haide, draga mea, suntem amândoi tulburaţi. Să mergem la culcare!

Dar nu dormi prea bine.

CAPITOLUL III.

URMARĂ zile întregi în care convingerea că e vorba de o luptă personală între el şi magazinul de arme îl apăsa cumplit. Cu toate că nu-i era în drum, nu scăpa niciodată prilejul de a trece pe acolo spre serviciu, ca şi la întoarcere, oprindu-se de fiecare dată să stea de vorbă cu poliţistul Jor. În ziua a patra, acesta nu se mai afla acolo.

Fara aşteptă, mai întâi cu răbdare, apoi din curiozitate. În cele din urmă se duse la atelier şi telefona acasă la Jor. Nu-l găsi. După spusele soţiei ar fi trebuit să fie la magazinul de arme, pe care-l păzea. Fara şovăi. Avea de lucru până peste cap la atelier, dar pentru prima dată în viaţă îl copleşea sentimentul de vinovăţie faţă de clienţi, pe care-i neglija.

Afară, în stradă, văzu că se strânsese o mulţime imensă în faţa magazinului de arme. Se grăbi într-acolo. Un cunoscut îl salută cu vorbe agitate:

— Fara, a fost ucis Jor!

— Ucis!

Fara rămase nemişcat şi la început nici nu-i era prea clar gândul care-i trecea prin minte: „Satisfacţie! Da, da, acum până şi soldaţii trebuiau să acţioneze”.

Vorbi rar:

— Şi unde e cadavrul?

— Înăuntru.

— Adică vrei să spui că scârbele alea l-au ucis şi pe urmă i-au tras trupul înăuntru?

— Nimeni nu a asistat la omor, spuse un oarecare, dar Jor a plecat şi n-a mai fost văzut în ultimele trei ore. Primarul a stabilit legătura prin teleecran cu magazinul, dar ăia de acolo susţin că habar n-au de nimic. Ei bine, n-o să scape ei chiar aşa uşor. Primarul s-a dus să telefoneze soldaţilor de la Ferd să aducă nişte arme de calibru mare.

— Tunuri? Da, da, acesta va fi răspunsul şi fireşte că vor trebui să vină soldaţi, zise Fara, care în sinea Iui încuviinţă, fiind absolut convins că acum soldaţii imperiali nu vor mai avea nici o scuză să nu acţioneze.

Începu să spună ceva despre ceea ce ar întreprinde Împărăteasa dacă ar descoperi că un bărbat şi-a pierdut viaţa deoarece soldaţii nu şi-au făcut datoria, dar vorbele lui fură acoperite de nişte strigăte:

— Vine primarul! Ei, domnule primar, când sosesc tunurile atomice?

Cam aceleaşi întrebări dominau mulţimea, când ateriza uşor autoavionul primarului. Probabil că unele ajunseseră şi la el, căci se ridicase în carlingă şi întinse mâna cerând să se facă tăcere. Spre uimirea lui Fara, rotofeiul îşi aţinti ochii acuzatori asupra lui. Se uită în jur, dar constată că e aproape singur; restul mulţimii se înghesuise înainte. Fara clătină din cap, nedumerit de acea privire severă, şi apoi tresări când primarul Dale întinse degetul către el spunând cu tremur în glas:

— Iată omul răspunzător de necazurile care s-au abătut asupra noastră. Păşeşte înainte, Fara Clark, şi arată-te, să te vadă toată lumea. Acţiunea ta a costat oraşul nostru şapte sute de unităţi monetare pe care nu prea ne dădea mâna să le cheltuim.

Fara nu era în stare să se mişte ori să vorbească pentru a-şi salva viaţa. Primarul continuă pe un ton de auto-compătimire.

— Cu toţii ştim de mult că n-a fost înţelept să ne amestecăm în treaba aceasta cu magazinele de arme. Atâta vreme cât guvernul imperial le lasă în pace, ce drept avem

noi să înfiinţăm gărzi ori să acţionăm împotriva lor? Asta am gândit eu de la început, dar omul ăsta… Acest…, acest Fara Clark ne-a tot pisat, silindu-ne să acţionăm împotriva voinţei noastre, aşa că acum va trebui să achităm o notă de plată de şapte sute de unităţi monetare şi…

După o scurtă întrerupere, spuse:

— Mă tem că trebuie să fiu mai concis. Când am chemat garnizoana, comandantul a râs, convins fiind că Jor va apărea. Tocmai întrerupsesem legătura cu el când am primit o solicitare de fonduri din partea lui Jor. Se află pe Marte.

Primarul aşteptă o vreme să se potolească strigătele de uimire, apoi spuse:

— Îi vor trebui patru săptămâni să se întoarcă pe o navă şi noi va trebui să acoperim costul călătoriei, iar de vină este numai Fara Clark.

Şocul trecu. Fara rămase ţeapăn şi rece, cu mintea încordată. În cele din urmă rosti nişte vorbe usturătoare:

— Va să zică, voi renunţaţi şi încercaţi să daţi toată vina pe mine. Ei bine, eu vă spun că sunteţi cu toţii nişte proşti.

Când dădu să plece, îl auzi pe primarul Dale spunând că situaţia nu e total pierdută. Aflase că magazinul de arme s-a înfiinţat la Glay pentru că satul este situat la distanţă egală de patru oraşe, iar magazinul încearcă să stabilească cu ele legături de afaceri rentabile. Asta o să însemne mai mulţi turişti şi toate serviciile şi comerţul aferente pentru magazinele şi atelierele săteşti.

Fara nu mai auzi nimic. Se întoarse în atelierul lui, cu capul sus. Mai prinse vreo două fluierături şi strigăte batjocoritoare din partea gloatei, dar nu le băgă în seamă. Pe măsură ce zilele treceau, Fara înţelese că pe cei de la magazinul de arme nu-i interesează persoana lui, ceea ce i se păru foarte grav. Erau superiori, distanţi, de neînvins.

Fara nu se duse la staţia expresului pentru a asista la întoarcerea lui Jor. După câte auzise, Consiliul se hotărâse să-i ceară compensaţii pentru jumătate din costul călătoriei,

ameninţându-l că dacă se împotriveşte îşi va pierde slujba. În seara care urmă întoarcerii lui Jor, Fara se strecură până la locuinţa poliţistului şi-i înmână o sută şaptezeci şi cinci de unităţi monetare. Porni spre casă cu conştiinţa împăcată.

A treia zi după aceste întâmplări, uşa atelierului său se deschise cu zgomot şi intră un bărbat. Fara se încruntă când văzu cine e: Castler, un pierde-vară de prin oraş. Rânjea cu gura până la urechi:

— Ia ascultă Fara, eu zic că poate chestia asta n-o să te lase rece. Azi a ieşit cineva din magazinul ăla de arme.

Fara se concentra intenţionat asupra bieletei pe care o strângea cu un şurub la placa de bază a motorului atomic pe care-l repara. Aşteptă o vreme, din ce în ce mai enervat că individul nu-i oferă de bunăvoie şi alte informaţii. O curiozitate crescândă îl făcu până la urmă să mormăie ţâfnos:

— Şi presupun că poliţaiul l-a luat imediat pe sus, nu?

De fapt nu presupunea câtuşi de puţin una ca asta, dar, oricum, găsise un mijloc de a deschide conversaţia.

— Nu era bărbat, ci fată.

Fara încruntă din sprâncene. Nu-l încânta ideea de a face necazuri unor femei. Dar ce şmecheri erau şi afurisiţii ăştia! Auzi, domnule, să folosească o fată, exact aşa cum recurseseră la serviciile unui bătrân ca vânzător. O viclenie care merita să fie împinsă la eşec; fata era probabil vreo fleandură, care trebuia tratată brutal. Fara spuse cu asprime:

— Ei şi ce s-a întâmplat?

— Păi e p-afară, şi înfiptă nevoie-mare. Destul de mişto, altfel.

— Şi s-a luat vreo măsură?

— Aş, de unde! I s-a spus curcanului, dar ăla susţine că n-are nici un chef să fie ţinut încă o lună sau două departe de familie şi pe deasupra să mai şi plătească costul vreunei călătorii de la o stea la alta.

Fara rămase o clipă cufundat în meditaţie. Când deschise, în cele din urmă, gura, glasul îi tremura de o furie abia stăpânită:

— Va să zică îi lasă să scape uşor. Foarte deşteaptă treabă. Adică ei nu-şi dau seama că nu trebuie să cedeze nici o palmă de teren în faţa acestor… Acestor delincvenţi? E ca şi cum ai privi cu ochi buni păcatul.

Privind pe furiş, Fara observă un rânjet pe chipul vizitatorului. Atunci, îi trecu prin minte că individul se bucură de furia lui. Şi mai sugera ceva rânjetul ăla — nişte cunoştinţe tainice. Îl înfruntă pe pierde-vară:

— Bineînţeles, păcatele nu sunt lucruri care să te deranjeze prea tare.

— A, zise nonşalant individul, când în viaţă primeşti şuturi în fund de peste tot, începi s-o laşi mai moale. De pildă, când o s-o cunoşti mai bine pe fata aia, mai mult ca sigur că şi tu o să vezi că toţi avem ceva bun în noi.

Nu atât cuvintele, cât tonul acela din care reieşea că „eu le ştiu pe toate” îl făcu pe Fara să izbucnească:

— Ce vrei să spui cu asta „când o s-o cunoşti mai bine pe fată”? Nici nu vreau să vorbesc cu o obrăznicătură dintr-alea.

— Mde, omul nu are întotdeauna de ales, zise interlocutorul, cu o detaşare extraordinară. Mai ales dacă o aduci acasă.

— Dacă o aduc acasă, pe cine? Cine s-o aducă acasă? Se enervă şi mai tare Fara. Ascultă Castler, tu…

Dar se opri. Simţea o greutate cumplită în stomac. Parcă întreg corpul îi era doborât de ea.

— Adică vrei să spui…

— Vreau să spun, replică rânjind greţos de triumfător Castler, că băieţii nu lasă o ţipă de excepţie ca ea să rămână singurică, singurică. Şi, bineînţeles, băiatul ăla al tău a fost primul care i-a vorbit.

Şi apoi încheie.

— Acum merg mână în mână pe Second Avenue şi vin încoace.

— Ieşi afară, urlă Fara. Şi să nu te mai prind că râzi de mine. Afară!

Fara rămase încremenit o vreme. Apoi ieşi în stradă. Momentul cel mai potrivit pentru a pune capăt unor asemenea lucruri sosise!

Nu avea un plan foarte limpede, ci doar hotărârea de a sista o situaţie imposibilă. Totul se amesteca cu ura lui împotriva lui Cayle. Cum naiba a putut să aibă un fiu atât de nemernic tocmai el care-şi plătea întotdeauna datoriile şi muncea din răsputeri, încercând să ducă o viaţă decentă şi să corespundă etaloanelor celor mai înalte ale împărătesei? „Şi acum, poftim! Cayle umblă cu fata asta de la magazinul de arme care s-a lăsat agăţată. Iată-i dând colţul.”

Când ajunseră în dreptul lui, fata tocmai spunea:

— Ai o idee greşită în ceea ce ne priveşte. O persoană ca tine nu poate căpăta o slujbă în organizaţia noastră. Tu aparţii Serviciului imperial, care foloseşte băieţi chipeşi şi ambiţioşi.

Fara era prea concentrat asupra altor lucruri ca să prindă înţelesul cuvintelor ei. Strigă cu asprime:

— Cayle!

Cei doi întoarseră capul. Cayle, cu calmul măsurat al unui tânăr care a străbătut un drum lung până a ajuns să-şi oţelească nervii, fata, mai iute, dar plină de demnitate.

Simţea că furia lui este atotdistrugătoare, dar emoţiile violente puseră capăt acestui gând chiar în clipa în care se ivi. Cu glasul îngroşat de enervare spuse:

— Cayle, du-te imediat acasă!

Îşi dădu seama că fata, cu ochii ei stranii, gri-verzui, îl priveşte cu multă curiozitate. „N-are pic de ruşine”, gândi el, aproape violent. Cayle, vizibil tulburat, se întoarse spre fată şi-i spuse:

— Ăsta-i babalâcul care a dat în mintea copiilor şi cu care trebuie să mă lupt. Din fericire, ne vedem foarte rar. Nici

măcar nu mâncăm la aceeaşi masă. Ce părere ai despre el?
Fata zâmbi impersonal;
— A, îl cunoaştem pe Fara Clark. Este bastionul împărătesei la Glay.
— Da, ricana băiatul. Normal să fi auzit de el. Crede că trăim în cer şi că Împărăteasa este o putere divină. Mai rău decât atât, n-are nici o şansă ca cineva să-i şteargă de pe faţă aerul ăsta demodat.
Cei doi se îndepărtară, în timp ce Fara rămase locului. Amploarea celor întâmplate făcu să i se scurgă furia din cap, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Înţelesese, în fine, că a făcut o greşeală, dar nu ştia pe deplin în ce consta aceasta. De multă vreme, de când Cayle refuzase să lucreze în atelierul lui, simţise cum înţelegerea acestui fapt atinsese un punct culminant.
Toată ziua, în atelier, încercă să-şi alunge acest gând obsedant şi să insiste asupra ideii: „Oare toate astea vor merge mai departe ca şi până acum? Să stea cu Cayle în aceeaşi casă, fără măcar să se uite unul la altul când se întâlnesc, să se culce la ore diferite, să se scoale Fara la 6,30, iar Cayle la amiază? Oare va fi aşa în fiecare zi şi în toţi anii care vor urma?”
Creel, care îl aştepta acasă, îi comunică:
— Fara, doreşte să-i împrumuţi cinci sute de unităţi monetare ca să se poată duce în Oraşul Imperial.
Fara încuviinţă din cap fără o vorbă. A doua zi dimineaţă, îi dădu banii lui Creel, care îi duse lui Cayle în dormitor. Ieşi peste un minut:
— A zis să-ţi spân la revedere.
Când Fara se întoarse acasă, în seara respectivă, Cayle plecase.

CAPITOLUL IV.

CAYLE nu se gândi la plecarea lui din satul Glay ca urmare a unei decizii. Dorise de mult să evadeze, de atât de multă vreme încât acest ţel părea să facă parte integrantă din

foamea_ trupului său, ca şi nevoia de mâncare ori de băutură. Dar primul impuls rămăsese nedesluşit. Pus în încurcătură de către tatăl său, care nu izbutea să-l înţeleagă, începuse să privească duşmănos tot ceea ce ţinea de sat. Dar sfidarea lui încăpăţânată se lovise la fiecare pas, până acum, de această neîndurătoare închisoare.

Cum se deschisese cuşca nu era prea limpede. Fireşte, intervenise fata de la magazinul de arme. Subţirică, cu ochi gri-verzui, inteligenţi, cu o faţă frumoasă, cu trăsături ce purtau nimbul greu de definit al unei persoane care luase multe decizii izbutite, îi spusese: „Da, da, vin din Oraşul Imperial şi mă întorc acolo joi după-amiază". Îi erau atât de proaspete aceste cuvinte, de parcă atunci le-ar fi rostit.

Era tocmai după-amiaza zilei în care ea se ducea în oraşul cel mare, pe când el rămânea tot la Glay. Ei bine, acest gând i se păru insuportabil. Asta, mai degrabă decât cearta cu tatăl său, îl făcu să insiste pe lângă maică-sa să-i dea bani. Acum, când şedea în autoavionul local cu destinaţia Ferd, îl înnebunea faptul că fata nu se îmbarcase şi ea.

La Centrul Aerian Ferd, aşteptând avionul către Oraşul Imperial, se aşează în diverse locuri cu vizibilitate mai bună şi o căută din ochi pe Lucy Rall. Dar, în mulţimea care se înghesuia spre şi dinspre avioanele interstatale, care decolau şi aterizau în flux continuu, era prea greu s-o zărească, iar imensul aparat în care el trebuia să se îmbarce aterizã prea curând.

Cayle era cuprins de o emoţie extraordinară. Gândul la fată trecu pe planul al doilea. Se urcă înfrigurat la bord. Nu se mai gândi la Lucy până când avionul nu rulă pe pista de decolare. Se lăsă pe spate în scaunul acela confortabil şi se întrebă: „Ce fel de persoană era această fată de la magazinul de arme? Unde locuia? Care era viaţa ca membră a unei organizaţii aproape rebele...?".

Pe un scaun situat pe culoarul dintre fotolii, am la vreo trei metri de el, se afla un bărbat. Cayle abia îşi stăpâni imboldul de a-i pune lui toate întrebările care îl frământau.

Dar poate alţi oameni nu izbuteau să înţeleagă la fel de limpede că, deşi trăise toată viaţa la Glay, nu era de fapt un ţăran. Era mai bine să nu rişte să fie repezit.

Auzi un bărbat râzând şi o femeie care spuse:

— Dragul meu, eşti sigur că ne dă mina să facem un turneu prin toate planetele? Străbătură coridorul, în timp ce Cayle cântărea din ochi degajarea cu care porniseră în această călătorie.

La început se simţi teribil de intimidat, dar, în scurt timp, deveni mai degajat, luând lucrurile mai uşor. Citi buletinul de ştiri pe teleecranul din faţa fotoliului său. În treacăt se uită şi la peisajul care se desfăşura sub el, potrivindu-şi mica lunetă ataşată scaunului pentru a mări imaginea. Se simţea în largul său, când cei trei bărbaţi se aşezară vizavi şi începură să joace cărţi.

Era o partidă măruntă, cu o miză foarte mică. În tot timpul jocului, doi dintre bărbaţi nu fură numiţi. Cel de-al treilea era „Seal”. Lui Cayle i se păru un nume neobişnuit. Dar şi bărbatul era la fel de ieşit din comun ca şi numele lui. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Avea ochi galbeni, ca de pisică, părul ondulat, nepieptănat, ca al unui adolescent. Tenul său gălbui, cam palid, nu părea totuşi nesănătos. Pe degete îi străluceau mai multe inele care aruncau văpăi multicolore. Când vorbea, rostea cuvintele rar şi sigur. În cele din urmă, se întoarse către Cayle şi-i spuse:

— Bag de seamă că te tot uiţi la noi. Vrei să joci?

Cayle fusese foarte atent. Acceptase în mod automat ideea că Seal ar fi jucător de profesie, dar nu-şi putuse face o părere clară despre ceilalţi. Oare, cine era fraierul.

— Asta ar mai da sare şi piper jocului nostru, sugeră Seal.

Cayle păli dintr-odată. Acum realiza că cei trei formau o echipă.

Iar el era victima pe care şi-o aleseseră. Instinctiv, se uită de jur-împrejur să vadă câţi oameni asistă la ruşinea lui. Dar, spre marea lui uşurare, nu se uita nimeni într-acolo. Bărbatul aşezat la trei metri depărtare nu se mai vedea. O

grăsană bine îmbrăcată se opri la intrarea în compartimentul respectiv, dar se îndepărtă. Încetul cu încetul, lui Cayle îi reveni culoarea în obraji. „Aşadar, ăştia socotesc că au găsit o pradă uşoară, nu?” Se ridică, zâmbind.

— N-am nimic împotrivă, zise el.

Se aşeză pe scaunul liber din faţa bărbatului cu ochii galbeni. Sarcina de a da cărţile îi reveni lui. Cinstit şi foarte rapid îşi puse de-o parte trei rigi. Profită cât putu de cărţile pe care le avea şi, în pofida mizei scăzute, până la urmă izbuti să strângă de la adversari monede în valoare de patru unităţi monetare.

Mai câştigă încă vreo trei partide din următoarele opt, ceea ce reprezenta mai puţin decât media cu care era obişnuit. Era un calidetic care punea temporar accentul pe iscusinţa automată Ia cărţi, deşi acest termen îi era necunoscut. O dată, cam cu vreo cinci ani în urmă, când avea şaptesprezece ani, în timp ce juca pe gologani mărunţi cu alţi patru băieţi, câştigase nouăsprezece partide din douăzeci. Mai apoi, norocul lui la cărţi, care l-ar fi ajutat să evadeze din sat, ajunse atât de spectaculos încât niciunul dintre concetăţeni nu mai vru să joace cu el.

Dar acum, în ciuda victoriilor obţinute, nu avea totuşi simţământul superiorităţii. Seal domina jocul. Cu un aer poruncitor, dădea impresia unei forţe deosebite, deşi nu fizice. Cayle începu să fie fascinat.

— Sper că nu te vei simţi ofensat, zise, în cele din urmă, dar eşti genul de om care mă interesează.

Ochii galbeni îl studiară cu un aer meditativ, dar Seal nu spuse nimic.

— Ai umblat mult, nu-i aşa? Întrebă Cayle.

Nu era deloc mulţumit de întrebarea pe care o pusese, căci nu asta dorise să întrebe. Seal, chiar dacă nu era decât un cartofor ordinar, se ridica deasupra unei abordări atât de naive. Dar de data asta răspunse fără să se angajeze prea mult:

— Mde, aşa şi aşa.

Tovarăşii lui părură să găsească răspunsul destul de amuzant şi izbucniră amândoi în hohote de râs. Cayle se îmbujora, dar, în sinea lui, stăruia încă o dorinţă puternică de a afla şi alte lucruri.

— Spre planete? Întrebă el.

Nici un răspuns. Seal studie cu grijă cărţile, apoi ridică o monedă măruntă de pe masă şi plusă. Cayle lupta cu sentimentul că se va face de râs. Zise cu aerul că şi-ar cere scuze:

— Mde, auzim şi noi una, alta, şi uneori e greu de ştiut ce e adevărat şi ce nu. E vreo planetă care merită vizitată?

Acum, ochii galbeni îl studiară amuzaţi:

— Ascultă-mă pe mine băiete, îi zise, impresionant de pompos, Seal. Să nu te apropii de ele. Pământul este un adevărat rai al întregului sistem, şi dacă-ţi va spune vreodată cineva că Venus e atrăgătoare, spune-i să se ducă în iad — adică pe Venus. Să ştii că Venus e dracul gol. Furtunile de nisip te înăbuşă. Într-o bună zi, pe când mă aflam la Venusburg, temperatura s-a ridicat la 84 grade Celsius. Cred că prin reclame nu prea ţi se spun chestii dintr-astea, nu?

Cayle încuviinţă în grabă, surprins de volubilitatea răspunsului. Îi suna ca un fel de lăudăroşenie, dar nu era prea sigur. Deodată, omul devenise mai puţin interesant.

Mai avea o întrebare de pus.

— Eşti căsătorit?

Seal râse:

— Însurat! Ascultă băiete, mă însor pe oriunde mă duc. Dar nu oficial, pricepi?

Şi iarăşi râse cu mult subînţeles.

— Am impresia că-ţi dau tot felul de idei.

Cayle îi răspunse aproape automat:

— Asemenea idei nu le primeşti de la alţii.

Nu se aşteptase chiar la o dezvăluire a adevăratului caracter al lui Seal. Fără doar şi poate, era un om curajos.

Dar între timp îi dispăruse aura atrăgătoare. Cayle recunoscu că, de fapt, etica lui sătească, moralitatea mamei lui îl cântăreau acum pe interlocutor.

Seal vorbi din nou, degajat şi optimist:

— Băiatul ăsta o să ajungă cineva în gloriosul Imperiu Isher, nu-i aşa băieţi? Şi cred că nu exagerez. De unde faci tu rost de toate cărţile alea bune?

Cayle câştigase din nou. Curăţă potul, dar ezita. Câştigase patruzeci şi cinci de unităţi şi ştia că ar face mai bine s-o lase baltă înainte de a-i enerva prea tare pe adversari.

— Mă tem ca va trebui să mă opresc. Am nişte lucruri de făcut… A fost o adevărată plă…

Se bâlbâi şi-şi pierdu răsuflarea. De pe marginea mesei îl ţintea un pistolet micuţ şi scânteietor. Bărbatul cu ochii galbeni îi spuse pe un ton fără relief:

— Şi-ţi dai cu presupusul că ar fi cazul s-o întinzi, eh?

Nu întoarse capul, dar se adresă direct tovarăşilor lui.

— Băieţi, el crede c-ar fi timpul s-o întindă. Ce ziceţi, îl lăsăm?

Trebuie să fi fost o întrebare pur retorică, căci acoliţii nu răspunseră decât printr-o strâmbătură.

— Personal, continuă individul, sunt de comun acord cu el că poate s-o şteargă. Dar ia să vedem, mormăi acesta mai departe. După indicatorul de transparenţă, are portmoneul la căldurică în buzunarul de la piept din dreapta şi mai are cincizeci de bancnote într-un plic prins cu acul de siguranţă în buzunarul de la cămaşă… Apoi, mai are, în buzunarul de la pantaloni, şi gologanii pe care f-a ciugulit de la noi.

Se aplecă înainte şi-l privi cu ochii larg-deschişi, plini de ironie:

— Va să zică, tu ce credeai, că noi suntem cartofori care, într-un fel sau altul, o să te trişăm, nu? Nu. Amice, noi nu lucrăm aşa. Sistemul nostru e mult mai simplu. Dacă ai zice că nu vrei să ieşi cu banii la zar, ori ai încerca să atragi atenţia cuiva, aş descărca drăcia asta energetică drept în inima ta. Lucrează cu o rază atât de îngustă încât nimeni n-

ar observa găurica din hainele tale. Tu ai rămâne mai departe încoţopenit acolo, oftând poate un pic toropit de somn, dar pe nava asta cât toate zilele, cu toţi tipii ăştia ocupaţi şi grăbiţi, care nu se gândesc decât la ei, cine ar băga de seamă?

Şi vocea i se înăspri.

— Ia, ieşi cu paraua! Repede! Să nu crezi că glumesc! Ai la dispoziţie zece secunde.

Îi trebuiră mai mult de zece secunde să le predea banii, dar aparent tot ce i se cerea era doar să continue să fie de acord. Îi fu îngăduit să-şi repună portmoneul gol în buzunar, dar câţiva gologani fură, chipurile, pierduţi din vedere.

— Înainte să aterizăm o să ai nevoie să îmbuci şi tu ceva, zise cu mărinimie Seal.

Pistolul dispăru sub masă şi Seal se. Lăsă pe speteaza scaunului, relaxându-se uşor:

— Aşa, ca chestie, vreau să-ţi spun că, dacă-ţi zboară cumva vreun gărgăune prin cap şi vrei să te plângi căpitanului, află de la mine că-ţi facem de petrecanie cât ai zice peşte, fără să ne gândim ce-o fi după aia. Povestea noastră e foarte simplă. Ai fost fraier şi ţi-ai pierdut toate paralele la cărţi.

Râse şi se ridică în picioare, redevenind imperturbabil şi misterios.

— Pa, băiete! Iţi urez mai mult noroc data viitoare, dac-o mai apuci.

Se ridicară şi ceilalţi în picioare. Apoi se îndepărtară cu paşi lejeri şi, chiar sub ochii lui Cayle, dispărură în barul aflat în partea din faţă a navei. Cayle rămase pe locul lui, distrus.

Căută cu privirea orologiul din depărtare şi citi data: 15 iulie, anul 4784, după calendarul Isher. Se afla la două ore şi cincisprezece minute depărtare de Ferd, cu perspectiva de a ajunge într-o oră în Oraşul imperial.

Închizând ochii, Cayle parcă se văzu sosind în oraşul vechi la lăsarea întunericului. Prima sa noapte acolo, care urma să fie atât de palpitantă, trebuia s-o petreacă acum pe străzi.

CAPITOLUL V.

NU-ŞI GĂSEA LINIŞTEA. De trei ori, în timp ce păşea în lungul şi-n latul navei, se opri în faţa oglinzilor energetice care te arătau în mărime naturală. Din aceste imagini reflectate îl priveau cu asprime ochii lui congestionaţi. Şi, mai presus de întrebarea disperată „ce ar avea de făcut acum?”, se gândi cum de-l aleseseră tocmai pe el ca victimă? Ce anume din înfăţişarea lui îi făcuse pe aceşti trei membri ai bandei să se îndrepte tocmai către el?

Când trecu de a treia oglindă, o văzu pe fata de la magazinul de arme, dar aceasta se uită la el fără să-l recunoască. În disperare, Cayle se îndepărtă din raza ei vizuală şi se lăsă pe un scaun.

În ciuda neatenţiei, privirea îi fu totuşi atrasă de o oarecare agitaţie. Un bărbat se lăsă greoi pe un scaun de la masa de pe partea cealaltă a culoarului. Purta uniformă de colonel în armata Maiestăţii sale imperiale. Era atât de beat încât nici pe scaun nu putea sta şi faptul că ajunsese până acolo era un adevărat mister, a cărui explicaţie se putea găsi doar în legile echilibrului. Întoarse întâmplător capul şi se uită cu ochi fără expresie la Cayle.

— Ce faci, mă spionezi?

Glasul îi coborî puţin, dar spori ca volum.

— Chelner!

Apăru repede un steward:

— Da, domnule.

— Adu cel mai bun vin pentru umbra mea şi pentru mine.

În timp ce chelnerul se îndepărtă în grabă, ofiţerul îi făcu semn lui Cayle.

— Poţi să vii să şezi aici. N-avem decât să călătorim împreună, nu?

Coborî tonul aşa cum se cuvine pentru mărturisiri intime.

— Îmi place grozav vinul. Multă vreme, am tot încercat să-i ascund împărătesei acest viciu, pentru că ea e împotriva băuturii.

Clătină trist din cap.

— Nu-i place deloc. Ei, ce mai aştepţi? Vino încoace.

Cayle veni în grabă, blestemându-l pe beţivanul ăsta idiot. Dar, „ totodată, îi reveni în suflet şi speranţa. Aproape uitase că fata de la magazinul de arme îi sugerase să intre în armata imperială. Dacă putea obţine ceva informaţii de la alcoolicul ăsta şi se putea angaja repede, atunci pierderea banilor nu mai conta.

Începu să soarbă din vin, mai încordat decât voia să fie, aruncându-i pe furiş câte o privire bărbatului mai vârstnic. Ce era cu el, de unde venea şi aşa mai departe află, încetul cu încetul, dintr-o amestecătură de mărturisiri incoerente. Se numea Laurel Medlon. Colonelul Laurel Medlon, îi dădu el să înţeleagă lui Cayle, un confident al împărătesei, un obişnuit al Palatului, şeful unei percepţii.

— Şi destul de… Hâc… Bun, nu pot să zic, spuse el cu o satisfacţie care dădea multă greutate cuvintelor, altfel neimportante.

Îl privi ironic pe Cayle:

— Ai vrea să intri şi tu… Hâc… În armată? Bine, e în regulă… Hâc… Vino la mine la birou… Hâc… Chiar mâine.

Vocea începu să i se piardă. Rămase să mormăie ceva în sinea lui, iar când Cayle îi puse o întrebare bâigui că a venit în Oraşul imperial„…Când eram cam de vârsta dumitale. Doamne, ce ageamiu eram!”

Indignarea amestecată cu vinul îi dădu un spasm şi un tremur:

— Vezi tu, băiete, împuţitele astea de monopoluri ale îmbrăcăminţii au tipuri diferite de stofe pe care le trimit la ţară. Pe un sătean îl recunoşti de la distanţă. Şi pe mine m-au mirosit imediat…

Deci asta era: hainele îl trădaseră.

O asemenea nedreptate îl făcu pe Cayle să se contorsioneze. Taică-su nu-i permisese niciodată să-şi cumpere haine măcar din oraşul apropiat, Ferd. De fiecare dată, Fara protestase:

— Cum m-aş putea aştepta de la negustorii locali să-mi aducă mie maşinile la reparat dacă familia mea nu cumpără de la ei?

Şi după ce pusese această întrebare Ia care nu exista răspuns, bătrânul refuzase să mai asculte alte rugăminţi.

„Şi, poftim, iată-mă aici, gândi Cayle, prost îmbrăcat, pentru că nebunul ăla bătrân…”.

Furia îi dispăru treptat. Oraşe mari, cum era Ferd, aveau probabil un anumit soi de pânzeturi şi stofe, la fel de uşor de identificat ca şi orice lucru din Glay. Dar acum vedea din ce în ce mai clar că această nedreptate depăşea cu mult stupiditatea unui singur om. Oricum, era bine de ştiut, chiar şi în acest al unsprezecelea ceas.

Colonelul începuse să se agite, dar Cayle insistă din nou cu întrebările:

— Cum aţi intrat în armată? În primul rând, cum de-aţi ajuns ofiţer?

Beţivanul bâigui ceva în sensul că Împărăteasa a avut neobrăzarea să se plângă de felul în care sunt strânse impozitele. Şi apoi în legătură cu atacul asupra Arsenalelor, care constituiau un mare pericol, dar asta nu era prea clar. Într-un târziu, veni şi răspunsul la întrebarea băiatului:

— Am plătit cinci mii de unităţi monetare pentru rangul meu — o adevărată crimă. Acum, Împărăteasa insistă ca rangurile să fie date pe gratis. Dar n-o s-o facă. Omul trebuie să primească ceva mită. Eu unul, cu siguranţă, am plătit prea mult, se indignă colonelul.

Cayle insistă şi mai tare:

— Adică vreţi să spuneţi că acum rangurile acestea se pot obţine şi fără bani? Asta spuneţi? Şi, în nerăbdarea lui, îl apucă pe interlocutor de mânecă.

Ochii ofiţerului, care fuseseră pe jumătate închişi de pleoapele grele, se deschiseră brusc şi-l priviră cu suspiciune pe Cayle:

— Dar cine mai eşti şi tu? Pleacă de lângă mine! Vocea i se înăsprise, şi scurtă vreme păru aproape treaz.

— Dumnezeule mare, zise el, în zilele noastre nu mai poţi să călătoreşti fără să dai peste vreo lipitoare. Mă bate gândul să pun să te aresteze.

Cayle se ridică, roşu la faţă şi se îndepărtă împleticindu-se. Se simţi zguduit, gata-gata să intre în panică. Primea lovituri prea multe şi prea dese.

Încetul cu încetul, mintea i se limpezi. Se opri să iscodească barul situat în partea din faţă a navei. Seal şi tovarăşii săi erau încă acolo. Când dădu cu ochii de ei, înţepeni şi înţelese de ce s-a întors să-i privească.

Se răsuci pe călcâie şi se duse glonţ la vânzătoarea de la magazinul de arme, o fată frumuşică şi subţirică, de vreo douăzeci de ani, care stătea într-un colţ citind o carte. Ochii ei îi cercetară atent faţa când el îi povesti cum i s-au furat banii. Încheie cu vorbele:

— Uite ce aş vrea să ştiu. Mă sfătuieşti să mă plâng căpitanului?

Fata clătină din cap:

— Nu, n-aş face una ca asta, zise ea. Căpitanul şi echipajul primesc patruzeci de procente reducere pe majoritatea acestor nave. I-ar ajuta să scape de cadavrul tău.

Cayle se lăsă pe speteaza scaunului. Parcă i se scursese toată vitalitatea din trup. Călătoria, prima pe care o întreprindea mai departe de Ferd, îl obosea:

— Cum se face că nu te-au ales pe tine ca pradă, întrebă el, în cele din urmă, îndreptându-şi spinarea. A, probabil hainele pe care le porţi nu au aerul meu rural, dar cum îşi aleg ei victimele?

Fata clătină din cap:

— Oamenii ăştia umblă clandestin, de colo până colo, folosind procedeul transparenţei. Primul lucru pe care-l

descoperă este dacă porţi sau nu o armă de la Arsenale. Dacă da, atunci te lasă în pace imediat.

Faţa lui Cayle se înăspri:

— N-aş putea s-o împrumut pe a ta? Întrebă el încordat. Le-aş arăta eu ticăloşilor!

Fata ridică din umeri:

— Armele de la Arsenale sunt acordate diferenţiat, de la un individ la altul. A mea nu ţi-ar putea sluji ţie. Şi pe urmă nici n-o poţi folosi decât în apărare. Acum e prea târziu să mai intri în defensivă.

Cayle se uită trist prin pardoseala transparentă. Frumuseţile de dedesubt parcă-şi băteau joc de el. Splendoarea oraşelor care se iveau din minut în minut nu făcea decât să-i accentueze deprimarea, încetul cu încetul îi revenea deznădejdea. Spuse:

— Magazinele astea mai fac şi altceva decât vânzare de arme? Fata şovăi puţin:

— Avem un Centru de informaţii, zise ea în cele din urmă.

— Cum adică de informaţii? Ce fel de informaţii?

— A, de toate: unde s-au născut oamenii, câţi bani au, ce crime au comis sau comit. Bineînţeles, noi nu ne amestecăm.

Cayle se încruntă la ea, pe de o parte nemulţumit, pe de alta fascinat. Nu avusese intenţia să se lase abătut din drum, dar de ani de zile îl obsedaseră tot felul de întrebări privitoare la Arsenale.

Şi iată, în sfârşit, pe cineva care putea răspunde la aceste întrebări.

— Dar cu ce se ocupă, insistă el. Dacă au asemenea arme minunate, de ce nu preiau ei guvernarea?

Lucy Rall zâmbi şi clătină din cap.

— Tu nu înţelegi. Arsenalele au fost întemeiate, acum mai bine de două milenii, de către un om care a stabilit că lupta neîncetată pentru putere între diferite grupări este o nebunie şi că războaiele civile şi de altă natură trebuie să înceteze definitiv. Era o epocă în care lumea tocmai scăpase

dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni, aşa că şi-a găsit mii de susţinători înfocaţi. Ideea lui era pur şi simplu că orice guvern ar fi la putere nu trebuie să fie răsturnat. În schimb, susţinea înfiinţarea unei organizaţii care să aibă un singur ţel principal: să asigure lumea că nici un guvern nu va obţine din nou puteri depline asupra propriului popor. Astfel, orice om care se simte nedreptăţit să poate merge undeva ca să-şi cumpere o armă defensivă. Nici nu-ţi închipui ce uriaş pas înainte a însemnat asta. Sub vechile guverne despotice, era adeseori o crimă capitală să posezi o armă de foc sau energetică dacă erai prins.

Intre timp, glasul ei căpăta o intensitate afectivă sporită. Era limpede că ea crede cu convingere în ceea ce spune. Continuă cu şi mai multă seriozitate:

— Ceea ce i-a dat această idee întemeietorului a fost inventarea unui sistem electronic şi atomic de control care făcea imposibile construirea unui arsenal indestructibil şi fabricarea unor arme ce nu puteau fi folosite decât în scopuri defensive. Asta a pus în sfârşit capăt oricăror posibilităţi de folosire a unor arme de foc de către gangsteri criminali şi deci a justificat pe deplin întreaga întreprindere pe plan moral. În scopuri defensive, o armă de la Arsenal este superioară unor arme obişnuite sau guvernamentale. Ea acţionează pe baza controlului mintal şi îţi sare direct în mână când este necesar. Iţi oferă un ecran de protecţie împotriva altor arme energetice, dar nu şi împotriva gloanţelor. Insă, întrucât este mult mai rapidă, acest lucru nu mai contează (se uită la Cayle şi faţa ei se destinse). Asta e ceea ce vrei să ştii?

— Dar dacă eşti împuşcat dintr-o ascunzătoare? Întrebă Cayle. Fata dădu din umeri:

— Nici un fel de apărare (clătină din cap cu un zâmbet slab). Zău că nu înţelegi. Pe noi nu ne preocupă individul în sine. Ceea ce contează este ca milioane de oameni să ştie că pot merge la un magazin de arme dacă vor să-şi apere

familiile şi propriile persoane. Forţele care în mod normal ar încerca să le robească sunt reţinute şi descurajate de convingerea că este primejdios să-i împingi pe oameni prea departe sau să-i asupreşti.

Cayle se holbă teribil de dezamăgit la ea.

— Vrei să spui că o persoană trebuie să se salveze singură? Chiar atunci când faci rost de o armă şi trebuie să-ţi încordezi nervii ca să poţi rezista nu te poate ajuta nimeni?

Un junghi dureros îi străbătu capul. Probabil, fata i-a dezvăluit toate acestea pentru a-i arăta de ce nu-l poate ajuta.

Lucy vorbi din nou:

— Văd că cele ce ţi-am spus îţi produc o mare dezamăgire, dar aşa stau lucrurile. Şi cred că-ţi dai prea bine seama că aşa şi trebuie să fie. Când un popor îşi pierde curajul de a se împotrivi încălcării drepturilor sale, atunci nu mai poate fi salvat de o forţă exterioară. Convingerea noastră este că oamenii au întotdeauna genul de guvernare pe care îl doresc şi că indivizii trebuie să suporte riscurile libertăţii chiar până la sacrificiul propriilor vieţi.

Probabil, pe faţa lui se citea o anumită expresie care reflecta o încordare interioară. După o scurtă întrerupere, fata spuse:

— Uite ce este, îl îndemnă ea. Lasă-mă o vreme să mă gândesc în linişte la cele ce mi-ai spus. Nu-ţi făgăduiesc nimic, dar îţi voi comunica hotărârea mea înainte de a ajunge la destinaţie. E în regulă?

I se păru că aceasta e o formulă delicată de a-l trimite la plimbare. Se ridică în picioare, cu o grimasă, şi se aşează pe un loc gol din salonul alăturat.

Din nou începu să-i crească încordarea. Se scula şi se îndreptă spre barul din partea anterioară a navei.

Se apropie din spate de Seal şi-i dădu o lovitură brutală pe o parte a feţei. Acesta se simţi trântit jos de pe scaun şi aruncat la podea. Cei doi însoţitori săriră în picioare. Cayle

îl lovi la vintre pe cel mai apropiat fără pic de îndurare. Individul gemu, se clătină şi-şi duse mâna mai jos de burtă.

Fără să-l bage în seamă, Cayle se repezi la cel de-al treilea, care încerca să-şi scoată pistolul dintr-un toc atârnat de umăr. Îl izbi pe cartofor cu toată greutatea trupului şi din momentul acela avantajul era de partea lui. li luă arma şi lovi sălbatic cu ea mâna cu care acesta bâjbâia până îi ţâşni sângele. Îi smulse un strigăt de durere, care fu urmat de o luptă nebună pentru a se elibera.

Cayle se răsuci pe picioare la timp pentru a-l vedea pe Seal cum se ridică de jos. Individul se frecă la falcă şi-l privi drept în ochi.

— Dă-mi banii înapoi, îi spuse acesta. Ai greşit adresa.

Seal ridică glasul.

— Oamenii buni sunt jefuiţi. Eşti cel mai neruşinat…

Se opri. Probabil îşi dăduse seama că nu era o chestiune de inteligenţă sau de raţiune. Cu siguranţă că înţelesese acest lucru, pentru că deodată ridică mâinile sus şi spuse repede:

— Nu trage, prostule, la urma-urmei noi nu te-am împuşcat.

Cu degetul pe trăgaci, Cayle se stăpâni.

— Banii mei!

Urmă o pauză. O voce puternică spuse:

— Ce se întâmplă aici? Mâinile sus! Tu, ăla cu pistolul!

Cayle se întoarse şi merse cu spatele către zidul cel mai apropiat. Trei dintre ofiţerii navei trecuseră pragul uşii şi-şi îndreptau asupra lui armele energetice portabile. Le spuse pe scurt povestea şi refuză să se predea:

— Am motive să cred că ofiţerii unei nave pe care se pot întâmpla asemenea incidente nu sunt mai presus de bănuială. Acum, repede, Seal, dă-mi banii!

Nici un răspuns.

Trişorul dispăruse. Nici cei doi acoliţi ai lui nu erau nicăieri.

— Uite ce e, spuse ofiţerul care părea să fie comandantul. Lasă jos pistolul şi să dăm uitării toată treaba.

Cayle nu se lăsă:

— Ies pe uşa aceea, şi făcu un semn spre dreapta. După ce trec dincolo, vedeţi pistolul.

Asta îl învioră şi Cayle nu irosi nici o clipă. Cercetă nava, de la prora la pupa, dar nici urmă de Seal sau de cei ce-l însoţeau. Într-un acces de furie se repezi după căpitan şi-i spuse glacial:

— Ticălosule, porcule, le-ai dat drumul să scape cu o navă de salvare.

Ofiţerul îi aruncă o privire fixă, glacială. În cele din urmă îi spuse în bătaie de joc:

— Tinere, văd că descopăr câtă dreptate au reclamele. Într-adevăr, călătoriile au un rol educativ deosebit. Datorită faptului că eşti pe bordul navei noastre te-ai făcut mai isteţ şi mai curajos. Ţi-ai descoperit calităţi pe care nici nu le bănuiseşi până acum. Aşadar, în decurs de numai câteva ore, ai crescut enorm. Valoarea acestei creşteri sub raportul supravieţuirii este incomensurabilă. Iar sub raport bănesc, ai plătit foarte puţin.

Cayle îl ameninţă:

— Am să te reclam la firma dumitale.

Ofiţerul dădu din umeri:

— Formularele de plângere sunt la dispoziţie în hol. Dar, pentru anchetă, va trebui să te deplasezi pe socoteala dumitale la biroul nostru de la Ferd.

— Aha, înţeleg, făcu turbat Cayle. Va să zică asta îţi vine în ajutor, nu?

— N-am făcut eu regulamentul, sună răspunsul. Nu fac decât să mă supun lui.

Tremurând tot, Cayle se întoarse în salonul în care o văzuse mai înainte pe fata de la magazin. Dar nu era nicăieri. Începu să se încordeze în vederea aterizării, care urma să se producă după vreo jumătate de oră.

La câteva minute după ce Cayle se îndepărtă de ea, fata îşi închise cartea şi porni, cu un aer degajat, spre o cabină secretă de comunicaţie.

După ce scoase din deget unul dintre inele, îl manipula pentru a adapta ecranul la sistemul de comunicare al guvernului. Pe ecran se înfăţişă un chip de femeie care spuse cu glas profesional:

— Centrul de informaţii.

— Dă-mi, te rog, legătura cu Robert Hedrock.

— Un moment, vă rog.

Chipul bărbatului care apăru aproape imediat pe ecran era mai degrabă masculin decât frumos, dar părea nu numai puternic, ci şi destul de sensibil, iar fiecare încordare a muşchilor, fiecare mişcare a lui degajau o mândrie şi o vitalitate care te uimeaţi. Personalitatea bărbatului iradia din imagine un curent magnetic continuu. Când vorbi, glasul lui sună calm, deşi puternic:

— Departamentul de coordonare.

— Aici e Lucy Rall, paznica lui Cayle Clark, potenţial ofiţer al Imperiului. Continuă apoi cu povestea celor păţite de Cayle şi adăugă:

— L-am evaluat ca potenţial uriaş calidetic şi-l supraveghem, în continuare, cu speranţa că evoluţia lui va fi atât de rapidă încât îl vom putea folosi în lupta noastră pentru a o împiedica pe Împărătească să distrugă Arsenalele cu noua sa armă temporală. Aceasta corespunde directivei de a nu neglija nici o posibilitate cu condiţia să existe cineva disponibil pentru a o traduce în viaţă. Cred că ar trebui să i se dea băiatului nişte bani.

— Înţeleg.

Faţa virilă căzu pe gânduri, apoi se auzi întrebarea:

— Cum e cotat în satul de baştină?

— Mediocru. S-ar putea ca o vreme s-o ducă destul de greu în Oraşul imperial. Dar o să-şi piardă repede atitudinile sale provinciale. Necazul în care a căzut acum o să-l întărească. Are însă nevoie de ajutor.

Pe faţa lui Hedrock se citi hotărârea.

— În cazuri ca acesta, cu cât cantitatea de bani e mai mică, cu atât este mai mare gratitudinea ulterioară, sau cel puţin aşa sperăm. Dă-i cincisprezece unităţi monetare şi fă-l să creadă că este un împrumut pe care i-l acorzi dumneata personal. Nu-i oferi nici un fel de altă protecţie. Este absolut pe contul lui. Mai ai vreo problemă?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, la revedere.

CAPITOLUL VI.

PRIMA SEARĂ petrecută de Cayle în Oraşul imperial fusese îngrozitoare. După o masă costisitoare, la un bufet automat, se întoarse în camera pe care o închinase. Simţindu-se teribil de stânjenit, dormi doar pe furate şi a doua zi dimineaţă se trezi obosit şi nefericit.

Ieşi în oraş şi se plimbă fără ţintă pe străzi. Când se trezi în faţa „Palatului Gologanilor”, un celebru local de jocuri de noroc de pe celebrul „Bulevardul Şansei”, văzu în asta posibilitatea de a-şi mai alunga deprimarea. Cedă deci atracţiei zgomotoase şi intră în localul viu colorat.

Conform unei clauze care viza exclusiv acest bulevard şi jocurile oferite, proprietarii „Palatului Gologanilor” aprinseseră firmele luminoase, care înştiinţau modest că „oricine are posibilitatea să intre cu un gologan şi să iasă cu un milion, adică, bineînţeles, cu un milion de unităţi monetare”.

Dar firmele nu arătau dacă această sumă extraordinară a fost câştigată vreodată.

Ghidul conchidea cu o notă generoasă: „ «Palatul Gologanilor», conform rangului său, oferă peste cincizeci şi cinci de jocuri diferite la fiecare dintre numeroasele maşini ce funcţionează — mai multe decât orice alt stabiliment de pe «Bulevardul Şansei» „.

Pe Cayle îl interesa şi faptul că miza era foarte mică. Planurile lui imediate nu includeau neapărat şi pe acela de

a ieşi „cu un milion în buzunar”. El ar fi vrut cinci sute de unităţi monetare la început. După aceea…, mă rog, îşi putea permite să-şi lărgească orizontul.

Făcu primul pariu la un automat care pompa cuvintele „par” sau „impar” într-un bazin de lumină. După ce erau pompate zece numere din fiecare în acest bazin, lichidul suferea o modificare chimică, după care susţinea la suprafaţă doar unul dintre cuvintele „par” sau „impar”. Toate celelalte se scurgeau printr-o sită şi dispăreau.

Cuvintele câştigătoare pluteau uşor cu faţa în sus şt, într-un fel, declanşau mecanismul de plată sau pe cel de strângere a banilor. Cei care pariau îşi vedeau fie sumele jucate dispărând, cu un zgomot de închidere, fie gologanii scurgându-se automat pe pătratul în faţa căruia se aflau ei. Cayle auzi zgomotul înfrângerii.

Dublă miza şi de data asta câştigă. Îşi retrase suma mizată iniţial şi jucă din nou moneda pe care o câştigase. Luminile complicate se aprinseră, pompa aruncă lichid şi pe urmă pluti deasupra cuvântul „par”. Sunetul agreabil al banilor, curgând uşor către el, îi încântă lui Cayle urechile. Era un sunet pe care avea să-l audă deseori în cursul ceasului şi jumătate care urmă şi, în ciuda faptului că juca foarte prudent şi numai cu monede mici, totuşi câştigă ceva peste cinci unităţi monetare.

Obosit şi plictisit, în cele din urmă, se retrase la un restaurant legat de clădirea Palatului. Când reveni în „camera comorilor”, cum era denumită, observă un joc care se desfăşura de o manieră încă şi mai intimă, acţionat fiind de jucătorul însuşi. Banii intrau printr-o deschizătură, declanşau o pârghie şi când trăgeai de aceasta apărea o secvenţă luminoasă, care se prefăcea imediat în roşu sau negru. Aşadar, jocul nu era decât o nouă variaţie pe tema secvenţei „par” - „impar”, deoarece jucătorul avea aceeaşi şansă de câştig, jumătate-jumătate.

Cayle strecură o monedă de o jumătate de unitate în orificiul corespunzător, trase maneta şi pierdu. Greşi o dată

şi încă o dată. Dar a patra oară, culoarea lui începu să strălucească la locul respectiv şi aşa îi veni şi primul câştig. Câştigă de zece ori la rând, pierdu de patru ori, şi apoi mai câştigă şapte jocuri dintr-o serie de zece. Jucând cu multă prudenţă, în două ore — curtându-şi mai degrabă norocul decât încercând să-l forţeze — câştigă şaptezeci şi opt de unităţi.

Se retrase la unul dintre barurile alăturate să bea ceva şi-şi cântări bine mişcarea următoare. Avea atâtea şi atâtea lucruri de făcut: să-şi cumpere un costum nou, să-şi protejeze câştigurile, să se pregătească pentru încă o noapte şi să-i returneze lui Lucy Rall banii împrumutaţi.

Mintea îi era acum stârnită şi căută s-o echilibreze. Se simţea la largul lui şi foarte sigur pe sine. Peste o clipă intră în legătură prin teleecran cu fata de la magazin.

Îşi putea oare permite să mai aştepte până făcea alţi bani?

Fata apăru imediat pe ecran. La rugămintea lui, răspunsul ei veni prompt:

— Păi, pe stradă chiar şi sunt.

Cayle înţelese curând ce vrea să spună. Faţa ei aproape că umplea ecranul. Era vorba de nişte ecrane extensive care măreau o imagine minusculă. Oamenii le foloseau pe stradă, păstrând astfel legătura cu teleecranul de acasă. Avea şi un tip din Glay un asemenea aparat, înainte să poată vorbi Cayle mai departe, fata îi spuse:

— Tocmai eram în drum spre apartamentul meu. Nu vrei să mă întâlneşti acolo?

Oho, şi încă cum! Apartamentul ei se dovedi a fi o locuinţă spaţioasă, cu patru camere, unică numai prin abundenţa de aparatură automată. După ce aruncă repede o privire în jur, Cayle înţelese bine că Lucy Rall nu face nici cea mai mică treabă în gospodărie. Dar îl nedumeri faptul că locuinţa părea neprotejată. Fata ieşi din dormitor în toaletă de stradă şi dădu din umeri când află părerea acestuia.

— Noi, oamenii de la Arsenale, trăim ca toţi ceilalţi, dar, de obicei, în cartierele de locuit cele mai frumoase. Numai

magazinele, atelierele noastre… Câteva fabrici şi, bineînţeles, Centrul de informaţii sunt protejate împotriva amestecului din afară, spuse ea cu oarecare şovăială. Parcă ziceai ceva de cumpărarea unui costum? Dacă vrei, te ajut să ţi-l alegi. Dar n-am decât două ore la dispoziţie.

Încântat, Cayle ţinu uşa deschisă până ce ieşi fata. Probabil că invitaţia avusese o semnificaţie personală. Oricare vor fi fost îndatoririle faţă de Arsenal, ele nu puteau să cuprindă şi invitarea în apartamentul ei a obscurului Cayle Clark, chiar şi pentru câteva minute. Ajunse deci la concluzia că o interesa el ca individ.

Se urcară într-un autoavion şi Lucy apăsă pe butonul care făcu maşina să aterizeze pentru a-i lua cu ei.

— Unde mergem? Întrebă Cayle.

Fata zâmbi şi clătină din cap:

— Lasă c-ai să vezi.

De îndată ce se instalară în avion, arătă în sus.

— Uite, zise ea.

Deasupra, pe cer, un nor artificial se destramă, îşi schimbă de mai multe ori culoarea şi apoi se iviră strălucind aprins literele care formau inscripţia: PARADISUL GALANTERIEI.

Cayle spuse:

— Phii, am văzut aseară reclama lor.

Uitase, dar acum îşi aminti fâşiile de lumină care se înălţau spre cer în seara trecută, când pleca de la bufetul automat către camera închiriată de el. PARADISUL RECLAMELOR îi informa pe bărbaţii de toate vârstele ca aici era locul ideal pentru cumpărături, aici era magazinul de vânzare cu amănuntul care-i putea oferi oricărui bărbat orice articol de îmbrăcăminte, la orice oră din zi sau din noapte, oriunde pe Pământ, pe Marte, pe Venus şi, pentru o infimă sumă suplimentară, oriunde în întregul sistem solar locuit.

Dar reclama aceasta fusese doar una dintre sute şi sute de altele similare, aşa că, în ciuda nevoii de a-şi cumpăra haine, nu reţinuse numele întreprinderii comerciale.

— E un magazin care merită vizitat, îi spuse Lucy.

Lui Cayle i se păru că fata se bucură împreună cu el. Asta-l făcea să se simtă puţin cam naiv, dar nu cine ştie ce. Acum conta doar faptul că fata se oferise să vină cu el. Se aventură să spună:

— Eşti tare drăguţă că mă ajuţi.

PARADISUL GALANTERIEI se dovedi a fi încă şi mai impresionant decât reclamele sale! Era o clădire care ocupa aproximativ spaţiul a trei străzi şi era înalt de optzeci de etaje. Aşa îi spuse Lucy, care adăugă:

— Trecem repede prin raioanele principale şi apoi cumpărăm costumul.

Intrarea în „Paradis” avea o sută de metri înălţime, cât treizeci de etaje. Un ecran energetic oprea vântul şi ploaia, dar, altfel, în tot acel spaţiu vast, fără uşi, nu întâlneai nici un fel de oprelişti. Era uşor să treci prin ecranul inofensiv în anticamera cu acoperişul în forma unei. Cupole. Nu numai că „Paradisul” îţi oferea îmbrăcăminte de plajă, dar îţi punea la dispoziţie şi o plajă de patru sute metri lungime, cu valuri care se înălţau şi se prăbuşeau pe câteva hectare de nisip, cu orizontul aburit, cu stridii, cu însuşi mirosul pătrunzător şi pregnant al mării. „Paradisul” nu-ţi oferea numai costume de schimb, îţi furniza şi munţi, uluitor de asemănători cu cei adevăraţi, şi o pantă înzăpezită, cu o pistă întortocheată de aproape un kilometru.

PARADISUL ESTE UN MAGAZIN COMPLET suna una dintre reclamele scânteietoare asupra căreia îi atrase atenţia Lucy. „Dacă doriţi un obiect care nu este expus, dar se potriveşte lozincii noastre totul pentru om, cereţi-l. Vi-l oferim cu un preţ puţin mai ridicat”.

— Printre aceste „obiecte” se numără şi femeile, spuse Lucy, pe un ton neutru. Pentru femei se plăteşte acelaşi preţ ca şi pentru costume, de la cinci unităţi monetare până la cincizeci de mii. O să fii surprins văzând câte femei de familie bună se înscriu în competiţia aceasta când au nevoie de bani. Bineînţeles, totul este foarte discret.

Cayle observă că fata îl studiază cu un aer gânditor şi el înţelese că aşteaptă un comentariu. Îl făcu atât de direct, încât el însuşi rămase surprins:

— N-am să plătesc niciodată bani pentru o femeie.

Acest refuz păru s-o satisfacă pentru că de acolo merseră după costumul de haine. Erau treizeci de etaje cu costume expuse, dar fiecare avea nivelul său de preţuri. Lucy îl duse la etajul cu preţuri între douăzeci şi treizeci de unităţi şi-i arătă diferenţa de ţesătură dintre stofele „de oraş” şi cea a propriului costum. Pe un ton practic îi spuse:

— Nu cred că, deocamdată, ar trebui să mergem la un nivel mai ridicat.

ÎI refuză când el se oferi să-i înapoieze banii pe care îi datora:

— Poţi să mi-i dai şi mai târziu. Pentru moment te-aş sfătui să-i depui la bancă să ai şi tu o rezervă.

Asta însemna că o s-o mai revadă. Părea chiar că ea ţine să-l refuze.

— Grăbeşte-te să te schimbi, spuse Lucy. Te aştept.

Tocmai aceasta îl hotărî s-p sărute înainte de a se despărţi. Dar când ieşi, primele ei cuvinte îi zdruncinară hotărârea:

— Nu mi-am dat seama cât e de târziu, spuse ea. E ora trei — făcu o pauză, se uită la el şi zâmbi. O, dar eşti un bărbat mare şi voinic, şi chipeş. Ai ştiut? Acum hai să ne grăbim.

Se despărţiră la intrarea aceea şargantuescă. Lucy se grăbi să meargă la o staţie de autoavioane şi îl lăsă baltă în urma ei. Dar senzaţia de goliciune îl părăsi încetul cu încetul. Porni pe străzi cu pas din ce în ce mai rapid.

Ajunse la locul unde A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ se înălţa greoaie de pe baza de la care porneau turnuleţele eterice, ca de biserică gotică, până la înălţimea de şaizeci şi patru de etaje. Aceasta era o bancă mare în care părea absurd să depui sume infime, de cincisprezece unităţi, dar funcţionarul de la casă acceptă, fără nici un comentariu, suma depusă de Cayle, luându-i însă şi amprentele.

Părăsi banca mult mai relaxat decât fusese de la jefuirea lui şi până atunci. Avea deci un cont de economii. Era îmbrăcat cum trebuie, mai rămânea un singur lucru pentru a putea purcede la cea de-a treia fază a carierei lui de jucător de jocuri de noroc.

Dintr-un autoavion de transport public observase firma multi-direcţională a unui magazin de arme cuibărit într-un parc particular, în preajma băncii. Merse cu paşi iuţi pe poteca mărginită cu straturi de flori şi era aproape de uşă când observă firma micuţă pe care n-o mai văzuse până atunci:

MAGAZINUL METROPOLITAN DE ARME ÎNCHIS TEMPORAR.
MAGAZINELE RURALE NOI ŞI VECHI SUNT DESCHISE CA DE OBICEI.

Cayle se retrase neplăcut surprins. Era o posibilitate la care Lucy nu se gândise, aceea a închiderii fabuloaselor magazine de arme. Dar când se răsuci pe călcâie, îi veni un gând. Nu era nici o indicaţie cu privire la ora deschiderii magazinelor. Nici un fel de dată. Nimic altceva decât acest anunţ. Rămase încruntat, cu un sentiment de pierdere, şocat de tăcerea înconjurătoare. Dar îşi dădu seama că nu tăcerea îl necăjea. La Glay era întotdeauna linişte în jurul magazinului de arme.

Acum, senzaţia de pierdere personală, de nedumerire, de dezorientare îi spori. Ceva îl îndemna să mai încerce, totuşi, o dată uşa. Era solidă şi imposibil de mişcat. Începu a doua Iui retragere şi de data aceasta ajunse până în stradă. Se opri pe un refugiu pentru pietoni, nehotărât pe ce buton să apese. Îi veniră în minte cele două ore şi jumătate petrecute cu Lucy şi asta i se păru un fel de eveniment curios din spaţiu-timp. Se simţi îngrozit amintindu-şi cât de banală fusese conversaţia lui. Şi, totuşi, nici conversaţia ei nu-i lăsase amintiri uluitoare, deşi era la obiect şi mai fermă.

„Deci asta este, gândi el, când o fată acceptă să petreacă o după-amiază întreagă cu un individ plicticos înseamnă că simte ceva pentru el”.

Presiunile lui interioare se accentuară, dorinţa de a acţiona rapid îi telescopă gândurile, îndemnându-l să-şi contureze un plan concret: magazinul de arme, noi jocuri de noroc, apoi Comandamentul districtual al armatei, unde era şef colonelul Medlon — toate acestea într-o săptămână. Magazinul fusese primul, întrucât asemenea magazine nu se deschideau agenţilor imperiali, indiferent dacă erau soldaţi sau simpli funcţionari guvernamentali.

Dar acum nu mai putea aştepta. Apăsă butonul care avea să-i aducă la picioare primul autoavion cu destinaţia Districtul 19.

CAPITOLUL VII.

SEDIUL DISTRICTULUI 19 era o clădire demodată, în stil cascadă. Dar acest tipar era folosit în mod exagerat şi se repeta la intervale frecvente. Şuvoaie peste şuvoaie de marmură curgeau din crăpături ascunse şi se îmbinau treptat.

Nu era o clădire foarte mare, dar era suficient de amplă pentru a-i da lui Cayle o senzaţie odihnitoare. Cele cincisprezece etaje şi birourile generale, pline de maşini de calculat, de îndosariat, şi de funcţionari, erau impresionante. Nu-şi putuse închipui că îndărătul beţivanului aceluia de pe navă se afla un câmp atât de larg de autoritate.

În registrul clădirii găsi lista tuturor funcţiilor civile şi militare. Presupuse că-l va găsi pe colonelul Medlon la rubrica OFIŢER DE STAT-MAJOR — ULTIMUL ETAJ.

O notă pusă între paranteze sub listă sublinia: „Permisul pentru liftul care duce la ultimul etaj poate fi obţinut de la ghişeul aflat la etajul 15”.

Omul de la ghişeu îi notă numele, dar se consultă cu glas scăzut, printr-un releu, cu o persoană nevăzută, şi apoi mai

supuse cererea cercetării unei autorităţi dintr-un birou interior. Pe uşa acestuia ieşi un bărbat între două vârste în uniformă de căpitan. Se uită urât la Cayle:

— Colonelului nu-i plac tinerii, zise el, şi apoi adăugă destul de ţâfnos: „Cine eşti?”

Începutul nu părea deloc promiţător şi Cayle simţi până în gâtlej cum îi creşte încăpăţânarea. Dar lunga experienţă pe care o acumulase sfidându-şi tatăl îl ajută să se adreseze cu un glas calm:

— L-am întâlnit ieri pe domnul colonel Medlon în avionul care venea înspre Oraşul imperial şi a insistat să merg la el. Vă rog frumos să-l informaţi că mă aflu aici.

Căpitanul îl cercetă atent preţ de jumătate de minut. Apoi, fără o vorbă, reintră în biroul lui. Când ieşi, clătină din cap, cu un aer mai prietenos.

— Domnul colonel spune că nu-şi aminteşte de dumneata, dar îţi va acorda cu plăcere un minut.

Coborându-şi glasul până la nivelul unei şoapte, îl întrebă:

— Era cumva… Ăă… sub influenţa…

Cayle aprobă cu un semn din cap, temându-se să vorbească. Căpitanul spuse cu o voce joasă, pe un ton repezit:

— Du-te înăuntru şi fă-l să dea tot ce poate. Un personaj foarte important l-a căutat azi de două ori şi el nu era aici. Acum e nervos. E înspăimântat de ceea ce spune când e beat. Ştii, nu îndrăzneşte să se atingă nici măcar de o picătură când iese din oraş.

Cayle îl urmă pe perfidul căpitan, în vreme ce în mintea lui căpăta contur un alt tablou al Imperiului Isher. Iată un ofiţer inferior care părea să unelteaască pentru a obţine postul superiorului său.

Uitase acest gând când ieşi afară din lift. Va fi oare capabil să stăpânească situaţia? Sentimentul sumbru al nereuşitei îi dădu o stare de maximă încordare. Aruncă o privire spre bărbatul care stătea în spatele biroului masiv, aflat în colţul

încăperii mari, şi teama că va fi aruncat afară din Comandamentul Districtului 19 i se risipi.

Era, într-adevăr, acelaşi om de pe navă, dar parcă ceva mai scofâlcit. Faţa lui, buhăită atunci când era beat, părea acum mai mică. Cu privirea gânditoare, bătea nervos tactul pe birou.

— Lasă-ne singuri, căpitane. Glasul îi era liniştit şi autoritar. Căpitanul plecă, privind ţintă înaintea sa. Cayle se aşeză.

— Mi se pare că-mi amintesc figura dumitale, spuse Medlon. Îmi pare rău, atunci am băut puţintel, adăugă cu un râs dogit.

Cayle se gândi că ceea ce spusese-celălalt despre Împărătească putea fi periculos pentru un om aflat în poziţia lui. Zise cu voce tare:

— N-am avut impresia că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit, domnule colonel… Totuşi, dacă stau şi mă gândesc, cred că aţi mers cam departe cu confidenţele, spuse după o ezitare. Am crezut că puteţi vorbi atât de tare şi de liber datorită funcţiei dumneavoastră.

Urmă o tăcere. Cayle avu o oarecare satisfacţie, dar, prudent, nu se amăgi. Omul n-ar fi ajuns în poziţia pe care o deţinea acum dacă ar fi fost laş sau lipsit de inteligenţă.

— Hm… Făcu, în cele din urmă, colonelul Medlon, în ce privinţă… Ă. am căzut de acord?

— Printre altele, domnule colonel, aţi afirmat că guvernul are nevoie de ofiţeri şi mi-aţi oferit un grad.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi oferit ceva, zise colonelul Medlon, părând că-şi face curaj. Oricum, dacă am ajuns să nu mă mai pot stăpâni încât să-ţi fac o asemenea ofertă, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, cu un mare regret, că nu am autoritatea de a te numi ofiţer. Există o procedură bine stabilită privitoare la funcţii care depăşeşte total posibilităţile mele. Şi câtă vreme funcţiile acestea sunt atât de mult apreciate, guvernul le priveşte ca pe o sursă de venituri. De exemplu, gradul de locotenent te-ar costa cinci

mii de unităţi monetare chiar dacă te-aş ajuta eu. Epoleţii de căpitan te-ar costa cincisprezece mii de unităţi, ceea ce reprezintă o sumă însemnată pentru un tânăr.

Cayle îl ascultase cu o încordare crescândă. Amintindu-şi ceea ce spusese până atunci, i se păru că făcuse tot posibilul, chiar dacă nu era în postura de a se folosi de indiscreţiile lui Medlon. Zâmbind strâmb, îndrăzni:

— Cât costă gradul de colonel?

Ofiţerul izbucni în râs.

— Flăcăule, spuse el jovial, nu se poate plăti cu bani. Preţul e tras din sufletul tău, fotul dintr-o dată (deveni grav). Acum ascultă. Regret dacă ieri am dovedit prea mare largheţe privind brevetele de ofiţer acordate de Maiestatea sa, dar cred că înţelegi cum vine asta. Şi ca să-ţi arăt că nu rămân dator, chiar şi atunci când nu sunt prea conştient de actele mele, iată ce voi face. Îmi aduci mie cinci mii de unităţi, când îţi vine la îndemână, să zicem în două săptămâni, şi îţi garantez o funcţie. Ce părere ai?

Pentru cineva care avea mai puţin de patruzeci de unităţi în buzunar era o propunere fără sorţi de izbândă. Dacă Împărăteasa ordonase ca brevetele de ofiţer să nu mai fie vândute, această ordonanţă nu fusese luată în seamă de politicienii corupţi. Cayle avu o a doua revelaţie privitoare la situaţia împărătesei Innelda.

Ea şi consilierii săi nu erau atotputernici, cum crezuse Cayle. Nu numai Arsenalele îi limitau puterea, ci fusese prinsă într-o plasă mult mai puternică. Indivizii care trebuiau să-i îndeplinească poruncile aveau şi ei dorinţele lor, modurile lor de comportament, pe care le respectau cu mai multă ardoare decât cea depusă pentru a o sluji pe femeia căreia îi juraseră supunere.

Colonelul începu să-şi aranjeze hârtiile de pe birou, deci întrevederea luase sfârşit. Cayle era tocmai pe punctul de a rosti o formulă de despărţire când teleecranul de pe peretele din spatele lui Medlon începu să clipească. Pe ecran apăru faţa unei femei tinere.

— Colonele, zise ea tăios, unde naiba ai fost?

Ofiţerul înlemni, apoi se întoarse încet. Dar Cayle nu avea nevoie să observe reacţia de nelinişte a ofiţerului pentru a înţelege cine era femeia.

O privea pe Împărăteasa Isherului.

CAPITOLUL VIII.

CAYLE, care până atunci stătuse jos, se ridică, deodată, în picioare. Făcuse o mişcare automată, motivată de conştiinţa faptului că era doar un intrus acolo. Se afla la jumătatea drumului spre uşă când simţi privirea femeii aţintită asupra lui.

— Domnule colonel, mormăi el, vă mulţumesc pentru onoarea…

Glasul său suna dezgustător chiar şi pentru propriile-i urechi. Se întrerupse, ruşinat. Îl inundă un val de nesiguranţă, nevenindu-i să creadă că aşa ceva i se întâmplase tocmai lui. Aruncă femeii o privire ca şi cum, timp de o clipă, i-ar fi pus la îndoială identitatea. Medlon vorbi în acelaşi moment.

— Asta-i tot, domnule Clark, spuse el mult prea tare.

Acum era sigur. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, Împărăteasa Innelda nu trecea drept cea mai frumoasă femeie din lume. Dar, privindu-i faţa prelungă, distinsă şi ochii verzi, rememora chipul împăraţilor şi împărăteselor din dinastia Johes. Glasul ei, când vorbi din nou, adoptă tonul oficial, familiar oricui asistase vreodată la ceremoniile de aniversare — totuşi atât de diferit acum, când i se adresa lui:

— Cum te numeşti tinere?

Medlon interveni repede, cu vocea încordată, dar calmă.

— E o cunoştinţă de-a mea, Maiestate. (Se întoarse spre Cayle.) La revedere, domnule Clark. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata.

— Am întrebat care-i numele tău… (Împărăteasa nu luă în seamă întreruperea).

I se vorbise atât de direct încât Cayle răspunse crispat.

— Şi de ce te afli în biroul lui Medlon?

Cayle prinse privirea încordată a lui Medlon încercând să-l pună în gardă. O zonă îndepărtată a minţii sale admirase abilitatea colonelului, dar acum observă că omul intrase în panică. Undeva, adânc, în sufletul lui Cayle, licări o speranţă.

— Mă interesam de posibilitatea de a obţine un grad în armata Maiestăţii voastre, spuse el.

— Îmi închipuiam, zise Împărăteasa cu glas liniştit.

Făcu o pauză, mutându-şi gânditoare privirea de la Cayle la Medlon, apoi iarăşi la Cayle. Pielea ei era netedă şi bronzată. Îşi ţinea capul drept, cu mândrie. Era plină de tinereţe, de viaţă şi de o magnifică încredere în sine. Ceva din experienţa ei în a mânui oamenii ieşi la iveală chiar atunci: în loc să-i pună lui Cayle următoarea întrebare, îi oferi lui Medlon o portiţă de ieşire:

— Îmi este permis, colonele, să aflu care a fost răspunsul dumitale?

Ofiţerul, nemişcat, asudase. Răspunse cu o voce liniştită, în care se ghicea chiar o nuanţă de jovialitate:

— Maiestatea voastră, l-am informat că o numire durează două săptămâni. (Râse dispreţuitor.) Aşa cum ştiţi, avem o cantitate limitată de panglică roşie, pentru documentele oficiale.

Cayle avu senzaţia că se află pe coama unui val, care-l ridică tot mai sus. Simţi o admiraţie imensă pentru Împărăteasă — era atât de deosebită faţă de cum se aşteptase el să fie. Îl uimea faptul că Innelda reuşise să se stăpânească pentru a nu-l pune în încurcătură pe unul dintre ofiţerii ei, prins pe picior greşit.

Totuşi, stăpânirea de sine nu diminuă sarcasmul din vocea ei atunci când spuse:

— Cunosc eu prea bine palavrele astea, colonele.

Patima înlocui sarcasmul.

— Într-un fel sau altul, nu ştiu cum se face, dar tinerii care în mod normal îşi cumpără un grad în armată au auzit că ceva nu e în regulă şi foarte mulţi rămân deoparte. Încep să cred că există o conspiraţie în favoarea Arsenalelor care-i alungă chiar şi pe puţinii amatori potenţiali.

Ochii Împărătesei aruncau văpăi verzi. Se vedea bine că e furioasă şi că nu mai izbuteşte să se înfrâneze. Se întoarse către Cayle:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tunător, cât ţi s-a cerut să plăteşti pentru un rang în armată?

Cayle şovăi. Ochiul lui Medlon era ceva îngrozitor, se întunecase de tot. Capul lui văzut din profil era răsucit într-un chip de-a dreptul nefiresc. Şi mesajul pe care-l transmitea ochiul acela anormal nu avea nevoie de cuvinte pentru a fi înţeles. Colonelul regreta tot ce-i spusese prezumtivului locotenent din armata imperială a Maiestăţii sale.

Rugămintea era atât de umilă încât îi produse repulsie lui Cayle. Niciodată nu mai cunoscuse senzaţia de a avea pe cineva în palmă, întru totul la discreţia lui. Se dădu, pur şi simplu, înapoi înfiorat. Nici nu mai voia să-l privească. Răspunse:

— Maiestate, l-am cunoscut ieri pe colonelul Medlon la bordul unei nave interplanetare şi s-a oferit să mă angajeze fără nici un fel de condiţii.

Se simţi mai bine după ce rosti aceste cuvinte. Îl văzu pe ofiţer destinzându-se şi pe femeie zâmbind încântată.

— Ei, colonele, mă bucur când aud asemenea lucruri, îi zise ea. Şi, întrucât reprezintă un răspuns satisfăcător la problema pe care voiam s-o discut cu dumneata, te felicit. Asta e tot.

Un declic goli teleecranul. Colonelul Medlon se lăsă încet pe speteaza scaunului, în timp ce Cayle înaintă spre el cu zâmbetul pe buze. Colonelul îi spuse franc:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, tinere. Dar acum sunt tare ocupat. Fireşte, nădăjduiesc că voi avea veşti de la tine

în următoarele două săptămâni, împreună cu cele cinci mii de unităţi monetare. La revedere.

Cayle nu se mişcă imediat, dar deja îl cuprinsese amărăciunea înfrângerii. Din bezna gândurilor sale prinse contur conştiinţa faptului că i se oferise un prilej incredibil, iar el îl ratase prin slăbiciune. Se uită cum colonelul, cu o înfăţişare perfect degajată, îl privea acum amuzat:

— Împărăteasa nu înţelege pur şi simplu ce problemă mare este să pui capăt unui sistem de promovări plătite în armată — şi Medlon dădu din umeri. Personal n-am nici o legătură cu acest sistem. Nu-l pot modifica, după cum nu pot nici să-mi tai singur beregata. Cine i se împotriveşte se autodistruge.

După un moment de şovăială, pe faţă i se ivi un zâmbet batjocoritor.

— Prietene, sper că ai primit o lecţie folositoare în ceea ce priveşte economia politică a promovării personale. Să auzim de bine, sfârşi el tranşant.

Cayle se abţinu să se năpustească asupra individului. Se afla într-o clădire militară şi n-avea câtuşi de puţin intenţia de a face să fie arestat pentru agresiune într-un loc în care nu se putea apăra ca lumea. Dar în mintea lui, îl trecu pe colonel pe lista persoanelor de care se va ocupa ulterior.

Când ieşi, în sfârşit, din sediul Districtului 19, se lăsase întunericul peste capitala Imperiului Isher. Ridică ochii spre stelele îngheţate ce licăreau printre toate reclamele luminoase şi se simţi mai în largul său decât în seara precedentă. Întrezărea, încetul cu încetul, posibilitatea de a-şi desluşi calea prin labirintul existenţei în lumea asta. I se păru că s-a descurcat destul de bine, dacă ţinem seama de ignoranţa lui. Mergând, căpătă tot mai multă încredere. Avusese dreptate să-l atace pe Seal, indiferent de riscuri, şi iarăşi avusese dreptate să se reţină în faţa lui Medlon. Seal era un individ aflat ca şi el într-un loc deschis şi, în principiu, nu-i păsa nimănui ce i se întâmplă. În schimb,

colonelul putea recurge la autoritatea legilor din Imperiul Isher.

N-avusese intenţia să se întoarcă până dimineaţa pe „Bulevardul Şansei”. Dar acum, când i se părea că şi-a lămurit îndoielile din inimă, se răzgândi. Dacă ar câştiga cinci mii de unităţi monetare pentru a cumpăra acel rang în armată, atunci comorile împărăţiei ar putea începe să curgă înspre el. Şi Lucy Rall… Nu trebuia să uite de Lucy.

Până şi o zi de aşteptare era prea mult.

CAPITOLUL IX.

CAYLE se văzu silit să-şi facă loc cu coatele prin mulţime pentru a intra în „Palatul Gologanilor”. Gloata imensă îi dădea curaj. În mijlocul acestei mase de oameni însetaţi de bani avea să fie ca un beţişor aruncat într-o parte şi într-alta de valurile oceanului.

Nu mai şovăi. Trecuse mai devreme în revistă lista jocurilor oferite şi se duse ţintă la cel dorit pentru încercarea finală de a face avere. I se părea important să găsească un loc în care să joace şi să şi-l păstreze.

Noul joc dădea cote de premii mergând de la cinci la unu, până la o sută la unu. Era relativ simplu, deşi Cayle, care se pricepea puţin la acţionarea diverselor energii, întrucât lucrase în atelierul tatălui său încă de la cincisprezece ani, îşi dădu seama că în spatele simplităţii aparente se ascundea de fapt o mare şi rafinată complicaţie electronică. Nucleul îl constituia un glob energetic, cu un diametru de aproape trei centimetri, care se rostogolea la întâmplare înăuntrul unei sfere mari de plastic. Repede, mai repede, tot mai repede alerga pe suprafaţa interioară, până când viteza lui depăşea rezistenţa materiei. Atunci, fiind o forţă pură, desfidea limitele închisorii sale. Străbătea prin plastic de parcă acesta nici n-ar fi existat, de parcă el însuşi n-ar fi fost decât o rază de lumină încătuşată de o lege fizică nefirească într-o cuşcă aproape invizibilă.

Şi, totuşi, în momentul în care era liber, globul părea cuprins de frică. Îşi schimba culoarea, subtil, rapid, apoi îşi încetinea mişcarea. Viteza de evaziune trebuie să fi fost de câţiva kilometri pe secundă, dar frica era atât de mare încât se oprea cu totul după ce străbătea mai puţin de un metru.

Şi începea să cadă. Până în momentul acela al căderii, când aproape că atingea masa, îţi dădea iluzia că se află pretutindeni. Această iluzie se producea total înlăuntrul minţii jucătorilor, un produs al vitezei enorme şi al halucinaţiei mintale. Fiecare jucător avea convingerea că globul zboară direct către el şi că va cădea pe canalul activat de jucător printr-un număr. În mod inevitabil, majoritatea jucătorilor erau sortiţi dezamăgirii când globul, după ce-şi îndeplinea misiunea, cădea într-un canal şi activă mecanismul de joc.

Primul joc în care intră Cayle îi aduse treizeci şi şapte de unităţi monetare la una. Îşi strânse câştigul, prefăcându-se nepăsător, dar şocul victoriei îi străbătu nervii într-un adevărat spasm al excitaţiei. Puse câte o monedă în patru canale, pierdu, apoi parie din nou aceleaşi numere şi câştigă nouăzeci de unităţi. În ceasul următor câştigă în medie un joc din cinci. Chiar şi lui i se părea că avea un noroc fenomenal şi, spre sfârşitul intervalului, începu să rişte câte zece unităţi la fiecare canal pe care juca.

Nu avu niciodată timp să-şi numere banii. Din când în când arunca un pumn de gologani în automatul de schimbat bani şi primea bancnote mari, pe care le îndesa în buzunarul interior. Nu fu silit niciodată să mai scoată din rezerve. După o vreme, cuprins de o panică ciudată, gândi: „Probabil că am vreo trei sau patru mii de unităţi. Ar fi timpul să renunţ. Nu e nevoie să câştig toate cele cinci mii într-o singură seară. Mai pot reveni mâine şi poimâine, şi răspoimâine”.

Ceea ce-l zăpăcea însă era viteza jocului. De fiecare dată când apărea impulsul, ar fi trebuit ca el să înceteze jocul, dar bila începea să se învârtească nebuneşte şi atunci se

repezea să toarne gologani pe mai multe canale. Când pierdea, era stăpânit de nervozitate, apoi de hotărârea lacomă de a nu lăsa în urmă nici măcar un penny din acel câştig.

Când câştigă, i se părea ridicol să se oprească tocmai în mijlocul celei mai uluitoare şanse pe care spera s-o aibă vreodată. „Mai aşteaptă”, îşi spunea în sinea lui, dar apoi pierdea de zece ori la rând… de zece ori… Şi după aceea parcă zărea un teanc de patruzeci sau cincizeci de bancnote de o mie pe care le putea băga în buzunar. Mai avea bani şi în alte buzunare, şi atunci, aproape inconştient, băga la întâmplare bancnotele în diferite canale. Cât de multe nu-şi mai amintea. Nu mai conta. Automatul socotea întotdeauna corect şi plătea cotele corespunzătoare.

Acum începu să se clatine de parcă ar fi fost beat. Tot trupul parcă-i plutea pe undeva prin aer. Juca cu un fel de emoţie ceţoasă, uitând aproape cu totul de ceilalţi. Îşi dădu seama însă că din ce în ce mai mulţi jucători mizau pe norocul lui, folosind numerele cu care câştigase el pe canalele lor. Dar asta n-avea nici o importanţă şi nici un fel de semnificaţie personală. Nu-şi reveni din năuceală decât atunci când bila se înţepeni, ca o jivină moartă, în cuşca ei. Rămase neclintit, aşteptând ca jocul să reînceapă, fără măcar a bănui că oprirea i se datora lui, până când nu veni spre el un bărbat negricios.

Necunoscutul îi spuse cu un zâmbet libidinos:

— Felicitări tinere, suntem bucuroşi că ne frecventezi. Suntem fericiţi pentru dumneata, dar avem veşti proaste pentru celelalte doamne şi ceilalţi domni. Regulile stabilimentului nostru, afişate la vedere peste tot, nu îngăduie profitori de norocul altuia, cum îi numim noi. S-a stabilit clar că dumneata eşti un tânăr norocos şi ai o şansă extraordinară. De aici înainte, toate celelalte pariuri trebuie declarate înainte de a-şi face alegerea „câştigătorul”. Aparatul a fost adaptat pentru a reacţiona în consecinţă. Aşadar, vă rog să nu vă autodezamăgiţi făcând pariuri de

ultimă clipă. Iar acum, vă urăm tuturora noroc, şi în special dumitale, tinere.

Se îndepărtă zâmbind. Peste un minut, bila se învârtea din nou.

În cursul celei de-a treia runde, lui Cayle îi veni din senin un gând: „Doamne, văd că sunt în centrul atenţiei tuturora”. Era uluit. Se trezise din uitarea pe care mizase pentru a-şi asigura securitatea personală. Gândi: „Cred că n-ar fi rău s-o şterg pe neobservate”.

Părăsi brusc masa de joc, dar o fată drăguţă îl încolăci cu braţele, se lipi de el şi-l sărută:

— Vai, te rog, te rog frumos, împrumută-mi puţin din norocul dumitale. Te rog mult!

Se eliberă din strânsoare, cu un gol în creier, uitând de impulsul iniţial. „Mă pregăteam să fac ceva”, îşi aminti el şi simţi că memoria îi joacă feste. Mai parie de vreo câteva ori. Nou-veniţii dădeau din coate ca să poată ajunge până la masa lui, uneori împingându-i, fără cruţare, la o parte pe cei mai puţin norocoşi, dar încăpăţânaţi, care fuseseră acolo primii. O dată, când observă o izbucnire deosebit de violentă a unui jucător, care protesta vociferând tot timpul, îi reveni în minte, ca un semnal repetat, avertismentul că el şi masa la care juca acum concentrează atenţia a mii de ochi lacomi.

Nu-şi putea aminti ce voia să facă în privinţa asta. Parcă era înconjurat de un roi de femei care-l împungeau cu degetele, îl mângâiau, îl sărutau dacă întorcea capul, ameţit pur şi simplu de parfumul lor prea abundent. Nici nu-şi putea mişca mâinile fără să atingă pielea vreunei femei, braţe goale, spinări goale şi decolteuri atât de mari încât tot timpul nasul îi era atras de sâni voluptoşi şi delicat parfumaţi. Dacă se apleca câţiva centimetri în cursul jocului, mâini omniprezente îl trăgeau când într-o parte, când într-alta.

Şi, totuşi, noaptea şi norocul lui nu se sfârşiseră. Avea un sentiment al excesului de plăcere. Prea multe aplauze la

fiecare învârtire a bilei, la fiecare nou câştig. Şi, indiferent de câştig, femeile se repezeau să-l îmbrăţişeze şi-l sărutau fie compătimitor, fie într-un acces de admiraţie.

Pe fundal se auzea mereu muzică. După ce câştigă nenumărate mii de unităţi monetare, uşile „Palatului Gologanilor” se închiseră şi veni spre el dolofanul, care-i spuse sec:

— E-n regulă, ajunge! Străinii trebuie să părăsească localul ca să putem pune capăt prostiilor ăstora.

Cayle se uită lung la necunoscut şi ceasul de alarmă al primejdiei ticăia atât de tare în capul lui încât îi răsuna prin tot creierul.

„Cred că am să mă duc acasă”, murmură el.

Cineva îl pocni peste faţă destul de tare.

— Mai loveşte-l! Strigă dolofanul. Este încă pradă unui acces afectiv.

A doua lovitură fu şi mai puternică. Cayle se trezi din ceaţa aceea ameţitoare, înţelegând brusc că e într-o primejdie de moarte.

— Dar ce se întâmplă aici, se bâlbâi el, iar ochii i se îndreptară rugători spre oamenii care, doar cu câteva minute înainte, îl ovaţionaseră. Oameni a căror prezenţă îl încântase şi-l legănase în iluzii… Era imposibil să se facă ceva împotriva lui câtă vreme se aflau ei în preajmă.

Se întoarse gata să se repeadă la grăsan, dar, deodată, rămase ţeapăn când îl înşfăcară nişte mâini violente, în timp ce altele, încă şi mai huliganice, îi scotociră buzunarele, uşurându-l de tot câştigul. Ca de la o mare distanţă, îl auzi din nou pe grăsan:

— Nu fi naiv. Nu e nimic neobişnuit în ceea ce s-a întâmplat. Toţi jucătorii au fost storşi. Au fost alungaţi nu numai de la joc, ci şi din clădire. Mia de oameni aflaţi acum aici au fost angajaţi pentru asemenea ocazii şi ne costă câte zece unităţi fiecare. Asta nu face în total decât zece mii, dar tu ai câştigat de cincizeci până la o sută de ori mai mult. Oamenii nici nu-şi dau seama de raţiunile economice ale

unor asemenea lucruri. Data viitoare să nu mai fi atât de lacom. Asta în cazul în care va mai fi şi o dată viitoare, îi spuse, zâmbindu-i libidinos.

Cayle îşi regăsi glasul:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— O să vezi.

Şi vocea năpârstocului deveni fermă:

— E-n regulă băieţi, duceţi-l la avionul de transport şi pe urmă redeschidem jocul.

Cayle se simţi târât, fără putinţă de împotrivire, afară din sală, pe un coridor întunecat. Se gândi cu disperare că din nou s-a pus într-o situaţie în care alţii îi decid soarta.

INTERLUDIU.

McAllister îşi dădu seama că zace pe un trotuar. Se ridică în picioare, cu oarecare dificultate. Un grup de curioşi se holbau la el, iar parcul şi oraşul magic al viitorului dispăruseră. În schimb, un şir de magazine cu etaj, foarte unite, alcătuiau un tipar monoton de o parte şi de alta a străzii.

Ajunse la el un glas de bărbat, detaşându-se dintr-un vălmăşag de alte sunete:

— Sunt sigur că este reporterul care a intrat în magazinul acela de arme.

Deci revenise în epoca lui. Poate chiar în aceeaşi zi.

În timp ce se îndepărta încet, auzi acelaşi glas pătrunzător:

— Pare cam bolnav. Mă întreb ce…

Nu mai auzi altceva. Dar se gândi la cuvântul „bolnav” şi-şi zise că oamenii aceştia n-au să înţeleagă niciodată cât de bolnav e. Şi totuşi, undeva pe Pământ, trebuia să existe vreun om de ştiinţă care să-l vindece.

Acum mergea repede, ferindu-se de mulţime. O dată întoarse capul şi văzu că oamenii se deplasează într-o parte şi într-alta, împrăştiindu-se ca orice gloată care şi-a pierdut

punctul de atracţie şi de interes. McAllister dădu colţul şi uită de ei.

„Trebuie să iau o hotărâre” se gândi el.

Dar auzi aceste vorbe undeva în apropiere. Îi trebui un minut întreg pentru a-şi da seama că el le rostise.

Să ia o hotărâre? Dar niciodată nu socotise că situaţia lui necesită o hotărâre. Iată unde ajunsese. Să găsească un om de ştiinţă. Dacă asta constituia o hotărâre, însemna că o luase deja. Dar întrebarea era pe cine să caute? Îşi aminti de foştii săi profesori de fizică de la Colegiu. Cu un gest automat, intră într-o cabină telefonică şi căută în buzunar o fisă. Dar, cu sentimentul alarmant al dezastrului iminent, îşi aminti că e îmbrăcat într-un costum transparent ca de cosmonaut şi că banii sunt undeva înăuntru. Se trase înapoi, pe urmă se opri, profund zguduit. Oare ce i se întâmpla?

Era noapte într-un oraş plin de lumini, feeric. Stătea în picioare pe un bulevard care se întindea ca o suită de pietre preţioase până în depărtare. Strada părea înflăcărată de lumini strălucitoare ivite din însăşi suprafaţa ei — un drum al luminii, ca un râu care curgea sub un soare nevăzut, un râu drept şi neted.

Merse înainte un număr neştiut de minute, sfâşiat între dezamăgire şi o speranţă nebunească, dar vină la urmă se văzu silit să accepte un gând: Era oare din nou epoca Împărăţiei Isher şi a făuritorilor de arme? Posibil. Deci l-au adus înapoi! La urma-urmei nu erau chiar atât de răi şi aveau să-l salveze dacă puteau. După câte ştia el, trecuseră săptămâni întregi din timpul lor.

O luă mai repede la picior. Trebuia să găsească magazinul de arme. Trecu pe Ungă el un om şi McAllister se întoarse şi-l strigă. Omul se opri, curios, se uită înapoi, dar, fără a se grăbi, merse mai departe. McAllister întrezări, pentru scurtă vreme, nişte ochi negri, învăpăiaţi, imaginea unei persoane care se îndrepta spre un minunat cămin al viitorului. Tocmai asta îi curmă imboldul de a alerga după

acest om. Îşi dădu seama mai târziu că aşa ar fi trebuit să facă.

Era ultima persoană pe care o văzu pe străzile acelea tăcute şi pustii. Trebuie să fi fost ora dinaintea falselor zori şi nu era nimeni pe-afară. Ciudat însă, nu absenţa animaţiei omeneşti îl tulbura, ci mai degrabă faptul că nu vedea nici un magazin de arme.

Şi totuşi speranţa nu-l părăsea. Curând avea să se crape de ziuă. Oamenii vor ieşi din casele acestea ciudate, slab luminate. Mari savanţi ai unei epoci în care oamenii de ştiinţă sunt vrăjitori îl vor examina, nu cu graba unor doctori, care te consultă superficial, ci cu frica catastrofei care-i ameninţa. Liniştiţi, în atmosfera calmă, sănătoasă, a super-laboratoarelor, vor acţiona, poate, cu înţelepciune.

Gândul i se sfârşi. Simţi schimbarea.

Era în toiul unui viscol orbitor. Se clătină pe picioare din pricina suflului puternic, neaşteptat al vântului aceluia neîmblânzit. Apoi, încordându-se, se luptă să-şi regăsească liniştea mintală şi fizică.

Atmosfera citadină a nopţii strălucitoare, de basm, dispăruse. Dispăruse chiar şi drumul frumos luminat. Toate se prefăcuseră într-o lume pustie, a morţii. Se strădui să străpungă vârtejul viscolului. Se făcuse ziuă şi totuşi abia distingea umbrele nedesluşite ale copacilor care se înălţau prin ceaţa aceea a viscolului la mai puţin de douăzeci de metri depărtare. Instinctiv căută un refugiu în umbra lor şi, în sfârşit, se adăposti lingă un trunchi, apărându-se de vântul năprasnic. Se gândi: „Un minut în viitorul îndepărtat; dar în minutul următor — unde?”

Fără îndoială, nu exista nici un oraş. Numai copaci, o pădure nelocuită şi o iarnă aspră de la început de fiinţă. Cită vreme stătuse acolo, în timp ce vântul bătea şi urla în jurul lui, n-avea idee. Avea timp pentru o mie de gânduri. Avea timp să-şi dea seama că hainele de pe el îl apărau de frig ca şi cum acesta nici n-ar fi existat, iar apoi…

Viscolul dispăru. Şi copacii. Se afla pe o plajă cu nisip. Dinaintea lui se întindea o mare albastră, luminată de soare, care făcea vălurele peste clădirile albe, sfărâmate. De jur-împrejur, răspândite până departe pe marea aceea frumoasă, prea puţin adâncă, departe de tot; spre colinele năpădite de ierburi, se aflau rămăşiţele unui oraş cândva impresionant. Peste tot plutea nimbul unei epoci incredibile, iar tăcerea civilizaţiei moarte demult era întreruptă doar de clipocitul blând, atemporal al valurilor.

Şi din nou veni acea tranziţie instantanee. Deşi de data asta era mai bine pregătit, totuşi se cufundă de două ori în acel fluviu mare şi repede care-l ducea tot mai departe. Nu înota prea uşor, dar costumul izolator îl ţinea la suprafaţă, fabricând în fiecare secundă o cantitate de aer. După o clipă, începu să se zbată anume pentru a ajunge la malul brăzdat de copaci, aflat la vreo treizeci de metri spre dreapta lui. Îi veni un gând şi încetă să mai înoate: „Ce rost are?” Adevărul era pe atât de simplu pe cit era de îngrozitor. Fusese deviat pe o linie moartă dinspre trecut către viitor. Era „greutatea de echilibru pe acea balanţă nesfârşită de energie. Şi, într-un fel sau altul, aluneca de fiecare dată tot mai departe, înainte şi înapoi. Numai asta putea explica transformările catastrofale la care asistase deja. Peste un ceas avea să se producă o nouă schimbare.

Şi se produse. Zăcea cu faţa în jos pe iarba verde. Când ridică ochii, văzu vreo cinci-şase clădiri scunde pe orizontul de iarbă. Păreau nefireşti, neomeneşti. Dar curiozitatea lui nu se îndrepta către asta. Îl fulgeră un gând. De fapt cită vreme a rămas el într-un anumit spaţiu temporal?

Stătea cu ochii pe ceas: trecuseră două ore şi patruzeci de minute. Asta fii ultima lui curiozitate. La intervale regulate, pe măsură ce balanţa se legăna, el se afla într-opoziţie nouă, fie pe apă, fie pe uscat, nu mai avea importanţă. Nu încercă să se împotrivească. Nici nu merse, nici nu alergă, nici nu înotă, nici măcar nu se ridică în capul oaselor… Trecut., viitor… Trecut. Viitor.

Mintea îi era întoarsă spre înlăuntrul fiinţei sale. Avea sentimentul ciudat că ar trebui să facă ceva din interior şi nu din afară. Ceva în legătură cu o hotărâre pe care crezuse că trebuie s-o ia. Ciudat, dar nu-şi amintea ce anume.

Fără îndoială, fabricanţii de arme câştigaseră răgazul dorit, căci la capătul celălalt ai acestui ticăit ameţitor al balanţei se afla aparatul pe care-l folosiseră soldaţii Imperiului Isher ca o forţă de activare. Şi acesta ticăia spre trecut, apoi spre viitor în acest joc nebunesc al leagănului.

Dar hotărârea aceea… Acum chiar că trebuia neapărat să se gândească la ea…

CAPITOLUL X.

CU ZECE MINUTE înainte de miezul nopţii, la 16 iulie, anul Isher 4784, se deschise uşa Departamentului de coordonare al Arsenalelor, de la hotelul Royal Ganeel. Robert Hedrock ieşi, păşind de-a lungul unui coridor lat şi bine luminat ce se întindea în depărtare în faţa lui. Se deplasa cu o vioiciune aproape felină, dar, de fapt, atenţia i se concentra asupra altor lucruri decât cele din jur.

Cu mai puţin de un an în urmă ceruse să se înscrie la Arsenale, motivul declarat fiind acela că se aştepta Ia o înfruntare între forţele guvernamentale şi cele ale Arsenalelor şi că el dorea să se afle de partea acestora din urmă. Avea actele în regulă, maşina de evaluare a coeficientului său Pp îi dăduse o notă atât de mare, din toate punctele de vedere — mintal, fizic şi moral —, încât dosarul lui fu adus imediat în atenţia Consiliului executiv al Arsenalelor. De la început se afla într-o misiune specială, iar detaşarea lui la Departamentul de coordonare într-o atare situaţie ieşită din comun era pur şi simplu un pas absolut normal în ascensiunea lui bine măsurată către obţinerea puterii în cadrul Arsenalelor.

Hedrock ştia prea bine că unii membri ai Consiliului şi câţiva dintre funcţionarii superiori îi considerau

ascensiunea prea rapidă şi câtuşi de puţin în interesul Arsenalelor. Era socotit de către unii un personaj misterios, chiar dacă cei ce-l criticau nu se gândeau la nici un fel de conotaţii sinistre. Nimeni nu punea de fapt la îndoială verdictul favorabil pe care i-l dăduse maşina de evaluare Pp, ceea ce, uneori, îl cam nedumerea. Se hotărî ca la o dată ulterioară să cerceteze mai bine această maşină şi să descopere de ce oameni în mod firesc sceptici îi acceptau, fără crâcneală, judecăţile.

Îi venise neaşteptat de uşor s-o păcălească, s-o mintă, să-i transmită povestea lui falsificată cu grijă.

E adevărat că îşi stăpânea în mod deosebit propria minte şi avea cunoştinţe tehnice ieşite din comun asupra reacţiilor maşinii la procesele biologice, dar copleşitoare era realitatea dominantă a prieteniei lui faţă de Arsenale, care, fără îndoială, avusese o contribuţie pozitivă. I se spusese că maşina Pp avea sensibilitatea unică a uşii Arsenalelor dea recunoaşte ostilitatea tainică. Iar structura ei fundamentală includea şi capacitatea, încorporată în fiecare armă, de a recunoaşte şi reacţiona în cadrul unor limite. Ca şi armele care nu ucideau decât în auto-apărare sau sub alte restricţii, simţurile ei electronice, de un rafinament acut, percepeau diferenţe minime în reacţiile fiecărei părţi a corpului examinat. Era o invenţie care se perfecţionase de când fusese el ultima dată membru al Arsenalelor, cu peste o sută de ani în urmă. Pentru el era o noutate. Iar faptul că oamenii Arsenalelor se bazau pe ea îi impunea lui Robert Hedrock, singurul nemuritor de pe Pământ, prieten al Arsenalelor, să se asigure că este o pavăză într-adevăr atât de eficace cum o socoteau ei.

Dar asta era o treabă pentru mai târziu, acum fiind doar o problemă minoră. Trebuia să ia o hotărâre, cât de rapidă nu era clar deocamdată, dar oricum lui i se părea că ar fi prea devreme. Primul mare atac al tinerei împărătese determinase deja închiderea magazinelor de arme din toate oraşele mari de pe Pământ. Dar până şi asta avea o

importanţă secundară faţă de problema balanţei nesfârşite. Nu putea scăpa de convingerea că numai el, dintre toate fiinţele umane de pe Pământ, era calificat să ia hotărâri în privinţa asta. Şi totuşi încă n-avea idee ce ar trebui să facă.

Gândurile lui ajunseseră la acest punct în momentul în care se afla în faţa destinaţiei sale — uşa pe care scria INTRAREA PERMISĂ DOAR CONDUCERII. Bătu la uşă, aşteptă cele câteva secunde necesare, apoi intră fără alte preliminarii.

Se trezi într-o încăpere cu un aranjament foarte ciudat. Nu era prea mare, dacă o judecai după etaloanele din Isher, şi totuşi era destul de spaţioasă. Se apropia de volumul de două sute picioare cubi, aşa că ochii lui Hedrock nu izbutiră să observe diferenţa. Principala ciudăţenie o constituia faptul că uşa prin care intrase se afla la vreo treizeci de metri deasupra pardoselii, iar tavanul la aceeaşi înălţime.

În centrul încăperii (deci era centru nu numai pe orizontală, ca lăţime şi lungime, ci şi pe verticală, ca înălţime şi adâncime), şapte consilieri ai Arsenalelor stăteau în picioare în jurul unei maşini care plutea în aer, învelită într-un plastic transparent. Îl salutară fără multă ceremonie pe Hedrock, apoi atenţia li se concentra din nou asupra maşinii. Hedrock îi observă în tăcere, conştient de deprimarea lor intensă, anormală. Lângă el se afla Peter Cadron, care-i şopti:

— Aproape că a venit timpul unui nou balans.

Hedrock dădu din cap şi, încet, în timp ce urmărea cu privirea mecanismul vrăjitoresc care plutea împreună cu învelişul său vacuumatic, absorbţia aceea i se comunică şi lui. Era o hartă a timpului. O hartă de linii întreţesute atât de fin încât păreau să se onduleze ca valurile de căldură într-o zi toridă.

Teoretic, liniile se întindeau de la un punct central către trecutul infinit şi către viitorul infinit (cu corecţia că în matematica folosită, infinitatea era aproape de zero). Dar după mai multe trilioane de ani, limitarea opera în sensul

creării unui efect nedesluşit, care sporea împotrivirea ochilor faţă de acceptarea imaginii. În acel uriaş ocean al timpului, formele ca nişte umbre, una foarte mare şi foarte aproape de centru, alta doar un mic firicel pe curbura vastă a hărţii, zăceau nemişcate. Hedrock ştia că acel firicel reprezintă o versiune mărită a realităţii, care era prea mică pentru ca s-o poţi distinge cu ochiul liber. Imaginea fusese organizată în aşa fel încât fiecare mişcare a ei era urmărită de o serie de augmentatoare. Aceste instrumente, astfel acordate încât să separe energiile sensibile, se adaptau automat la prezenţa altor privitori.

În timp ce Hedrock se uita înduioşat, ambele umbre se mişcară, moment fără precedent în spaţiul macrocosmic — o mişcare atât de străină şi ciudată încât vederea nu putea distinge o imagine acceptabilă. Nu era un proces deosebit de rapid, dar, în ciuda acestui „fapt, ambele umbre se retrăgeau. Unde? Nici măcar savanţii Arsenalelor nu stabiliseră întru totul acest lucru. După ce se retraseră, reapărură încet, dar acum poziţiile lor erau inversate, cu variaţii. Ieşiseră mult în afară. Umbra cea mare, care se legănase îndepărtându-se cu o lună şi trei zile de centrul din trecut, se afla brusc cu o lună, trei zile şi câteva ore în viitor. Pata măruntă cât un firicel, care călătorise nouăzeci şi şapte de miliarde de ani în viitor, se întorsese la circa o sută şase miliarde de ani în trecut. Distanţa în timp era atât de imensă încât Hedrock se cutremură în toată fiinţa lui şi se întoarse pe jumătate spre Cadron:

— Dar ei au anticipat acest potenţial energetic?

Cadron încuviinţă din cap obosit.

— Suficient pentru a distruge planeta. Începu să geamă. În numele întregului spaţiu interastral, o să-l putem descătuşa?

Hedrock încercă să-şi imagineze acest lucru. Nu se numărase printre cei care vorbiseră cu McAllister, reporterul din secolul al XX-lea. El îşi alcătuise din relatări fragmentare o imagine penetrantă a ceea ce se întâmplase.

Iar unul dintre scopurile care-l aduseseră, tocmai acum, în această încăpere era aflarea amănuntelor.

Îl trase la o parte pe Cadron şi-i ceru în mod deschis informaţii. Cadron îl privi, zâmbind strâmb.

— Bine, e în regulă, am să-ţi spun. În realitate, ne e tuturora ruşine de ceea ce am făcut.

Hedrock insistă:

— Va să zică aveţi şi voi sentimentul că McAllister nu trebuia sacrificat?

Cadron clătină din cap:

— Nu, n-am vrut să spun chiar asta — se încruntă şi mai tare. Presupun că metoda cea mai bună ar fi să-ţi relatez toată povestea, bineînţeles pe scurt.

După ce încheie, se aşternură câteva momente de tăcere.

— Crezi că McAllister mai trăieşte? Întrebă grav Hedrock.

— A, da! Costumul cu care l-am îmbrăcat era unul dintre costumele noastre cele mai bune. Era complet, cuprindea şi un dispozitiv de producere a alimentelor, cu opt inele, o ceaşcă întotdeauna plină cu apă, iar celelalte instalaţii şi facilităţi erau automate.

Zâmbi cu gura pe jumătate răsucită.

— Am avut noi o idee, care s-a dovedit total falsă, şi anume că l-am putea salva la o dată ulterioară.

— Înţeleg, spuse Hedrock, deprimat. Era o nenorocire, dar toate hotărârile fuseseră luate înainte ca el să fi aflat măcar de această primejdie.

Gazetarul devenise acum o forţă implacabilă. În întregul Univers nu existase niciodată ceva similar cu energia care se acumula în trupul lui la fiecare balans. Odată declanşată, explozia ar putea zdruncina ţesătura spaţiului. Întregul spaţiu-timp ar suspina din cauza ecourilor şi a tensiunilor energetice care creau iluzia că materia s-ar putea prăbuşi în faţa acestui efort.

— Şi care sunt ultimele veşti în privinţa construcţiei? Întrebă Hedrock.

Cadron se arătă ceva mai vesel:

— Se află totuşi între limitele critice. Trebuie să luăm o hotărâre înainte de a intra în stadiul primejdios.

Hedrock tăcu. Chestiunea caracterului deciziei ce trebuia luată era dureroasă pentru el, care, evident, nu va fi consultat. În cele din urmă, spuse:

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care lucrează la problema încetinirii oscilaţiilor şi a aducerii balansoarului înspre noi?

Îi răspunse altcineva.

— Cercetările au fost abandonate. Ştiinţa din anul 4784 nu are nici un răspuns. Suntem destul de norocoşi că ne-am instalat unul dintre ateliere chiar în pivot. Putem declanşa explozia în orice moment din trecut ori din viitor. Dar care anume moment? Şi când? Când anume?

Umbrele de pe cartografie rămaseră nemişcate. Nu sosise încă momentul acţiunii.

CAPITOLUL XI.

ÎNCORDAREA legată de urmărirea unui nou balans se mai atenuă. Întorcând ochii de la hartă, oamenii începură să murmure. Cineva spuse ceva în legătură cu folosirea acestui prilej pentru a obţine toate datele posibile privitoare la călătoria în timp. Consilierul Kendlon observă că acumularea de energie în trup reprezintă o dovadă destul de convingătoare că niciodată n-au să devină prea populare călătoriile în timp.

Dresley, cel precis şi ordonat, remarcă, în cele din urmă:

— Domnilor, ne aflăm aici ca delegaţi ai Consiliului pentru a audia raportul domnului Hedrock despre contraatacul împotriva împărătesei. Raportul său de acum câteva săptămâni ne-a putut furniza detalii administrative. Vă amintiţi că noi am găsit sistemul lui organizaţional extrem de eficient. Domnule Hedrock, vrei să ne pui la curent cu ce s-a mai întâmplat?

Hedrock îşi plimbă gânditor privirea de la unul la altul. Începu o relatare succintă.

— De când mi s-au dat primele directive, am întemeiat o mie două sute patruzeci şi două de noi magazine, în primul rând în aşezările mici, şi am stabilit trei mii opt sute nouă contacte — în unele cazuri destul de firave — cu personalul guvernului imperial, atât cu cel militar cât şi cu cel civil.

Explică pe scurt sistemul lui de clasificare pe grupe a diverşilor indivizi după următoarele criterii: vocaţia, gradul de importanţă şi nivelul entuziasmului pentru aventura în care îşi aruncase Împărăteasa susţinătorii.

— De la trei oameni de ştiinţă, continuă Hedrock, care consideră Arsenalele parte integrantă a civilizaţiei Isher, am obţinut, în primele zece zile, secretul ştiinţei din spatele maşinii energiei temporale în măsura în care această ştiinţă este cunoscută guvernului. Am descoperit astfel că dintre cei patru generali însărcinaţi cu această acţiune doi i se opuneau din capul locului, un al treilea a fost convins abia când a dispărut clădirea, iar al patrulea, generalul Doocar, cel care răspunde de toată acţiunea, din nefericire, nu va renunţa la atac decât din ordinul împărătesei. Loialitatea lui faţă de aceasta merge dincolo de propriile sentimente şi opinii.

Făcu o pauză, aşteptând comentarii din partea lor. Dar nimeni nu spuse nimic. Ăsta era de fapt răspunsul cel mai favorabil. Hedrock continuă:

— Mai multe mii de ofiţeri au dezertat din forţele imperiale, dar un singur membru al Consiliului imperial, prinţul Del Curtin, s-a opus în mod deschis atacului după executarea lui Banton Vickers, care, după cum ştiţi, a criticat întregul plan. Metoda prinţului a constat în retragerea din Palat în timpul desfăşurării atacului, ceea ce, adăugă Hedrock, ne duce la însăşi persoana Împărătesei.

Şi le prezentă rezumativ un portret al ei. Glorioasa Innelda, orfană din ziua în care împlinise unsprezece ani, fusese încoronată la optsprezece ani, iar acum avea douăzeci şi cinci. Hedrock adăugă cu glas sumbru:

— O vârstă care reprezintă un nivel intermediar în dezvoltarea omului de la stadiul de animal la cel de fiinţă umană.

Îi văzu nedumeriţi de faptul că repetase lucruri deja cunoscute. Dar nu avea câtuşi de puţin intenţia de a-şi condensa relatarea.

— La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, spuse el, Innelda noastră este emotivă, instabilă, strălucitoare, implacabilă, supărată pe orice restricţie impusă dorinţelor ei şi doar un pic dornică să-şi păstreze juvenilitatea. Pe măsură ce soseau mii de relatări şi rapoarte, mi se părea din ce în ce mai clar că cea mai bună cale de a trata cu o asemenea persoană era să-i lăsăm deschise câteva canale pe care să se poată retrage cu graţie atunci când se produc crizele.

Privi în jur cu ochi întrebători. Acestor oameni nu avea curajul să le transmită ideile într-o formă deghizată. Le spuse franc:

— Sper ca membrii Consiliului să nu mă interpreteze greşit dacă le voi recomanda următoarea tactică fundamentală: mă bizui pe apariţia unui prilej de care am putea profita cu toţii pentru a stăvili întreaga ei maşinărie de război. Presupun că, de îndată ce aceasta va fi oprită, Împărăteasa se va ocupa de cu totul alte chestiuni şi, într-un mod foarte convenabil, va uita de războiul pe care l-a declanşat.

Hedrock făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor ce urmau.

— Eu şi personalul meu vom aştepta cu răbdare prilejul şi vom atrage atenţia asupra oricărui lucru care pare să ofere anumite posibilităţi. Şi acum, aveţi întrebări?

Primele întrebări fură neînsemnate. Dar apoi unul dintre bărbaţi spuse:

— Aveţi vreo idee cam ce ar putea fi acest aşa-zis prilej?

Hedrock răspunse cu multă prudenţă:

— E mai greu să intrăm în detalii cu privire la toate căile pe care le explorăm. Supusă presiunilor şi intervenţiilor pe

mai multe fronturi, tânăra Împărătească are dificultăţi cu recrutarea ofiţerilor şi soldaţilor, fiind încă victima maşinaţiilor şi intrigilor unui grup mai vârstnic care nu vrea s-o accepte ca pe o persoană adultă. Aceşti oameni, fireşte, îi ascund anumite informaţii şi, în ciuda eforturilor de a fi la curent cu ceea ce se întâmplă, comunicaţiile ei cu lumea reală nu mai sunt actuale şi, asemenea unei plase uzate, sunt foarte întortocheate. Într-un fel sau altul, ne străduim să profităm de toate aceste slăbiciuni, încheie Hedrock.

Cel care mai vorbise deja continuă:

— Bine, dar asta e doar o formulă.

— E o formulă bazată pe studiile pe care le-am făcut asupra caracterului împărătesei, replică Hedrock.

— Nu crezi că ar fi mai bine să laşi asemenea studii în seama experţilor maşinii Pp şi a negatiştilor?

— Am cercetat toate datele Arsenalelor, experimentându-le pe această lady, înainte de a-mi prezenta sugestiile.

— Şi, totuşi, reluă individul, deciziile în astfel de chestiuni sunt de competenţa consiliului ales.

Hedrock nu vru să dea înapoi:

— Am oferit o sugestie, nu o hotărâre.

Adversarul nu mai spuse nimic. Dar Hedrock îşi conturase deja tabloul unui consiliu cu membri foarte umani, fideli prerogativelor lor. Oamenii aceştia nu vor accepta uşor decizia lui, atunci când o va lua, în sfârşit, în problema dramei balansului, care se juca până la finalul său încă neprecizat, pierdut în meandrele din ce în ce mai îndepărtate ale timpului.

Văzu că ascultătorii îşi cam pierd răbdarea. Ochii se întorceau involuntar către harta timpului şi mai mulţi oameni îşi priveau neliniştiţi ceasurile. În mare grabă, Hedrock se retrase din camera cu pardoseala ei energetică aproape invizibilă. Vederea acelei pendule putea avea efectul unui adevărat drog. Nu era prea plăcut să ştii că omul şi clădirea se leagănă neîncetat, înainte şi înapoi.

Se întoarse la birou tocmai la timp ca să prindă o comunicare prin teleecran de la Lucy:

— În ciuda eforturilor mele, spunea ea, am fost scoasă cu sila din „Palatul Gologanilor”. Când s-au închis uşile am ştiut ce urmează. Mă tem că a fost dus la una dintre „casele iluziilor”, dacă ştii ce înseamnă asta.

Hedrock dădu gânditor din cap. Observă că fata părea intens tulburată de evenimentele prin care trecuse.

— Printre altele, zise el încet, energiile iluziei au un efect de atenuare a calidităţii. Natura modificărilor nu poate fi stabilită fără măsurători ulterioare, dar se poate spune, cu oarecare certitudine, că norocul lui la jocuri nu va lua din nou forma câştigurilor.

Îşi întârziase înadins răspunsul, pentru a cerceta mai bine faţa fetei. Apoi spuse foarte hotărât:

— Mare păcat că acest Clark a căzut atât de uşor pradă tuturor capcanelor oraşului. Dar, întrucât n-a fost niciodată altceva decât o posibilitate îndepărtată, îl putem lăsa liber fără regret, cu atât mai mult cu cât până şi cel mai uşor amestec în progresia naturală a vieţii lui ar putea stârni suspiciuni ulterioare care să anuleze tot binele pe care acesta ni-l poate face. Ca atare, te poţi socoti detaşată de el. Vei primi la timp noi instrucţiuni… Ce se întâmplă, Lucy? Ai făcut o fixaţie afectivă asupra lui?

Expresia ei nu lăsa nici o îndoială în această privinţă. Hedrock vorbi mai departe, dar pe un ton mai blând.

— Când ai descoperit-o?

Toată împotrivirea sufletului ei, teama de a se desconspira dispăruseră:

— Când îl sărutau femeile acelea. Să nu credeţi că am fost prea tulburată, se grăbi ea să adauge. O să mai treacă prin multe situaţii dintr-astea înainte de a deveni un om aşezat.

— Nu neapărat, zise serios Hedrock. Va trebui să te împaci cu ideea „casei iluziilor”, dar eu am observat că un procent destul de mare de oameni ies oţeliţi dintr-o asemenea

experienţă, cel puţin pe anumite planuri, dar cam plictisiţi de cele lumeşti.

Citi pe chipul ei că vorbise îndeajuns. Acum, baza acţiunilor ei viitoare fusese stabilită. Rezultatele aveau să urmeze cursul firesc al evenimentelor. Zâmbi prietenește:

— Deocamdată asta-i tot, Lucy. Nu fi abătută.

Imediat, imaginea ei dispăru de pe ecran.

În următoarea oră, Robert Hedrock se uită de mai multe ori afară. La început, pe coridoare, era foarte multă agitaţie. Treptat, însă, activitatea diminuă şi, în cele din urmă, nu mai rămase nimeni în clădire.

Acţionă cu hotărâre, dar fără grabă. Dintr-un seif ascuns în perete scoase microfilmele planurilor maşinii de stăpânire a timpului — cea din încăperea unde Ie vorbise cu doar două ore în urmă consilierilor Arsenalelor. Ceruse Centrului de informaţii să i le trimită, iar oamenii de acolo se conformaseră fără comentarii. Nu era nimic neobişnuit în asta. În calitate de şef al Departamentului de coordonare, avea acces la-toate cunoştinţele ştiinţifice ale Arsenalelor. Ba chiar avea pregătită şi o explicaţie — în cazul în care ar fi fost întrebat — cu privire la motivele pentru care îi trebuiau planurile. Putea afirma că voia să le studieze în speranţa găsirii unei soluţii. Dar, de fapt, motivaţia lui era tainică, iar ţelurile erau personale.

Cu filmele în buzunar, se îndreptă pe coridor către scara cea mai apropiată. Coborî cinci paliere şi ajunse în partea hotelului Royal Ganeel care nu era ocupată de Arsenale. Descuie uşa unui apartament, intră şi încuie în urma lui.

Îndreptă repede unul dintre inelele de pe deget împotriva unei prize aparent obişnuite. Se ivi un inel metalic mai mare. Introduse un deget în el şi trase. Ceea ce se întâmplă în momentul acela fu un fenomen relativ normal pentru Arsenale. Un transportor de materiale al Arsenalelor îl duse cale de vreo două sute de kilometri într-unui dintre numeroasele lui laboratoare. Lucrul neobişnuit îl constituia însă prezenţa transportorului, necunoscut Consiliului

Arsenalelor. De secole, laboratorul fusese unul dintre locurile sale de retragere secrete, multe dintre ele bine păzite.

Hotărî să rămână acolo o oră, ştiind bine că nu-l ameninţă nici o primejdie. Dar într-o singură noapte nu putea spera să facă altceva decât să copieze microfilmul. Construcţia unei maşini similare ar fi necesitat, desigur, multe vizite de acest fel. După cum se dovedi, avea timp să facă o copie în plus a planurilor. Cu multă grijă, o puse pe aceasta într-o arhivă aflată într-o nişă, împreună cu zecile de mii de diagrame şi planuri cărora le dăduse prioritate maximă într-o perioadă de câteva milenii.

La sfârşitul acelei ore, singurul nemuritor dintre toţi pământenii, întemeietorul Arsenalelor, stăpânul unor secrete necunoscute vreunei alte fiinţe omeneşti, se întoarse în biblioteca apartamentului său din hotelul Royal Ganeel.

CAPITOLUL XII.

LUCY RALL ieşi din cabina de comunicare prin teleecran a guvernului şi traversă repede un alcov, când, deodată, se zări reflectată într-o oglindă energetică. Se opri instantaneu. Luminile exterioare clipeau atrăgător. Trotuarele străluceau cu o luminozitate care sfida noaptea. Rămase o vreme în faţa imaginii ei inversate.

Întotdeauna se socotise atrăgătoare, dar chipul aflat dinaintea ei era cam palid şi inexpresiv. Cum stătea aşa, cu privirea încordată, se gândi: „Oare asta a văzut domnul Hedrock pe teleecran?”

Mergea pe stradă cu paşi nesiguri. Convorbirea avusese loc într-o cabină a unuia dintre palatele-cazinou. Strălucirea ca de fulger a celebrului „Bulevardul Şansei” era la fel de intensă ca întotdeauna. Trebuia să ajungă acasă. Şi, totuşi, mai zăbovi pe acolo, nehotărâtă, ştiind că n-are nimic de făcut, întrebându-se cum să-şi omoare timpul. Conflictul interior îi secătuia forţele şi, de două ori

în decursul unei ore, se opri să soarbă o băutură energizantă.

O cuprinse un simţământ al dezastrului personal. Întotdeauna luase drept bună ideea că, până la urmă, se va mărita cu un om de la Arsenale. În cursul şcolii şi al studiilor la Colegiu, când cererea de primire îi fusese deja aprobată, îi socotise pe toţi ceilalţi — oamenii de rând — ca pe nişte intruşi. „A fost momentul acela de pe navă când era în pericol. L-am compătimit", gândea ea, cu o mare înţelegere.

Acum dăduse de un alt necaz. Dacă ar fi putut, eventual, să descopere în ce casă fusese dus, ar fi… Ce-ar fi făcut ea? Gândurile i se opriră. Se miră singură de intensitatea ideii care-i venise. Se simţea ridicolă. Dacă ajungea în vreunul dintre locurile acelea, trebuia să ducă până la capăt o iluzie — mintală şi fizică.

Avu impresia incertă că Arsenalele o vor izola, pur şi simplu, pentru că luase în considerare un asemenea lucru. Mintea o duse fulgerător înapoi, la copiile documentelor pe care le semnase, dar nu-şi amintea nici un fel de interdicţie. De fapt, unele dintre propoziţii, aşa cum le reţinuse, erau de-a dreptul senzaţionale, analizate fiind în situaţia ei actuală:…„Oamenii Arsenalelor se pot căsători după dorinţa lor… Pot să împărtăşească orice viciu şi să savureze orice plăcere din Isher pentru motive personale… Nu există nici un fel de restricţii în privinţa folosirii de către orice membru a timpului său liber…

…Fireşte, se consideră de la sine înţeles că nici un membru nu va dori să facă vreun lucru care să dăuneze statutului său faţă de automatul Pp… După cum i s-a spus limpede fiecărui membru… Examinările periodice de către maşina Pp vor determina statutul unui membru şi prelungirea angajării sale în cadrul Arsenalelor…

…În cazul în care se descoperă că un membru a coborât sub cerinţele specifice într-o măsură vitală, Arsenalele îl vor elibera pe individ de toate amintirile legate de acestea şi de

informaţiile a căror deţinere de către persoane neautorizate ar putea deveni o primejdie pentru Arsenale…

…Următoarele vicii şi desfătări, când sunt practicate cu prea multă ardoare, s-au dovedit în trecut a constitui primii paşi către încetarea relaţiilor…”

Printre acestea din urmă, îşi amintea ea, erau primejdioase pentru femei „casele iluziilor”. Nu-şi amintea prea limpede, dar i se părea că exista o notă de subsol legată de această listă. Ceva în sensul că primejdia nu consta în desfătarea în sine, ci în cunoaşterea faptului că bărbaţii din asemenea locuri erau aproape întotdeauna sclavi, împotriva voinţei lor. Experienţele repetate determinau penetrarea ego-ului care începea ca o căutare a unei aventuri senzuale normale şi sfârşea cu participarea lui din ce în ce mai intensă.

Ieşi din starea de reverie, în care-şi depanase amintirile, şi realiză că se îndreaptă cu paşi grăbiţi către firma deosebit de strălucitoare a unei staţii a teleecranelor. Într-un minut stabili legătura cu Centrul de informaţii al Arsenalelor. Câteva secunde mai târziu avea copia celor două mii o sută opt adrese ale „caselor iluziilor” şi se grăbi spre „Palatul Gologanilor”.

Luase deja o hotărâre şi, din momentul acela, nici nu-i mai trecu prin cap să dea înapoi.

În interiorul palatului desluşi anumite lucruri pe care Cayle nu le-ar fi putut observa întrucât nu deţinea cunoştinţele pe care le avea ea. Jocurile reveniseră aproape la normal. Câţiva dintre angajaţii plătiţi mai jucau ostentativ la aparate care altfel n-ar fi fost frecventate de jucătorii de rând. În momentul în care la un aparat îşi riscau banii destui amatori de plăceri, angajaţii cazinoului se retrăgeau aşa, ca din întâmplare. Lucy se duse spre partea din spate a sălii principale, oprindu-se de mai multe ori pe ici, pe colo şi prefăcându-se că urmăreşte mersul jocurilor la diverse aparate. Avea în poşetă o armă de anulare de la Arsenale. Ca atare, deschidea şi închidea uşile spre biroul

directorului fără a declanşa dispozitivele imperiale de alarmă.

Înăuntru se putea bizui numai pe inelul ei de alarmă, care o avertiza de apropierea cuiva. Calm, dar cu mişcări iuţi, percheziţiona biroul. Mai întâi apăsă pe butonul de activare a maşinii care ţinea evidenţa, folosind cuvântul-indice „iluzie”. Ecranul aparatului rămase gol. Apăsă pe butonul pe care scria „casă”. Nici un răspuns.

Fireşte avea adresa casei sau caselor legate de acest cazinou. Furioasă, smulse registrul teleecranelor şi-i declanşa butoanele de activare. Nici aici cuvintele „casă” şi „iluzie” nu produseră nici o reacţie. Era oare posibil ca acest individ Martin — îi găsise numele pe diverse documente — să aibă legătură doar cu câteva case şi să păstreze în memorie numerele lor de telefon? Un gând sumbru că lucrurile ar putea să stea astfel îi veni în minte.

Nu intenţiona să plece fără să fi epuizat toate posibilităţile sau, mai bine-zis, şansele pe care le avea la dispoziţie. Cercetă repede conţinutul biroului. Negăsind nimic, se instală pe scaunul comod şi aşteptă. Dar nu după multă vreme, cu un piuit, se declanşă inelul de alarmă. Îl răsuci mai întâi către o uşă, apoi către cealaltă. Reacţia activă veni de la aceeaşi uşă prin care intrase ea cu cincisprezece minute mai devreme. Oricine va fi venit într-acolo se afla acum pe coridor, întinzând mâna spre uşa biroului.

Se deschise uşa şi intră „bondocul” care fredona încetişor, ca pentru sine, o melodie. Biroul cel mare şi scaunul pe care şedea erau astfel plasate încât individul apăru înainte ca ea să vadă că are un vizitator. O privea, cu ochii săi albaştri, un individ grăsuliu care, într-un fel sau altul, izbutise de mult să-şi înfrângă frica. Ochii lui mici, asemănători celor ai unui porc, se întoarseră către arma dintre degetele ei, apoi reveniră cu un aer pofticios spre chipul ei.

— Drăguţă fată, zise el, în cele din urmă.

Evident, reacţia lui nu era completă. Lucy aşteptă. Într-un târziu veni şi întrebarea pusă pe un ton ca o sforăitură de motan care toarce, dar şi cu puţină asprime:

— Ce căutaţi?

— Pe soţul meu.

Lui Lucy i se părea că asta ar fi cea mai bună identitate pe care ar putea s-o folosească. Era firesc să existe pe undeva şi o doamnă Cayle Clark.

— Soţul, repetă, fără să priceapă, necunoscutul. Părea sincer nedumerit.

Lucy vorbi cu un glas lipsit de expresie:

— Câştiga la joc. Eu aşteptam undeva mai în spate şi nu-l scăpam din ochi. Apoi m-a împins afară o gloată care se îmbulzea. Când am încercat să intru din nou, am găsit uşile încuiate. Iar când s-au deschis, el dispăruse. Am pus lucrurile cap la cap şi iată-mă aici.

Discursul a fost cam lung, dar a acoperit întregul subiect. Şi, oricum, oferea tabloul unei soţii necăjite şi hotărâte, ceea ce era foarte important. Dacă individul ar fi bănuit că Arsenalele se interesează de Cayle Clark, cazul ar fi fost nefericit. Observă că până la urmă grăsanul se lumină:

— A, la el te gândeşti? (Râse scurt fără s-o scape din ochi.) Îmi pare rău, tânăra mea doamnă, eu n-am făcut decât să apelez la un serviciu de avioane de transport care avea toate contactele. Ce fac ei cu oamenii pe care-i transportă habar n-am.

Lucy continuă cu multă precizie:

— Vrei să zici că nu cunoşti adresa la care l-au dus, dar cunoşti genul de local. Aşa este?

O privi gânditor, de parcă ar fi încercat să ia o hotărâre într-o anumită privinţă. În cele din urmă dădu din umeri:

— O „casă a iluziilor”, zise.

Faptul că ea ghicise acest lucru nu făcea mai puţin preţioasă confirmarea. După cum nici aparenta lui sinceritate nu însemna neapărat că spune adevărul. Lucy zise:

— Observ că în colţul de acolo ai un Lambeth. Adu-l încoace.

Individul se conformă imediat şi menţionă:

— După cum observaţi, nu opun nici o rezistenţă.

Lucy nu răspunse. Luă conul Lambeth şi-l îndreptă spre grăsan.

— Cum te numeşti?

— Harj Martin.

Acele aparatului rămaseră nemişcate. Deci într-adevăr îl chema Martin.

Înainte ca ea să poată spune ceva, individul adăugă:

— Sunt gata să vă dau toate informaţiile de care aveţi nevoie. (Şi dădu din umeri.) Pentru mine asta nu înseamnă nimic. Suntem ocrotiţi. Dacă puteţi localiza casa unde a fost dus soţul dumneavoastră, daţi-i înainte. Dar ar trebui să ştiţi că aceste case au metodele lor de a scăpa de cei pe care-i reţin, ori de câte ori e chemată poliţia.

Pe Lucy o frapă o anumită nelinişte pe care o trăda maniera lui. Îl privi cu ochi luminoşi:

— Probabil îţi umblă prin minte tot felul de planuri. Ai vrea să inversăm locurile.

Clătină din cap ca să-l descurajeze:

— Să nu încerci nimic că trag.

— Văd că ai un pistol de la Arsenale, zise Martin, surprins.

— Exact! Făcu Lucy. Nu se descarcă decât dacă mă ataci.

Nu era întru totul adevărat. Membrii şi funcţionarii Arsenalelor aveau şi arme speciale gata să tragă şi cu restricţii mai mici decât pistoalele vândute consumatorilor.

Martin oftă.

— Mă rog, firma de avioane se cheamă „Transporturile Aeriene Lowery”.

Acele aparatului arătau că numele era corect. Lucy se întoarse cu spatele spre uşă, avertizându-l:

— Ai scăpat uşor. Sper că-ţi dai seama de asta.

Grăsanul încuviinţă din cap, lingându-şi buzele. Lucy rămase cu o ultimă imagine mintală a ochilor lui albaştri

care o supravegheau cu prudenţă, de parcă tot ar mai fi sperat s-o prindă cu garda descoperită.

Nu se mai rostiră alte cuvinte. Lucy deschise uşa, se strecură afară şi, o jumătate de minut mai târziu, se afla în siguranţă pe stradă.

Anton Lowery era un blond uriaş care se scula somnoros de pe pernă şi se holbă prosteşte la Lucy. Dar nu se deranjă să se ridice. Într-un târziu răspunse:

— Nu ştiu unde I-or fi dus. Noi le asigurăm doar transportul, înţelegeţi? Şoferul se duce aşa, la întâmplare, pe la diverse case, căutând pe cineva care are nevoie de serviciile lui. Nu ţinem nici un fel de evidenţă.

Părea vag indignat. Ca un camionagiu cinstit a cărui etică era, pentru prima oară, pusă la îndoială. Lucy nu mai pierdu vremea cu discuţii inutile şi întrebă:

— Unde-l pot găsi pe şofer?

Blondul o informă că şoferul ieşise din serviciu la ora două după miezul nopţii şi nu mai revenea decât peste şaizeci şi şase de ore.

— Ştiţi, cu sindicatele astea… Zise domnul Lowery. Ziua de lucru cât mai scurtă, plată bună şi timp liber berechet.

Faptul că-i oferise aceste informaţii îi produse o mare satisfacţie, un simţământ al victoriei asupra ei, ceea ce-i reduse considerabil indignarea tonului.

— Dar unde stă? Întrebă Lucy.

N-avea nici cea mai mică idee, dar sugeră:

— Poate aflaţi asta de la sindicat. Nouă nu ne furnizează adrese.

Până la urmă reieşi că nu-şi aminteşte numele sindicatului. Aparatul Lambeth pe care-l adusese cu ea de la „Palatul Gologanilor” îi verifica pe rând toate declaraţiile. Lucy se dezumflă. În trei zile, Cayle ajungea deja să fie iniţiat în viaţa sordidă a „caselor iluziilor”. Acest gând sumbru îi stârni, deodată, furia.

— Lua-te-ar dracu' ! Strigă ea sălbatic. Când revine la lucru şoferul, ai grijă să-i ceri adresa casei. Iţi telefonez

peste zece minute după ora la care e aşteptat la lucru şi cred că n-ar fi rău dacă ai obţine informaţia respectivă.

Probabil că tonul şi comportarea ei fură destul de convingătoare, căci Anton Lowery se grăbi s-o asigure că n-are nimic împotrivă ca ea să capete informaţia şi că o să aibă personal grijă să i-o transmită. Când Lucy ieşi din dormitorul lui, încă mai protesta.

Afară, mai sorbi de la un automat o băutură energizantă, dar îşi dădu seama că nu-i e suficientă. Ceasul arăta câteva minute după ora cinci dimineaţa, iar încordarea din trup o făcea să simtă că ar fi timpul să meargă acasă să se culce:

Ajunse fără nici un incident în apartamentul ei. Obosită, se dezbrăcă şi se strecură cu mişcări greoaie în aşternut. Înainte de a adormi, avu un gând: „Trei zile… Oare vor trece mai încet pentru bărbatul care este supus neîncetat desfătărilor sau pentru ea care ştia că plăcerile prelungite constituie cea mai mare durere?”

Adormi îndată, ca un copil istovit.

CAPITOLUL XIII.

DUPĂ CE căpătă adresa „casei iluziilor”, îl sună pe Hedrock. Acesta îi ascultă gânditor relatarea şi clătină aprobator din cap:

— Bună treabă. O să te susţinem. Am să trimit o navă de război Ia o înălţime foarte mare. Dacă nu avem veşti de la tine într-un termen rezonabil, începem un raid. Îţi dai seama, sper, că singurul mod în care putem justifica o asemenea acţiune este acela de a-l convinge pe Clark, fără a-l lăsa să se îndoiască câtuşi de puţin, că motivele care te-au îndemnat sunt strict personale. Eşti gata să mergi până acolo?

Nici nu era nevoie să-i pună o asemenea întrebare. Faţa trasă şi răvăşită care-l privea din teleecran exprima neîndoielnic intensitatea fixaţiei ei. Această fată era încordată la maximum din punct de vedere emoţional. Simţi remuşcări, chiar puţină milă, dar îşi dădu seama că nu e în

nici un fel responsabil pentru sentimentele ei. Nu făcuse decât să le recunoască şi-şi folosea cunoştinţele de psihologie pentru a-i susţine căutările. O calidetică a măsurătorilor asupra lui Cayle Clark era încă necesară la Isher. Şansa ca impactul să afecteze însuşi războiul nu era deloc imposibilă. Odată pornit pe calea cea bună, ritmul activităţii, tiparul calidităţii avea să fie un cub cu mişcare directă, cu acumulări atât de rapide încât nici un creier uman n-avea să surprindă măsura exactă a celor ce se întâmplă decât ulterior.

Dacă ar fi existat vreun mijloc de a descoperi ce formă avea să prindă… Hedrock începu să se cutremure. Nu era deloc înclinat să se autoiluzioneze. Trebuiau pur şi simplu să supravegheze mişcările lui Clark şi Să spere că vor identifica momentul în care se produce fenomenul. Văzu că fata aşteaptă de la el să-i mai spună ceva. Gândurile i se ascuţiră brusc. Întrebă:

— La ce oră ai întâlnirea? Astă-noapte sau mâine?

— Astă-seară la zece şi jumătate — izbuti să zâmbească, deşi cam sumbru. Recepţionerul a insistat să fiu punctuală. S-ar părea că nu pot face faţă la atâtea solicitări.

— Şi dacă se întâmplă să nu se afle printre cei disponibili în momentul acela, ce-ai să spui?

— Presupun că în momentul acela se produce o ruptură completă a iluziilor. Atunci li se permite bărbaţilor şi femeilor să-şi aleagă partenerii. Dar dacă el nu va fi disponibil, nu voi fi nici eu. Am să fac cât mai multe mofturi cu putinţă.

— Şi-ţi închipui că Clark te va recunoaşte?

Văzu că fata nu-l înţelege şi-i explică.

— Percepţia iluziilor.

Lucy răspunse:

— Am să-l fac să mă recunoască.

Şi descrise mai multe metode pe care avea de gând să le folosească. Hedrock le analiză, apoi clătină din cap:

— Se vede că n-ai fost niciodată într-o asemenea casă. Oamenii aceştia suit suspicioşi la nesfârşit. Până când nu te afli cu adevărat într-o stare de iluzie, sunt prea puţine şanse de a spune vreun lucru care să nu fie auzit şi de alţii. De îndată ce maşinile automate încep-să iradieze stimuli, nu se mai preocupă de tine. Ţine minte lucrul ăsta şi adaptează-te la orice situaţie care s-ar putea ivi.

Lucy îşi reveni din şoc. În urma după-amiezii pe care o petrecuse împreună cu Cayle se simţea în siguranţă în privinţa lui.

— Fără doar şi poate mă va recunoaşte, zise ea cu fermitate. Hedrock nu reacţiona în nici un fel. Nu dorise decât să sublinieze care e problema. Trei zile şi trei nopţi de iluzii constituiau o perioadă foarte îndelungată. Chiar dacă nu erau şi imagini remanente, creierul era abrutizat, capacitatea vitală a trupului era redusă temporar la cel mai scăzut nivel, nu rămânea pic de energie disponibilă pentru memorie.

Lucy vorbi din nou:

— Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc. La revedere, domnule Hedrock.

— Îţi urez şansă maximă, Lucy. Dar nu ne chema în ajutor decât dacă e absolut necesar.

Hedrock nu părăsi teleecranul imediat ce se întrerupse legătura.

În perioada de alarmă locuia într-un apartament vecin cu biroul de coordonare. Munca era viaţa lui. Mai toate ceasurile de trezie şi le petrecea la birou. Acum chemă Comandamentul Central al Forţelor Navale ale Arsenalelor şi porunci să se trimită o navă de război ca protecţie. Dar tot nu era mulţumit. Încruntându-se, trecu în revistă toate eventualităţile implicate de situaţia lui Lucy şi, în cele din urmă, ceru dosarul ei secret. Peste două minute, prin sistemul de transport interspaţial al Arsenalelor, îndepărtatul Centru de informaţii îi aduse placa sensibilă pe masă. Mai întâi verifică elementele faptice: coeficientul de

înţelegere — 110, orizontul — 118, pletora — 105, dominanta — 151, ego-ul — 120, indicele emoţional — 150…

Hedrock se opri aici. În comparaţie cu standardul de 100 de puncte şi fără a uita media de 85, Lucy era o fată remarcabilă, inteligentă, cu o capacitate afectivă de un nivel foarte ridicat. Tocmai asta o implicase într-o asemenea intrigă amoroasă. După ce Cayle Clark fu identificat drept un uriaş calidetic (printr-o verificare obişnuită întreprinsă asupra mulţimii adunate în faţa unui nou magazin de arme), se luase decizia de a-l contacta printr-o femeie necăsătorită cu un indice emoţional ridicat.

În mod intenţionat, Consiliul făuritorilor de arme prevăzuse că această personalitate calidetică va stârni la Lucy o fixaţie emoţională. Mai existau şi alţi factori răspunzători pentru alegerea ei, în special măsurile de precauţie sanitară pentru o tânără care urma să fie supusă unor stresuri nefireşti. Pe de o parte era de dorit — pentru fericirea fetei — ca atracţia să fie, deocamdată, reciprocă. Bineînţeles că într-o lume în permanentă schimbare nu i se putea garanta trăinicia.

Hedrock examina pe rând factorii care aveau aplicabilitate la situaţia de faţă. În cele din urmă oftă. Îi părea rău pentru Lucy. În mod normal, Arsenalele nu se amestecau în viaţa particulară a membrilor direcţi şi nici a oricărei alte persoane. Numai o situaţie cu totul primejdioasă justifica folosirea unei fiinţe omeneşti drept pion.

Îl preocupa ipoteza primejdiei. Returnă dosarul la Centrul de informaţii, apoi declanşă din nou ţeleecranul. Îl manipula cu multă atenţie, respinse mai multe imagini rezultate din „fluxul” de energie din încăperea asupra căreia se concentra şi, în sfârşit, obţinu ceea ce dorise, harta temporală. Localiză fără dificultate umbra cea mare la şase săptămâni şi o zi în viitor. Umbra minusculă era mai greu de găsit. O văzu într-un târziu ca un mic punct negru pe curbura vastă a hărţii. Părea să se afle la aproximativ un

milion de milioane de ani în trecut. Hedrock închise ochii şi se străduí să vizualizeze arcul peste timp, dar nu izbuti: energia încătuşată în McAllister era acum prea mare pentru comparaţii planetare. Problema declanşării ei prin explozie devenise un coşmar logic.

Când, în cele din urmă, închise teleecranul, simţi o oboseală copleşitoare şi se miră, neîncrezător, că, după tot acest interval, încă nu găsise o eventuală soluţie la primejdia fatală ce ameninţase vreodată întregul sistem solar.

În următoarea oră studie sinteza rapoartelor primite în tot cursul zilei de la alţi agenţi. Lucy nu ştia că se numără printre cei câţiva zeci de agenţi care obţineau acces imediat şi direct la el în orice moment din zi şi din noapte. Cei mai puţin favorizaţi vorbeau cu nişte automate sau cu vreun altul din cei doisprezece funcţionari superiori, care lucrau câte trei într-un schimb.

În repetate rânduri, rapoartele sintetice necesitau investigaţii mai ample. Niciodată el nu-şi cruţa timpul. Niciodată nu se lăsa grăbit. Cerceta fiecare raport în amănunt, dacă i se părea necesar.

Se făcu zece şi jumătate. Cu toate că îşi dădea seama că Lucy trebuie să fi sosit între timp la casa aceea, îşi oferi un scurt răgaz, apoi chemă nava de război a Arsenalelor care plutea în aer, la o mare înălţime deasupra locului respectiv.

O clipă cercetă casa în sine, aşa cum i se înfăţişa prin telescop: o clădire ca o jucărie, într-o zonă urbană care părea toată o grădină. Apoi, păstrând în minte o imagine clară, se întoarse la munca lui curentă.

CAPITOLUL XIV.

DE ÎNDATĂ ce împinse poarta, Lucy simţi o lumină caldă care-i pătrunse în trup. Se opri la mijlocul unui pas, ezitând să-l mai facă.

Ştia că senzaţia de căldură fusese provocată artificial. Era primul pas al voluptăţii care ducea către înălţimile

ameţitoare ale bucuriilor simţurilor oferite de o „casă a iluziilor”. De-acum şi până când va părăsi localul acela nu avea să mai treacă nici un moment fără vreo manipulare nouă, poate chiar insidioasă şi nebănuită, a sistemului ei nervos.

Scurta clipă de nehotărâre dispăru sub presiunea finalităţii ei. Încet, încet, merse înainte, studiind totodată casa în care pătrunsese. Era retrasă de la stradă, pe un teren foarte frumos aranjat. Florile şi arbuştii se iveau în mod iscusit dintr-o serie de intrânduri în abundenţa de stânci care alcătuiau cea mai mare parte a împrejmuirii. Un ecran masiv din plante cu frunziş verde luxuriant pornea cam de la treizeci de metri de intrarea clădirii, ascunzând-o cu totul vederii.

Trecând pe sub bolţile de verdeaţă, ajunse curând la o intrare care se forma gradual, începând ca un gard nu prea înalt, ce se ridica treptat până peste capul ei, la o înălţime dominantă şi care, în cele din urmă, se arcuia deasupra, într-un acoperiş strălucitor, li vedea capătul la vreo cincizeci de metri mai departe.

Fără să vrea, încetini de două ori paşii. Prima dată pentru că ceva moale păru să-i mângâie faţa. Era ca şi cum s-ar fi întins către ea o mână iubitoare şi ar fi atins-o delicat, cu degete pline de afecţiune. A doua oară, rezultatul a fost mai dramatic. A icnit brusc pentru că i-a ars faţa un fel de îmbujorare care i s-a răspândit prin tot trupul, încălzindu-i-l. Se simţi jenată şi totuşi fericită, puţin sfioasă, dar excitată. Nu putu să nu se întrebe dacă nu era chiar senzaţia pe care ar fi avut-o o tânără în noaptea nunţii.

Tocmai în asemenea nuanţe excelau „casele iluziilor”. Aici, oameni îmbătrâniţi în rele — atât bărbaţi cât şi femei — mai puteau recăpăta, în schimbul unei taxe, emoţii altfel pierdute de trupurile lor suprasaturate de plăceri.

Ajunse la un cot al coridorului şi se trezi în faţa unui alcov cu zeci de oglinzi. Se apropie şovăielnică de ele, întrebându-se dacă ar putea fi uşi, şi fu tulburată de

eventualitatea de a o deschide pe cea care nu trebuia. În cele din urmă se opri şi aşteptă ca vreuna dintre uşi să se deschidă de la sine. Dar, după vreo două minute de aşteptare, tot nu se întâmplă nimic, aşa că începu să împingă mai întâi o oglindă, apoi alta.

Primele şase se dovediră înţepenite, de parcă îndărătul lor s-ar fi aflat un zid imposibil de urnit din loc. Cea de-a şaptea se deschise uşor, dovedindu-se a fi o uşă turnantă. Trecu prin ea într-un coridor îngust, numai un pic mai lat decât trupul ei. Ştergea mereu pereţii cu umerii şi avea un sentiment tulburător de claustrare, o senzaţie clară că se află într-un spaţiu prea strimt pentru a fi confortabil. Şi nu era vorba numai de o senzaţie fizică. Aceasta se afla şi în mintea ei, legată de teama de spaţii închise, într-un fel asociată cu toate lucrurile necunoscute care i se puteau întâmplă unei persoane aflată în imposibilitatea de a se mişca altfel decât înainte sau înapoi, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva rău.

Se întrebă dacă senzaţia de stânjeneală ar putea proveni cumva din propria-i încordare, din cunoaşterea faptului că se găseşte aici pentru un scop care nu are nimic de-a face cu activitatea normală a instituţiei respective. Ea, personal, era împotriva lucrurilor care se petreceau într-un asemenea loc şi avea intenţia de a tulbura cel puţin o parte din organizarea respectivă. Neliniştea ei putea proveni perfect din teama ca motivele care o îmboldeau să nu fie cumva descoperite înainte de a-şi atinge scopul propus. I se părea rezonabil ca obişnuiţii acestui local să nu fie speriaţi de un coridor îngust deoarece, fără îndoială, ei ştiau unde se termină acesta.

Dar temerile i se spulberară tot atât de repede cum se stârniseră. Le luă locul sentimentul brusc al aşteptării, al perspectivei unei bucurii imense pe care avea s-o simtă. Ajunse la capătul coridorului aproape fără suflare şi împinse peretele îngust care-l închidea. Acesta se deschise uşor şi, de astădată, spre marea ei uşurare, văzu că a ajuns

într-o cameră mică, dar foarte plăcut mobilată. De cum intră, dădu cu ochii de o femeie aşezată la un birou chiar în stânga uşii. Lucy se opri şi femeia îi spuse:

— Te rog, ia loc. Fireşte că oricine ne vizitează prima dată stabilimentul urmează să aibă o întrevedere.

Femeia avea vreo patruzeci de ani, o faţă frumoasă cu trăsături clasice, doar ochii îi erau cam mici şi buzele prea strânse. O pofti cu un gest să se aşeze pe scaun şi Lucy se conformă fără o vorbă. Femeia reluă:

— Înţelegi, de bună-seamă, că tot ce-mi vei spune va rămâne confidenţial. De fapt… Şi buzele ei încercară să zâmbească în timp ce-şi atingea fruntea cu degetul bine îngrijit… Trebuie să-ţi spun că am o memorie desăvârşită.

Lucy tăcu. Întâlnise în viaţa ei mulţi indivizi înzestraţi cu memorie eidetică şi acceptă ca atare declaraţia femeii cu o asemenea memorie. După toate relatările pe care le auzise privitoare la „casele iluziilor”, nu se găsise niciodată, în vreuna din ele, un registru al clienţilor. S-ar părea că această casă îşi păstrează registrele şi arhiva în mintea unei persoane capabile să conserve în memorie asemenea lucruri.

Femeia continuă:

— Asta înseamnă, fireşte, că nu operăm decât cu bani-gheaţă. Ce venit anual ai?

— Cinci mii de unităţi monetare, spuse fără şovăială Lucy.

— Unde lucrezi?

Lucy pomeni o firmă binecunoscută în oraş. Toate acestea erau lucruri simple, pregătite de mult de Arsenale. Toţi membrii erau înregistraţi ca salariaţi ai unei organizaţii, fie subordonată în secret lor, fie proprietatea unui susţinător al lor. Aşadar, dacă vreunul dintre membri era supus unui interogatoriu de rutină în Isher, acesta putea furniza răspunsuri normale şi verificabile.

— Ce chirie plăteşti? Întrebă femeia.

— O sută de unităţi pe lună.

— Şi cam cât cheltuieşti pe mâncare?

— Cincizeci-şaizeci, ceva în genul ăsta.

Cu un aer gânditor, femeia spuse, mai mult pentru sine:

— Transportul — zece, îmbrăcămintea — douăzeci şi cinci, diverse — zece. Înseamnă că-ţi rămân două mii cinci sute bani-gheaţă pentru alte cheltuieli. Dacă ai vrea să vii aici o dată pe săptămână, te-ar costa câte cincizeci de unităţi. Dar îţi putem face o reducere pentru situaţii excepţionale. Treizeci şi cinci de unităţi, te rog.

Lucy îi numără banii, surprinsă de caracterul necruţător al calculelor făcute. De fapt, venitul ei mai era grevat şi de alte plăţi, de pildă impozitul pe venit, de o mie de unităţi. Iar îmbrăcămintea o costa mult mai mult de douăzeci şi cinci. Şi totuşi, la nevoie, dacă pofta ei de plăceri i-ar fi depăşit prudenţa, ar fi putut s-o scoată la capăt cu mai puţin decât spusese femeia. Un fapt evident, implicat în calculele făcute de aceasta, era dorinţa probabilă a unei persoane care aluneca pe panta pierzaniei de a veni de mai multe ori pe săptămână. Într-o asemenea eventualitate, s-ar fi putut muta la o gazdă mai ieftină, şi-ar fi cumpărat haine mai puţin costisitoare, ar fi mâncat mai puţin — erau posibile multe reduceri şi toate la fel de vechi ca şi întreaga istorie a corupţiei oamenilor.

Femeia puse banii într-un sertar şi se ridică:

— Mulţumesc, draga mea. Nădăjduiesc că vom fi legate printr-o asociere îndelungată şi reciproc satisfăcătoare. Poftim pe uşa asta.

Era tot o uşă secretă şi dădea pe un coridor larg, la capătul căruia se deschidea o arcadă amplă. Apropiindu-se de ea, Lucy văzu că aceasta era, de fapt, intrarea într-un dormitor mare şi luxos. Sesiză mărimea dormitorului chiar înainte de a ajunge în pragul lui. Dar multe lucruri dinăuntru îi stârniră suspiciune, aşa că nu intră imediat, ci se opri în prag şi cercetă interiorul. Îşi reaminti că trebuie să nu uite nici o clipă că se află într-o „casă a iluziilor”. Aici, tot ceea ce în mod normal ar părea real, ar putea fi numai fantezie. Nu uitase de sfaturile pe care i le dăduse Hedrock:

mijloace de a detecta amăgirile produse pe cale mecanică. Şi foarte curând văzu că, dacă-şi îngăduie să privească încăperea cu coada ochiului, toată scena se înceţoşează în mod ciudat, în special la marginile câmpului ei vizual. I se păru că vede silueta unei femei şi sugestia generală făcea ca încăperea să i se pară mai mare decât i se înfăţişase la început.

Lucy zâmbi, merse către peretele opus, trecu prin el — cu toate că păruse compact — şi se trezi într-o sală imensă strălucind toată de oglinzile care căptuşeau trei dintre pereţi. Se grăbi s-o întâmpine o tânără salariată care-i făcu o plecăciune ca şi cum i-ar fi cerut scuze:

— Vă rog să ne iertaţi, domnişoară, dar, întrucât este prima dumneavoastră vizită în stabilimentul nostru, a fost necesar să presupunem că nu cunoaşteţi nimic din „sacul" nostru cu trucuri. Aţi aflat despre această iluzie de la vreun prieten sau aţi mai fost prin alte „case"? Era o întrebare foarte precisă şi Lucy îşi dădu seama că nu trebuie s-o ocolească:

— Mi-a descris-o o prietenă, spuse ea cu toată sinceritatea. Răspunsul păru satisfăcător. Femeia, o blondă micuţă şi vioaie, o conduse către ceea ce se dovedi a fi o uşă cu oglindă:

— Vă rog să vă schimbaţi hainele şi apoi să treceţi pe uşa din capătul celălalt.

Lucy se trezi într-un mic vestiar. Pe un perete era aşezată, pe portmantou, o rochie albă foarte atrăgătoare, iar pe podea se afla o pereche de sandale. Altceva nimic. Se dezbrăcă încet, dar se simţi brusc implicată. Într-adevăr, n-avea să fie deloc uşor să iasă din situaţia asta. Dacă nu izbutea să-l contacteze pe Cayle în timpul pe care-l avea la dispoziţie însemna că ar putea fi supusă, cu sau fără voia ei, tuturor experienţelor pe care le oferea această „casă".

Rochia albă era minunat de moale când o atingea şi, îmbrăcând-o, senzaţia pe care i-o produse pe piele îi smulse de pe buze o exclamaţie de încântare. Era făcută dintr-o

ţesătură specială, foarte scumpă, menită să afecteze doar corpusculii de voluptate din trup. Costa cel puţin o sută de unităţi monetare metrul.

Rămase o vreme locului, lăsând senzaţia de plăcere să-i învăluie tot trupul. Brusc, o cuprinse o adevărată stare de excitaţie. Se legănă ca ameţită, gândind: „De fapt nu contează, orice s-ar întâmpla aici… Astă-seară o să mă distrez pe rupte”.

Îşi puse sandalele comode şi iarăşi se clătină bâjbâind după încuietoarea uşii; apoi, revenindu-şi, o deschise şi se trezi, clipind des, într-o încăpere ca un pavilion al oglinzilor, unde bărbaţii stăteau la mesele înşirate de-a lungul peretelui din stânga, iar femeile de-a lungul celui din dreapta. Peste tot, desene viu colorate, strălucitoare. De-a curmezişul, la capătul opus, un bar, cu băuturi. Lucy încercă aşa, cam fără voie, să testeze iluzia privind scena cu coada ochiului. Dar nu-şi făcu prea multe griji. Asta era deci sala de întâlnire. Peste câteva minute trebuia să i se ofere prilejul de a-l găsi pe Cayle. Dacă nu stabilea contactul… Mă rog, n-avea mare importanţă, mai rămâneau şi alte nopţi. Sau cel puţin aşa îşi spuse nedesluşit în sinea ei.

Porni prin încăperi, dându-şi aere. Se uită dispreţuitoare la celelalte femei, aşezate pe la mese, sorbind din pahare. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea, chiar mult mai bătrâne. Plictisită deodată de această competiţie, se uită la bărbaţii de pe cealaltă parte. Observă abia atunci că ceea ce i se păruse a fi o sală, în realitate era o pereche de săli. O barieră transparentă despica spaţiul în două, din tavan până la pardoseală, despărţindu-i pe bărbaţi de femei. Bineînţeles, şi această barieră putea fi, şi ea, tot o iluzie. Lucy, ştiind câte ceva despre energiile implicate în procesele prin care aceste „case” îşi realizau efectele scontate, bănuia că, până la urmă, avea să se producă o îmbinare a celor două despărţituri.

Gândul îi pieri din minte în timp ce trecea repede în revistă şirul bărbaţilor. Erau, aproape fără excepţie, relativ

tineri. Trecu cu privirea peste Cayle înainte de a-l recunoaşte. Simţi nevoia de a-l mai privi o dată, dar prudenţa îi blocă gestul. Încercând să se trezească după scurta ameţeală produsă de emoţii, se îndreptă către una dintre mese purtând imaginea lui. Mintală.

Se aşează şi toată surescitarea îi dispăru. Se simţi îngrozitor amintindu-şi faţa lui răvăşită din momentul acela al dezastrului. Un Cayle Clark istovit, nefericit, cu ochii scoşi din orbite… Ăsta era chipul pe care-l ţinea minte. Se întrebă aşa, într-o doară, dacă ochii lui sticloşi au observat-o cumva. În cele din urmă gândi: „Să-l mai privesc o dată peste un minut. De data asta am să încerc să-i atrag atenţia”.

Se uită mereu la ceas, hotărâtă să nu se lase „grăbită. Mai erau încă cinci secunde până la sfârşitul minutului când, din nişă, apăru un individ care ridică mâna în sus. Lucy îi aruncă repede o privire lui Cayle şi văzu, brusc emoţionată, ochii lui supraveghind-o intens, după care îl auzi vorbind pe un ton jovial:

— Ei, oameni buni, acum cade bariera. Iată momentul potrivit pentru a face cunoştinţă.

Reacţiile la acest semnal fură diferite. Majoritatea femeilor rămaseră la locurile lor. Dar multe dintre ele se ridicară în grabă şi tot în grabă traversară sala. Văzându-l pe Cayle că vine spre ea, Lucy nu se sculă. El se lăsă greoi pe scaunul din faţa ei şi-i spuse cu toată seriozitatea:

— Sunteţi foarte atrăgătoare, domnişoară.

Dădu din cap, acceptând complimentul, dar nu avu tăria să vorbească. Un fel de chelner al localului se aplecă spre urechea ei şi o întrebă în şoaptă:

— Vă place, domnişoară?

Lucy înclină iarăşi din cap şi funcţionarul îi spuse:

— Poftiţi pe-aici.

Lucy se ridică, socotind în mintea ei: „De-ndată ce suntem singuri putem să ne făurim un plan”.

La una din uşi se produse nu numai învălmăşeală, dar şi agitaţie. Femeia care o interogase iniţial pe Lucy se repezi înăuntru şi-i vorbi cu glas scăzut „chelnerului”. Peste o clipă se auzi o sonerie. Lucy se întoarse pe jumătate şi, într-un mod destul de ciudat, îşi pierdu echilibrul. Simţi cum cade în întuneric…

Hedrock se mai afla în biroul lui, la unsprezece şi un sfert, când bâzâi teleecranul, pe care apăru chipul lui Lucy, clătinând nedumerită din cap:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Lucrurile păreau să meargă bine. M-a recunoscut fără să se trădeze şi se pare că tocmai urma să fim conduşi într-o cameră intimă, când totul s-a întunecat. M-am trezit abia aici, în apartamentul meu.

— O clipă numai, zise Hedrock.

Întrerupse legătura şi chemă nava de protecţie. Comandantul clătină din cap:

— Tocmai voiam să vă sun. A fost o razie a poliţiei, probabil cu un răgaz foarte scurt pentru alarmă, pentru că le-au încărcat pe femei în autoavioane — câte şase în fiecare aparat — şi le-au expediat repede acasă.

— Dar cu bărbaţii ce s-a întâmplat?

Hedrock era foarte încordat. În cazuri grave sau de primejdie, „casele” acestea aveau nişte obiceiuri destul de ciudate.

— Păi tocmai d-asta nu v-am sunat imediat. Am văzut cum i-au încărcat pe bărbaţi într-un avion de transport şi i-au trimis de-acolo. M-am ţinut după ei, dar au folosit metoda obişnuită.

— Aha, înţeleg, spuse Hedrock. Îşi acoperi ochii şi gemu în sinea lui. Problema lui Cayle Clark se complica iarăşi şi nu era nimic de făcut decât să-şi ia mâna de pe el.

— Bine, căpitane, zise el cu un aer întunecai. Succes la treabă!

Închise aparatul, o chemă din nou pe Lucy şi-i împărtăşi veştile.

— Îmi pare rău, dar asta înseamnă eliminarea lui din scenă. Nu îndrăznim să ne amestecăm.

— Şi eu ce să fac? Întrebă ea.

— Aşteaptă! Atâta doar. Aşteaptă.

Altceva nu era de spus.

CAPITOLUL XV.

FARA lucra, gândindu-se adesea că tot asta va face până în pragul morţii. Era un prost — de o mie de ori îşi spusese că e un prost fără-pereche —, dar tot mai spera că, într-o bună zi, Cayle va intra în atelier şi-i va mărturisi:

— Tată, mi-am primit lecţia. Dacă mă poţi ierta, învaţă-mă meseria şi retrage-te pentru o odihnă binemeritată.

La 26 august, teleecranul se declanşa exact după ce terminase Fara prânzul:

— Apel pentru bani, oftă aparatul. Apel pentru bani!

Fara şi Creel se uitară unul la altul.

— Ei, spuse într-un târziu Fara, apel către noi pentru bani.

După înfăţişarea tristă a soţiei, îşi dădu seama ce se petrece în mintea ei. Îl blestemă printre dinţi pe băiat.

Dar, lucru uimitor, într-un fel, simţea o uşurare! Deci Cayle începea să aprecieze valoarea părinţilor. Descinse placa video şi spuse:

— Veniţi să luaţi banii.

Imaginea care apăru pe ecran era a unei feţe ciudate, cu fălci late şi sprâncene stufoase. Individul spuse:

— Vă vorbeşte Clerk Pearton de la BANCA A CINCEA din Ferd. Am primit o cambie vizuală de zece mii de unităţi în contul dumneavoastră. Cu comision şi impozit, suma necesară va fi de douăsprezece mii o sută de unităţi. O plătiţi acum sau treceţi după-amiază pe la noi?

— Bbbbine… Bbbbine…, dar… Începu Fara, cine… cine?

Se opri din nou conştient de faptul că individul cu faţa grosolană spune ceva în sensul că aceşti bani i-au fost plătiţi în dimineaţa respectivă lui Cayle Clark, în urma unui apel urgent. Într-un târziu, Fara îşi recăpătă glasul:

— Bine, dar banca n-avea nici un drept să plătească banii fără a fi autorizată de mine, protestă el.

Glasul îl întrerupse cu răceală:

— Atunci să informăm centrala noastră că banii au fost obţinuţi prin fraudă? Fireşte, se-vă emite imediat un mandat de arestare împotriva fiului dumneavoastră.

— Staţi… Staţi puţin…

Fara vorbi cu ochii închişi, fără să mai ţină cont de nimic. O simţea pe Creel lângă el clătinând din cap. Era albă ca varul şi cu un glas bolnăvicios, disperat, spuse:

— Fara, lasă-l baltă! A terminat cu noi. Trebuie să-i arătăm aceeaşi neîndurare. Lasă-l baltă!

Cuvintele răsunau în urechile lui Fara, dar parcă nu aveau nici un sens. Nu păreau să intre în nici un tipar normal. Vorbea fără şir:

— N-am… N-am… Cum pot plăti… În rate?

— Dacă doriţi un împrumut, spuse Clerk Pearton, fireşte că vom fi bucuroşi să analizăm chestiunea. Aş putea spune că, atunci când a sosit cambia, v-am verificat situaţia financiară şi suntem gata să vă împrumutăm pe timp nelimitat unsprezece mii de unităţi, cu ipotecă asupra atelierului. Am aici formularul de contract şi, dacă sunteţi de acord, introducem apelul nostru prin circuitul de înregistrare şi puteţi semna imediat.

— Nu, Fara! Strigă Creel.

Funcţionarul continuă:

— Restul de o mie o sută de unităţi se va plăti în bani-gheaţă. Vă convine?

— Da, da, bineînţeles. Am două mii cinci…

Îşi stăpâni limba înclinată să trăncănească şi continuă:

— Da, da, e convenabil.

Odată tranzacţia încheiată, Fara se întoarse cu destul de multă asprime către nevastă-sa. Din adâncurile fiinţei lui rănite şi îndurerate, urlă:

— Ce tot spui să nu plătim? De nu ştiu câte ori m-ai acuzat că băiatul a ajuns ce a ajuns din vina mea. Şi pe urmă nici nu ştim pentru ce-i trebuie banii. A zis că e un caz urgent.

Creel rosti cu glasul aproape şoptit:

— Într-un ceas ne-a stors toate economiile. Probabil că a făcut-o intenţionat, socotindu-ne doi gogomani bătrâni care nu suntem capabili decât să-i plătim datoriile.

— Eu nu văd altceva, o întrerupse Fara, decât că ne-am salvat numele de la o ruşine.

Înaltul său simţ al datoriei împlinite cum se cuvine îi dădu o stare plăcută până spre mijlocul după-amiezii, când veni portărelul de la Ferd să preia atelierul.

— Bine, dar… Bâigui Fara.

Portărelul preciza:

— Compania Atelierelor de Reparaţii Atomice Automate a preluat împrumutul dumneavoastră de la bancă şi execută ipoteca.

— Bine, dar e nedrept, spuse Fara. O să mă adresez justiţiei. Se gândea năucit: „Dacă află vreodată Împărăteasa o să… O să…”

Judecătoria era o clădire mare, cenuşie şi Fara se simţea tot mai golit şi mai înfrigurat, de la o clipă la alta, în timp ce străbătea coridoarele sumbre. La Glay, hotărârea lui de a nu se preda în mâinile unui avocat păruse un act de înţelepciune. Aici însă, în aceste săli enorme şi camere ca de palat, acest lucru i se părea, pur şi simplu, o prostie îngrozitoare.

Şi totuşi izbuti să prezinte Curţii o relatare a acţiunii criminale întreprinse de bancă, mai întâi dându-i bani Iui Cayle, apoi predând contractul de împrumut principalului său concurent, chiar la câteva minute de la semnarea lui. Şi încheie cu vorbele:

— Onorată instanţă, sunt sigur că Împărăteasa nu va aproba asemenea acţiuni întreprinse împotriva unor cetăţeni cinstiţi.

— Dar cum îndrăzneşti — spuse glacial persoana de pe fotoliul judecătorului — să foloseşti numele sacru al Maiestăţii sale în susţinerea intereselor dumitale meschine?

Fara simţi fiori prin tot trupul. Sentimentul tainic că este un membru al marii familii a Împărătesei îi sugeră brusc imaginea a zece milioane de tribunale îngheţate ca acesta şi a miliarde de oameni răuvoitori şi împietriţi ca acest judecător care se interpuneau între Împărătească şi supusul ei loial, Fara Clark. Îl chinuia un gând pătimaş: „Dacă Împărăteasa ar şti ce se întâmplă aici şi cât de nedrept sunt tratat, ar… Dar oare chiar aşa ar face?”

Îşi alungă din minte cumplita îndoială tocmai când vocea cadiului îl trezi din această reverie.

— Apelul reclamantului se respinge, cu condamnare la plata a şapte sute de unităţi cheltuieli de judecată, urmând ca acestea să fie împărţite între tribunal şi avocatul apărării în proporţie de cinci la doi. Să se ia măsuri ca reclamantul

să nu părăsească localul până când nu plăteşte daunele. Procesul următor de pe rol!

A doua zi, Fara se duse singur la mama lui Creel. Se opri mai întâi la „Restaurantul fermierilor” de la marginea satului. Observă cu satisfacţie — gândindu-se la banii care vin în flux continuu — că restaurantul este pe jumătate plin, încă înainte de amiază. Dar patroana nu era acolo. I se spuse să o caute la depozitul de alimente.

O găsi în spatele restaurantului, supraveghind cântărirea unor cereale. Bătrâna îi ascultă povestea cu faţa împietrită, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă spuse destul de sec:

— Nu e nimic de făcut, Fara. Mă număr printre cei care trebuie să apeleze destul de des la împrumuturi de la bancă pentru a-mi susţine afacerile. Dacă aş încerca să te lansez şi pe tine în afaceri, aş stârni duşmănia ălora de la Compania de Reparaţii Atomice Automate. Şi, pe lângă asta, ar însemna să fiu zevzeacă dacă i-aş da bani unui om care lasă pe ticălosul de fiu-său să stoarcă de la el o avere. Un asemenea om nu se pricepe câtuşi de puţin la treburile lumeşti. Şi refuz să-ţi dau o slujbă pentru că nu angajez niciodată rubedenii… Spune-i lui Creel să vină să stea la mine. Dar un bărbat nu vreau să întreţin. Asta-i tot, încheie ea.

O privi o vreme deznădăjduit, observând-o cum îi supraveghea calmă pe salariaţii care manipulau aparatele de măsură, vechi şi de mult timp inexacte. De două ori răsună glasul ei în interiorul încărcat de praf şi de fiecare dată cu o notă acută:

— Greutatea e depăşită cu cel puţin un gram. Fiţi atenţi la cântar! Cu toate că stătea cu spatele la el, după atitudinea pe care o adoptase, Fara o simţi încă conştientă de prezenţa lui. Într-un târziu se răsuci pe călcâie, cu o mişcare bruscă, şi-l apostrofă:

— De ce nu te duci la magazinul de arme? N-ai nimic de pierdut, oricum nu mai poţi merge mai departe.

Fara ieşi, parcă orbeşte. La început, sugestia că ar trebui să cumpere un pistol şi să se sinucidă nu părea să fie o aluzie la persoana sa. Dar se simţi îngrozitor de jignit că o făcuse tocmai soacră-sa. Să se omoare? Era ridicol. Era încă tânăr, abia se apropia de cincizeci de ani. Dacă i se oferea o şansă corespunzătoare, cu mâinile lui atât de abile putea să-şi câştige existenţa onorabil chiar şi într-o lume în care maşinile automate te copleşeau. Dar pentru un om care ştie să-şi facă meseria e loc pretutindeni. Toată viaţa lui şi-o întemeiase pe acest crez.

Întors acasă, o găsi pe Creel făcându-şi bagajele:

— Cred că e lucrul cel mai înţelept să închiriem casa şi să ne mutăm în camere mobilate.

Îi vorbi de oferta mamei ei de a o întreţine, cercetându-i atent faţa în tot acest timp. Creel dădu din umeri:

— I-am spus „nu” încă de ieri, relată ea gânditoare. Mă întreb de ce ţi-a pomenit şi ţie de chestia asta.

Fara se grăbi către vitrina cea mare care dădea înspre grădina cu flori, cu piscină şi cu aranjamentul acela de stânci. Încercă să şi-o imagineze pe Creel departe de grădina ei, de casa aceasta în care îşi petrecuse două treimi din viaţă, pe Creel locuind în camere mobilate. Ştia ce voise să spună mama ei. Mai avea o speranţă. Aşteptă până ce Creel urcă, apoi îl chemă prin teleecran pe Mei Dale. Faţa rotofeie a primarului căpătă o expresie de nelinişte când văzu cine-l cheamă. Dar ascultă cu un aer de pontif şi, în cele din urmă, răspunse:

— Îmi pare rău, dar Consiliul municipal nu acordă împrumuturi. Şi aş putea să-ţi mai spun, Fara, dar, bagă de seamă, n-am nici un amestec în treaba asta, că nu mai poţi obţine autorizaţie pentru a deschide un atelier.

— Cum? Se fistici Fara.

— Îmi pare foarte rău! Uite ce este, Fara, ascultă-mi sfatul şi du-te la magazinul de arme, îi sugeră primarul, cu glas aspru. Au şi locurile astea rostul lor.

Se auzi un declic şi Fara se trezi privind placa neluminată a teleecranului.

Deci moartea era singura soluţie!

CAPITOLUL XVI.

ÎI TREBUIRĂ DOUĂ LUNI de şedere într-o singură cameră pentru a ajunge să ia o hotărâre. Aşteptă până se goli strada, apoi traversă, trecu pe lângă un aranjament floral şi ajunse la uşa magazinului de arme. O clipă îl cuprinse teama că uşa n-o să se deschidă, dar ea se deschise aproape de la sine. Când trecu din antreul nu prea bine luminat în magazinul propriu-zis îl văzu pe bătrânelul cu părul argintiu aşezat pe un scaun, într-un colţ, citind la lumina blândă a unei veioze. Acesta înălţă ochii de pe carte, o lăsă jos şi se ridică în picioare:

— Ah, domnul Clark, spuse el liniştit. Cu ce vă putem servi?

Fara simţi o uşoară îmbujorare. Sperase că nu va suferi umilinţa de a fi recunoscut. Dar acum, această teamă trecuse şi el rămase mai departe dârz. Lucrul cel mai important în problema sinuciderii era ca înmormântarea să n-o coste prea mult pe Creel. Nici cuţitul, nici otrava nu puteau satisface această cerinţă fundamentală.

— Aş vrea o armă, spuse Fara, care să poată fi adaptată în aşa fel încât să dezintegreze dintr-o singură împuşcătură un corp cu diametrul, de un metru optzeci. Aveţi aşa ceva?

Bătrânul se întoarse către o vitrină, de unde scoase un revolver solid, care strălucea în toate culorile blânde ale inimitabilului plastic „Ordin”. Apoi rosti cu multă precizie în glas:

— Observaţi că flanşele acestei ţevi nu sunt nişte simple bulbucături. Este modelul ideal pentru a fi purtat într-un toc la subţioară, pe sub haină. Poate fi scos foarte repede, deoarece, dacă este acordat cum trebuie, sare direct în mina proprietarului la simpla ei apropiere. În momentul de

faţă este acordat la persoana mea. Băgaţi de seamă când îl repun în toc şi…

Viteza mişcării revolverului fu uimitoare. Nici nu întinsese bătrânul degetele, că revolverul sări între ele de la distanţa de peste un metru. Mişcare de o precizie desăvârşită. Ca uşa în noaptea aceea când îi scăpase din mână lui Fara şi se trântise fără zgomot în nasul poliţistului Jor. Instantaneu!

Fara, care deschisese gura, în timp ce bătrânul îi dădea aceste explicaţii, pentru a protesta, arătând inutilitatea ilustrării vreunei alte calităţi a armei în afară de cea de care întrebase el, strânse buzele la loc. Se holbă fascinat. Şi ceva din minunea pe care o vedea îi paraliza şi mintea, şi trupul. Văzuse şi mânuise şi el armele soldaţilor, care nu erau decât nişte obiecte obişnuite din metal ori din plastic, folosite destul de stângaci, ca şi orice altă substanţă materială, câtuşi de puţin asemănătoare cu acest revolver, fără o viaţă proprie uluitoare, sărind cu o vioiciune intrinsecă pentru a susţine cu toată puterea lor superbă voinţa stăpânului.

Tresărind, Fara îşi aminti de scopul venirii lui în acest magazin. Zâmbi cam strâmb şi zise:

— Toate acestea sunt foarte interesante. Dar cum rămâne cu raza care se poate desface?

Bătrânul spuse calm:

— La grosimea unui creion, raza aceasta poate străbate orice corp, cu excepţia anumitor aliaje de plumb, până la o distanţă de patru sute de metri. Dacă gura ţevii este ajustată cum trebuie, puteţi dezintegra un obiect de un metru optzeci diametru până la cincizeci de metri depărtare. Şurubul acesta slujeşte la adaptare.

Şi arătă un dispozitiv minuscul instalat chiar pe ţeavă:

— Răsuciţi-l spre stânga pentru a împrăştia razele şi spre dreapta pentru a le concentra.

— Bine, cumpăr pistolul, spuse Fara. Cât costă?

Îl văzu pe bătrân cum îl priveşte gânditor, şoptindu-i:

— V-am mai explicat şi altădată regulile noastre, domnule Clark. Sper că le mai ţineţi minte, nu?

— A, zise Fara şi se opri, holbându-se. Adică vreţi să spuneţi — îşi trase cu greu răsuflarea — că lucrurile astea chiar se aplică. Va să zică nu sunt… Încordat, aproape ţeapăn, îşi termină gândul… Nu vreau altceva decât o armă care să tragă în autoapărare, dar pe care s-o pot îndrepta împotriva mea dacă trebuie… Sau dacă vreau s-o fac.

— A, sinucidere, zise bătrânul şi făcu o mutră de parcă abia atunci s-ar fi dumirit. Dragul meu domn, n-avem nimic împotriva sinuciderii. Este privilegiul dumneavoastră personal într-o lume în care, de la un an la altul, avem tot mai puţine privilegii. Cât despre preţul acestui revolver, el costă patru unităţi.

— Patru… Numai patru unităţi! Se minună Fara.

Rămase uimit. „Vai de mine, dar numai plasticul… Şi tot pistolul cu mecanismul său fin şi complicat ar fi fost ieftin şi la preţul de douăzeci şi cinci de unităţi”. Un fior de interes îi străbătu trupul.

Deodată, misterul Arsenalelor i se dezvălui la fel de vast şi de important ca şi sumbrul său destin. Dar bătrânul îi vorbi din nou:

— Şi acum, dacă aveţi amabilitatea să vă scoateţi vestonul, vi-l putem pune direct în toc.

Fara se supuse maşinal. Era prea uluit să-şi dea seama că peste doar câteva secunde avea să iasă din magazin echipat pentru sinucidere şi că acum dispăruse orice obstacol din calea morţii lui. Lucru ciudat, era destul de dezamăgit. N-avea cum să explice, dar, într-un fel sau altul, în fundul inimii lui stăruise speranţa că aceste magazine ar putea… ar putea… Ce să facă? Într-adevăr, ce să facă? Fara oftă şi simţi că bătrânul vorbeşte iar:

— Poate că preferaţi să ieşiţi pe uşa laterală. E mai puţin vizibilă decât cea din faţă.

Fara nu mai era în stare de nici un fel de împotrivire. Simţea degetele negustorului pe braţul său, aproape

călăuzindu-l. Apoi, bătrânul acţionă unul dintre butoanele de pe perete — deci aşa se petreceau lucrurile!

— Şi se ivi uşa. Dincolo de deschizătura ei vedea florile. Fără o vorbă, se îndreptă spre ele. Ajunse afară aproape fără să-şi dea seama.

CAPITOLUL XVII.

FARA RAMASE o clipă pe poteca curată, străduindu-se să înţeleagă pe deplin finalitatea propriei situaţii. Dar, în afară de senzaţia că e înconjurat de mulţi oameni, nu apărea nimic altceva. Mintea îi era ca o plutire pe un şuvoi de apă în toiul nopţii. Şi, totuşi, conştiinţa faptului că undeva exista o greşeală străpunse întunericul din capul său. Greşeala îi mai stăruia încă în fundul minţii când coti spre stânga pentru a ajunge în faţa magazinului de arme. Sentimentul acela vag se transformă brusc într-un adevărat şoc: el nu se mai afla la Glay şi magazinul de arme nu mai era acolo unde fusese.

Vreo zece oameni trecură pe lângă Fara pentru a se alătura unei cozi foarte lungi, ceva mai departe de el. Dar Fara se simţea imun la prezenţa lor, la stranietatea lor. Întreaga-i fiinţă se concentra acum asupra maşinii aflate pe locul unde fusese mai înainte magazinul. Creierul parcă i se împrăştia în efortul lui de a cuprinde imensitatea înspăimântătoare a acelui colos de metal fără luciu care se întindea aici, sub razele soarelui strălucitor de vară. Cinci etaje imense de metal, fiecare de câte treizeci de metri înălţime. Maşina parcă domina cerul. Superbul proiect al celor o sută cincizeci de metri se sfârşea cu un con de lumină, o adevărată turlă de biserică prelungită în sus cu vreo şaizeci de metri, rivalizând în strălucire cu soarele.

Şi era chiar o maşină, nu o clădire, căci întregul etaj inferior mişuna de lumini licăritoare, în culori vii, majoritatea verzi, dar împestriţate cu roşu, iar pe ici, pe colo cu albastru şi galben. De două ori, chiar sub privirile

lui Fara, luminile aflate drept în faţa lui se înroşiră fără nici un fel de scânteie.

Cel de-al doilea etaj strălucea de lumini albe şi roşii, deşi acestea nu erau decât o fracţiune a celor mult mai numeroase aflate la etajul inferior. A treia secţiune avea pe suprafaţa ei metalică, nestrălucitoare, lumini albastre şi galbene care clipeau ici-colo pe vastitatea ei.

Al patrulea etaj era alcătuit dintr-o serie de firme luminoase mai mici, care conduceau spre începutul unei înţelegeri. Întreaga firmă arăta astfel:

ALB-NAŞTERI.
ROŞU-MORŢI.
VERDE-VII.
ALBASTRU-IMIGRARE PE PĂMÂNT.
GALBEN-EMIGRARE.

Al cincilea etaj era tot doar o firmă, cu explicaţiile finale:

POPULAŢII.

SISTEMUL SOLAR 11.474.463.747
PĂMÂNT 11.193.247.361
MARTE 97.298.604
VENUS 141.053.811
LUNILE 42.863.971

Chiar în timp ce le privea, cifrele se modificară, sărind în sus şi în jos, mutându-se dedesubt şi deasupra, faţă de cele iniţiale. Oamenii mureau, se năşteau, se deplasau pe Marte sau pe Venus, pe lunile-satelit ale lui Jupiter, pe luna-satelit a Pământului, iar alţii se întorceau, aterizând în fiecare minut, pe zecile de cosmodroame. Viaţa continua la proporţiile ei gigantice, iar aici se afla evidenţa.

— Mai bine treci la coadă, i se adresă o voce prietenoasă lui Fara. După câte înţeleg, durează destul de mult

procesarea unui caz individual.

Fara se holbă la necunoscut. Avu impresia că i s-au aruncat nişte vorbe fără sens.

— La coadă?… Începu el, dar se opri, simţindu-se gâtuit de durere.

Avansa orbeşte, cu gândurile învălmăşite, trecând înaintea tânărului care-i vorbise. „Deci pe calea aceasta fusese transportat poliţistul Jor pe Marte”, îşi spuse el, când îi pătrunse în minte un alt cuvânt de-al necunoscutului:

— Caz? Întrebă cu vehemenţă Fara. Caz individual?

Tânărul cu faţa grosolană şi ochi albaştri, de vreo treizeci şi cinci de ani, îi aruncă o privire curioasă.

— Desigur, ştiţi de ce vă aflaţi aici. Dacă nu aţi fi avut o problemă de un fel sau altul pe care urmează să v-o rezolve tribunalele Arsenalelor, n-aţi fi fost trimis până aici; nu există nici un alt motiv de a veni la Centrul de informaţii.

Fara continuă să înainteze, pentru că acum se afla la această coadă, o coadă în continuă mişcare în jurul maşinii, care-l purta, fără putinţă de scăpare, spre o uşă ce ducea în interiorul marii construcţii metalice.

Deci era o clădire, nu numai o maşină.

O problemă… se gândi el, da… Desigur, avea o problemă. O problemă disperată, de nerezolvat, atât de complicată şi atât de profund înrădăcinată în structura de bază a civilizaţiei imperiale încât ar fi trebuit răsturnată întreaga lume pentru a o soluţiona.

Tresări când văzu că se afla la intrare. Se gândi cu spaimă că, peste câteva secunde, avea să fie destinat în mod irevocabil… Destinat să ajungă unde?

CAPITOLUL XVIII.

ÎN INCINTA Centrului de informaţii al Arsenalelor, Fara se deplasă pe un coridor larg şi luminos. Tânărul care se afla în spatele lui spuse:

— Există şi un coridor lateral, aproape gol. Să mergem!

Fara intră pe acest coridor tremurând. Observă că la capătul holului erau vreo câteva tinere aşezate la birouri care întreţineau conversaţii preliminare cu bărbaţii. Se opri în faţa uneia dintre fete. Era mai puţin tânără decât păruse de la distanţă, probabil trecuse de treizeci de ani, dar arăta bine şi era foarte vioaie. Zâmbi cu amabilitate, dar impersonal, înainte de a-l chestiona:

— Numele, vă rog?

Îşi spuse numele şi mormăi ceva… Că vine din satul Glay. Femeia îi mulţumi, după care continuă:

— E nevoie de câteva minute ca să vă găsim dosarul. Nu vreţi să luaţi loc?

Nici nu observase scaunul. Se lăsă moale pe el şi inima îi bătea atât de tare încât aproape că se sufoca. Mintea i se golise de gânduri şi-i dispăruse orice speranţă; simţea doar o tulburare intensă, aproape copleşitoare. Îşi dădu brusc seama că fata i se adresează, dar prin acel ecran pe care starea de încordare i-l crease în minte nu străbăteau decât crâmpeie din ceea ce spunea ea:

— Centrul de informaţii este… Într-adevăr… Un birou de statistică. Toate persoanele născute… se înregistrează aici… Învăţământul, schimbările de adresă… Ocupaţiile… Şi evenimentele majore din viaţă. Totul este susţinut de… O combinaţie de… Legături neautorizate şi nebănuite cu… Camera imperială de statistică şi… Prin intermediul unor agenţi… Toate comunităţile…

Fara crezu că-i scapă nişte informaţii vitale şi că… Dacă ar izbuti măcar să se concentreze şi să audă mai multe… Se strădui, dar degeaba. Era prea agitat ca să-şi mai poată concentra atenţia asupra lucrurilor pe care le auzea. Încercă să vorbească, dar, înainte de a-şi sili buzele să formeze cuvinte, se auzi un zgomot şi apoi, pe biroul femeii, alunecă o placă subţire de culoare închisă. Femeia o ridică şi o studie. După o clipă, rosti câteva vorbe într-un microfon discret şi, în scurt timp, mai căzură de sus pe biroul ei încă

două plăci. Le studie impasibilă şi, în cele din urmă, ridică ochii spre Fara.

— Poate vă interesează să aflaţi că fiul dumneavoastră Cayle este pe Marte.

— Cum? Întrebă Fara. Se ridică pe jumătate de pe scaun, dar, înainte de a putea scoate vreo vorbă, tânăra i se adresă ferm:

— Trebuie să vă informez că Arsenalele nu întreprind nici o acţiune împotriva anumitor indivizi. Nu ne preocupă câtuşi de puţin corijarea moravurilor. Chestiunile etice nu ne privesc. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, relataţi-mi pe scurt problema dumneavoastră pentru a o trece în registru şi a o prezenta tribunalului.

Fara se lăsă pe speteaza scaunului leoarcă de apă. Avea nevoie absolută, disperată de informaţii suplimentare despre Cayle. Vorbea, bălmăjind cuvintele:

— Bine, dar… Dar ce… Cum…

Îşi reveni cu oarecare dificultate şi, cu un glas slab, povesti tot ce s-a întâmplat. Când termină, fata îi spuse:

— Acum vă rog să mergeţi la „Camera numelor”. Când îl găsiţi pe al dumneavoastră, urcaţi direct la camera 474. Nu uitaţi, 474… Şi acum, dacă nu vă supăraţi, văd că mă cheamă altcineva…

Zâmbi politicos şi Fara se trezi îndepărtându-se aproape pe nesimţite. Se mai întoarse o dată, dând să mai pună o întrebare, dar pe scaunul părăsit de el tocmai se aşeza un bătrân. Fara se grăbi de-a lungul unui coridor larg, tulburat de sunetele ciudate ce izbucneau de peste tot.

Deschise nerăbdător uşa, şi zgomotul îl izbi ca o lovitură de baros. Era atât de intens, încât se opri în prag, retrăgându-se speriat. Dar rezistă, clipind continuu din ochi, şi încercă să-şi ordoneze vălmăşagul de imagini vizuale care rivalizau ca magnitudine cu acel torent de sunete.

Bărbaţi, bărbaţi, bărbaţi pretutindeni. Mii de bărbaţi într-o sală de spectacole lungă şi lată, cu zeci de şiruri de scaune,

bărbaţi neliniştiţi care umblau, în sus şi-n jos, pe culoarul dintre scaune. Priveau cu toţii, îngrijoraţi, un ecran lung, împărţit în pătrate, fiecare pătrat purtând o literă a alfabetului. Listele cu nume alergau continuu pe toată lungimea sălii. „Camera numelor”, se gândi Fara, cu oarecare spaimă, lăsându-se moale pe un scaun. Deci numele pe care-l căuta el avea să apară pe coloana C.

Parcă se afla la o partidă de pocher cu miză nelimitată, aşteptând nerăbdător să se ivească de undeva cărţile cele mai preţioase. Parcă ar fi jucat la o bursă mondială într-un moment de criză, de prăbuşire a valorilor. Era un adevărat chin pentru nervii săi, era uluitor, istovitor, fascinant, teribil.

Noi şi noi nume apăreau prin nişte izbucniri luminoase pe cele douăzeci şi şase de pătrate. Bărbaţi din dreapta şi din stingă sălii începeau să strige ca nişte demenţi, iar unii dintre ei chiar leşinau. Zarva ajunsese până la Umita pe care o putea suporta cineva: era un adevărat iad care se dezlănţuise sau, mai bine-zis, continua într-un unic zgomot, de o intensitate incredibilă. Şi, din minut în minut, fulgera de-a curmezişul ecranului un anunţ pentru toată lumea:

URMĂRIŢI-VĂ INIŢIALELE!

Fara se uita cu atenţie. De la o secundă la alta, simţea că nu mai poate rezista. Îi venea să ţipe la toţi bărbaţii aceia zgomotoşi să tacă dracului odată. Ar fi vrut să sară şi să alerge şi el ca nebunul dintr-o parte într-alta, dar cei care procedau astfel erau asaltaţi de ţipetele isterice ale celorlalţi. Sălbăticia oarbă a acestui spectacol îl înspăimântă pe Fara. Se gândi, nesigur: „N-am de gând să mă fac de râs. Eu unul… „ „Clark Fara.” — clipi ecranul. „Clark Fara.”

Sări în picioare strigând:

— Ăsta-s eu!… Eu sunt!

Nimeni nu întoarse capul. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. Ruşinat, se strecură de-a curmezişul sălii până

la locul unde b gloată de bărbaţi asalta un coridor dincolo de uşă. Liniştea ce domnea pe acel coridor era aproape la fel de copleşitoare ca şi zgomotul căruia îi luase locul. Era greu să se concentreze asupra unui număr… 474! Era absolut imposibil să-şi închipuie ce putea să se afle dincolo — la 474.

Încăperea cu acest număr era mică, mobilată cu o măsuţă de tipul biroului pentru convorbiri de afaceri şi cu două scaune. Pe masă se aflau şapte teancuri de dosare, fiecare teanc având o culoare diferită, rânduite în faţa unui glob mare, alb-lăptos, care arunca o lumină blândă. Din adâncurile acestui obiect se auzi o voce baritonală:

— Fara Clark?

— Da.

— Înainte de a se pronunţa verdictul în cazul dumitale, continuă liniştită vocea, vrei să scoţi un dosar din teancul albastru? Lista îţi va indica A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ în relaţia ei proprie cu dumneata şi cu lumea întreagă, ceea ce ţi se va explica la momentul potrivit.

Fara văzu că lista nu cuprinde decât societăţi. Numele mergeau de la A până la Z şi erau cam cinci sute la număr. Dosarul nu purta nici un fel de titlu sau explicaţie. Fara îl îndoi cu un gest automat şi încercă să-l îndese în buzunar, în timp ce din globul strălucitor răsună din nou glasul acela profund:

— S-a stabilit că A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARA a comis în cazul dumitale o escrocherie grosolană şi că se face vinovată şi de alte practici necinstite, cum ar fi înşelătoria, şantajul şi participarea la un complot criminal. Banca a stabilit contactul cu fiul dumitale, Cayle, printr-o persoană cunoscută sub denumirea de „gunoier”, adică un agent a cărui misiune este să găsească tineri şi tinere cu o situaţie financiară dificilă, dar care au părinţi bogaţi. Pentru îndeplinirea acestui serviciu, „gunoierul” primeşte întotdeauna un comision de opt la sută de la cel ce

împrumută, în cazul de fată de la fiul dumitale. Banca a folosit mijloace necinstite prin aceea că agenţii autorizaţi de ea te-au păcălit susţinând că i-au plătit deja fiului dumitale zece mii de unităţi monetare, pe când în realitate nu i s-au plătit decât o mie, şi asta abia după ce au obţinut poliţa dumitale. Culpa de şantaj se naşte din ameninţarea că-ţi vor aresta fiul pentru obţinerea prin fals a unui împrumut, ameninţare pe care au făcut-d într-un moment în care nu se efectuase încă nici o plată. Complotul constă în acţiunea prin care poliţa a fost predată imediat concurentului dumitale. Ca atare, banca este amendată cu o sumă triplă, şi anume cu treizeci şi şase de mii trei sute de unităţi. Fara Clark, nu e în interesul nostru să afli cum. se obţin aceşti bani. E suficient să ştii că banii se plătesc şi că din această amendă Arsenalele alocă jumătate propriilor trezorerii. Cealaltă jumătate…

Se auzi un pocnet şi pe masă căzură bancnote aşezate într-un teanc frumos împachetat.

— E pentru dumneata, continuă vocea.

Cu degete tremurătoare, Fara îşi strecură în buzunarul interior teancul de bancnote. Trebuia să facă un mare efort, mintal şi fizic, pentru a se concentra asupra următoarelor cuvinte ce se rostiră:

— Nu trebuie să presupui că ai scăpat de necazuri. Pentru a-ţi recăpăta atelierul de reparaţii din Glay ai nevoie de forţă şi curaj. Fii înţelept, viteaz şi hotărât şi nu vei da greş. Nu şovăii să recurgi la pistolul pe care l-ai cumpărat pentru a-ţi apăra drepturile. Planul de acţiune ţi se va explica ulterior. Şi acum treci pe uşa din faţa dumitale.

Fara se încordă, pentru a-şi aduna toate puterile, deschise uşa şi trecu pragul. Păşi într-o cameră nu prea luminoasă, dar cu un aer familiar, unde dădu peste un bărbat cărunt, cu alură de om rafinat, care se ridică de pe un scaun de bibliotecă, întâmpinându-l cu un zâmbet grav.

Deci această aventură uluitoare, fantastică, entuziasmantă se încheiase. Se afla din nou în magazinul de arme din Glay.

CAPITOLUL XIX.

NU ÎNCETA să se mire de tot ce i se întâmplase. Această organizaţie mare şi fascinantă fusese întemeiată aici, în însăşi inima unei civilizaţii necruţătoare, o civilizaţie care, doar în câteva săptămâni, îl despuiase de tot ce poseda. Cu un efort de voinţă îşi opri acest nou şuvoi de gânduri. Faţa lui virilă se încreţi când spuse:

— Jude… Judecătorul… Fara şovăi în privinţa numelui. Se încruntă din nou supărat pe sine însuşi, apoi continuă… Judecătorul consideră că, pentru a mă reface, va trebui să…

— Până ce ajungem la acest subiect, îl întrerupse bătrânul, aş vrea să te uiţi la dosarul albastru pe care l-ai adus.

— Dosarul? Întrebă, aproape fără să înţeleagă, Fara.

După un minut, îşi aminti că luase un dosar de pe masa din camera 474. Cercetă nedumerit listele numelor de societăţi şi observă că Atelierele de Reparaţii Atomice Automate de motoare erau la litera A, aşa că A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ era doar una dintre marile bănci. Într-un târziu, îşi ridică privirea:

— Înţeleg. Acestea sunt societăţile împotriva cărora trebuie să acţionez?

Bărbatul cu părul argintiu îi zâmbi destul de aspru şi clătină din cap.

— Nu asta vreau să spun. Aceste firme reprezintă doar o fracţiune infimă din cele opt milioane de societăţi aflate în mod constant în registrele noastre. (Zâmbi din nou, dar nu prea vesel.) Toate aceste societăţi ştiu că, din pricina noastră, profiturile de pe hârtie nu au nici o legătură cu fondurile lor fixe. Nu cunosc însă diferenţa adevărată. Întrucât noi dorim o ameliorare generală a eticii financiare şi economice, nu numai planuri şi mai iscusite, şi mai diabolice, pentru a ne contracara, preferăm să le întreţinem această ignoranţă.

Făcu o pauză. De data asta îl cercetă cu ochi scrutători pe Fara, continuând să-i vorbească:

— Trăsătura de-a dreptul unică a societăţilor de pe această listă, în speţă, este că, absolut toate, sunt proprietatea împărătesei din Isher. Date fiind părerile dumitale mai vechi în această privinţă, nu mă aştept să mă crezi, încheie el brusc.

Fara începu să geamă:

— Am fost ca nebun. Tot ce făceau Împărăteasa şi funcţionarii ei era corect. Nici o prietenie, nici o relaţie personală din toate câte le-am avut nu ar fi rezistat dacă n-aş fi luat lucrurile aşa cum erau. Presupun că, dacă aş vorbi împotriva împărătesei, aş fi lichidat rapid.

— În nici o împrejurare şi în nici un caz nu trebuie să spui nimic împotriva Maiestăţii sale, îl sfătui bătrânul. Magazinele de arme nu vor încuviinţa asemenea cuvinte şi nu vor mai oferi nici un fel de ajutor vreunei persoane care s-ar dovedi atât de lipsită de înţelepciune. Personal, Împărăteasa nu e răspunzătoare în măsura în care ţi se pare dumitale. Ca şi dumneata, şi ea este purtată în dreapta şi-n stânga de valurile civilizaţiei noastre. Dar n-aş vrea să intru în amănunte privind politica Arsenalelor. Cea mai dificilă perioadă din relaţiile cu puterea imperială a fost în urmă cu patruzeci de ani, când toate persoanele suspectate de a fi primit ajutor din partea noastră au fost asasinate într-un fel sau altul. Până la urmă, am izbutit să punem capăt acestor omoruri lichidând trei oameni din vârful piramidei — excluzând familia regală — care dăduseră ordinul pentru o execuţie în masă. Dar nu mai vrem să se repete acest gen de asasinate sângeroase şi nici nu ne interesează criticile aduse toleranţei pe care o manifestăm faţă de atâtea şi atâtea lucruri rele. Este important să înţelegi că noi nu ne amestecăm în curentele principale ale existenţei umane. Noi îndreptăm relele, acţionând.ca o barieră între oameni şi exploatatorii lor cei mai neîndurători. În cei patru mii de ani, de când geniul strălucitor numit Walter S. De Lany a inventat procesul vibrator, care a făcut posibilă crearea Arsenalelor, şi a

stabilit cel dintâi principiu al filosofiei politice a acestora, am urmărit creasta valului puterii mişcându-se înainte şi înapoi între democraţia supusă unei monarhii constituţionale, limitată, şi tirania totală. Am ajuns să facem următoarea descoperire: Oamenii au întotdeauna tipul de guvernare pe care îl doresc. Când vor o schimbare, o fac. Şi acum ajungem şi la… la problema dumitale. De fapt este foarte simplă. Trebuie să lupţi aşa cum au luptat, de la începuturi, toţi bărbaţii, pentru orice lucru la care ţineau, pentru drepturile lor legitime. După cum ştii, oamenii de la Atelierele de Reparaţii Atomice Automate ţi-au confiscat instalaţiile şi uneltele la mai puţin de o oră după ce s-a pus sechestrul pe atelierul dumitale. Aceste materiale au fost duse la Ferd şi apoi expediate la un depozit uriaş de pe coasta Oceanului. Noi le-am recuperat şi, cu mijloacele noastre speciale de transport, ţi le-am returnat. Ca atare, te vei duce la atelier şi…

Fara ascultă împietrit instrucţiunile, apoi dădu din cap şi fălcile i se încleştară. Într-un târziu, răspunse politicos, dar scurt:

— Vă puteţi bizui pe mine. La vremea mea am fost un om încăpăţânat. Cu toate că am trecut dintr-o tabără într-alta, nu mi-am schimbat principiile.

CAPITOLUL XX.

POLIŢIA CUNOŞTEA majoritatea „caselor” şi cu privire la ele funcţiona chiar o lege nescrisă. Când urma să se facă o razie, proprietarul era întotdeauna avertizat, dar numele celor întemniţaţi acolo trebuiau neapărat să rămână la dispoziţia poliţiei într-un sertar de birou uşor accesibil. Chiar în zilele următoare avea să se întreprindă o verificare a listelor de pasageri, înregistrându-se numele locatarilor şi al delincvenţilor trimişi pe Marte, Venus şi pe diferitele Luni. Antreprenorii guvernamentali aveau nevoie permanentă de mână de lucru pe alte planete. Iar „casele” acestea, fiind frecventate de femei bogate, cărora nu le

convenea să fie implicate în scandaluri, furnizau un şuvoi continuu de lucrători care nu puneau nici un fel de întrebări.

Cayle păşi de pe pasarelă pe solul planetei Marte şi se opri involuntar. Pământul era tare ca piatra. Răceala lui de gheaţă îi pătrundea prin tălpi, străbătându-i parcă şi măduva spinării. Privea înmărmurit sinistrul oraş Shardl. Îl cuprinse deodată o ură atât de puternică încât parcă simţea gheaţa dinlăuntru! Său prefăcându-se în oţel.

— Hai, mişcă-te mai repede, auzi el, şi un baston îl înţepă în umăr.

Unul dintre soldaţii care conduceau debarcarea lungului şir de bărbaţi încărunţiţi urmă aceste îndemnuri şi glasul suna straniu de sec în aerul acela rarefiat.

Cayle nici măcar nu întoarse capul. Se mişcă… Asta fu reacţia lui la insulta şi infamia la care fusese supus. Mergea mai departe, păstrându-şi locul în şirul respectiv, şi, cu fiecare pas pe care-l tăcea, frigul îi inunda întreaga fiinţă. În plămâni îi pătrundea aerul rece. Dinaintea lui, alţi oameni simţeau aceeaşi constrângere. Începură să fugă. Treceau rapid pe lângă el, răsuflând zgomotos, răguşit, cu ochii scoşi din orbite, cu trupurile reacţionând destul de stângaci la gravitaţia mult mai mică decât cea de pe Pământ. Terenul era aspru şi denivelat, iar cei care cădeau ţipau de durere când colţurile de stâncă le sfâşiau carnea. Sângele omenesc păta solul îngheţat tun al glacialei planete Marte.

Cayle merse mai departe, nepăsător, dispreţuindu-i pe cei care-şi pierduseră capul. Fuseseră doar avertizaţi că lipseşte gravitaţia, iar tabăra din barăci de plastic, înconjurată cu gard, se afla tocmai la cinci sute de metri depărtare. Gerul care-i despărţea de ea îi izbea în plin, dar era suportabil. Ajunse şi el acolo, cu carnea amorţită, cu picioarele ţepene. Înăuntru era cald şi Cayle îşi croi încet drum către partea laterală a clădirii, de unde se vedea cartierul principal al oraşului.

Shardl era un oraş minier. Se înălţa pe o câmpie plată, care, iată, abia începea să înflorească, şi ici-colo se zărea verdele caldelor grădini atomice. Parcul cu arbuşti — nişte pete cu o înfăţişare ciudată — nu făcea decât să sublinieze aerul dezolant al tuturor orizonturilor fizice.

Văzu că oamenii studiază nişte aviziere de pe unul dintre pereţi. Se apropie şi citi ceea ce putea să desluşească… Cuvântul:

ŞANSE

Cayle izbuti apoi să descifreze şi celelalte cuvinte. Zâmbi şi se îndepărtă. Aşadar, li se cerea oamenilor să se angajeze prin contract şi să lucreze la fermele de pe Marte. Dacă acceptau să rămână acolo cincisprezece ani, Graţioasa Sa Maiestate Innelda de Isher le oferea o fermă complet echipată, încălzită atomic. Nu era nevoie de nici un fel de avans, totul se amortiza în decurs de patruzeci de ani.

Şi oferta se încheia pe un ton insinuant: „Mergeţi imediat la biroul Terenuri, semnaţi-vă cererile şi nu va mai trebui să efectuaţi nici un minut de muncă în mine”.

Cayle rămase imun în faţa acestui apel. Auzise de un fel de colonizare a îngheţatei planete Marte şi a înfierbântatei planete Venus. Până la urmă avea să se ocupe şi ultimul pogon de teren, iar planeta avea să fie supusă influenţei benefice a energiei atomice. Şi aşa, peste milenii, oamenii aveau, în fine, să topească toate lumile îngheţate, dar locuibile, ale sistemului solar şi aveau să răcorească pustiurile arzătoare de pe Venus şi Mercur. Bărbaţii care-şi istoveau vieţile pe „odraslele” mai puţin atrăgătoare ale Soarelui aveau să creeze facsimile rezonabile ale îndepărtatului Pământ verde de pe care veniseră.

Aceasta era teoria. În zilele de trândăvie din anii de liceu, când citise şi ascultase relatările referitoare la colonizare, nici nu visase măcar că, într-o bună zi, avea să se afle în acest loc, privind spre lumea pe jumătate luminată a

planetei Marte. Stând aici, prins într-un întreg proces mult prea neîndurător pentru orice bărbat crescut ca şi el pentru a rezista, nu-l mai ura acum pe taică-su. Acest resentiment se topise într-un trecut întunecat, în acea lume a neantului, unde se duseseră şi iluziile lui. Biet prostovan fără minte! Mai bine că unii oameni nu înţelegeau niciodată realităţile vieţii din Imperiul Isher.

Problema lui personală fusese rezolvată de o manieră simplă dar eficace. Iniţial se temuse, dar acum frica-i dispăruse. În mod destul de uluitor fusese chiar onest. Acum nu mai era. Ei bine, într-un fel nu era. De fapt, totul depindea de concepţia individuală asupra vieţii, de măsura în care accepta teoria că o fiinţă omenească trebuie să fie destul de viguroasă pentru a face faţă necesităţilor epocii respective. Cayle Clark intenţiona să le înfrunte întotdeauna. Aşa cum se simţea el în acest moment, nu mai putea rămâne multă vreme pe Marte. Între timp nu trebuia să semneze nici un act care să-i limiteze, într-un fel sau altul, capacitatea de deplasare. Trebuia să fie prudent, dar să profite imediat de orice prilej în cadrul unei abordări globale.

Îndărătul lui cineva insinua:

— Oare mă adresez domnului Cayle Clark, cândva sătean din Glay?

Cayle se întoarse încet. Nu se aşteptase să i se ivească atât de iute o şansă. Omul de lângă el, micuţ de statură, purta un palton dintr-o stofă foarte bună şi scumpă. Evident, nu era o persoană dintre acelea venite cu el pe navă, în ciuda înfăţişării sale insignifiante.

— Sunt… Reprezentantul. Ăă. local al BĂNCII A CINCEA. S-ar putea să vă ajutăm să ieşiţi din situaţia aceasta neobişnuită.

Era lipicios ca o broască râioasă, cu faţa suptă, parcă ieşit dintr-o galerie înaltă. Ochii, ca nişte sâmburi negri, priveau lacom, dar fără strălucire.

Cayle se întoarse, involuntar, cu gândul înapoi. La „casa iluziilor” venise o femeie, o femeie încărcată de bijuterii şi blănuri, cu o faţă ca aceasta şi cu ochi foarte asemănători. Toate loviturile de bici care îi fuseseră administrate pe spinarea goală, în timp ce îl privea cu ochi lacomi, nu-i frânseseră dorinţa de a o evita cu orice preţ. Printr-un efort mintal realiză că nu e cazul să compare cele două persoane, ca şi cum ar avea ceva în comun.

— Vă interesează? Întrebă fiinţa aceea dezgustătoare.

Cayle încuviinţă din cap. De-abia după aceea conştientiză un cuvânt al cărui sens nu-l pătrunsese până atunci.

— Ce bancă spuneţi?

Caricatura umană zâmbi cu aerul unei persoane care începea să înţeleagă cât de preţioase sunt darurile pe care le aduce.

— BANCA A CINCEA, spuse el. Aţi făcut o depunere, acum vreo lună, la centrala noastră din Oraşul imperial. În cursul unei cercetări de rutină a situaţiei fiecărui nou-depunător am avut plăcerea să descoperim că sunteţi în drum spre Marte, dar nu ne-au bucurat deloc condiţiile în care aţi pornit în această călătorie. Aşadar, vrem să vă punem la dispoziţie secţia noastră de credit.

— Aha, înţeleg, zise cu multă prudenţă Cayle,

Ochii lui ageri îl cercetară încă o dată, cu multă atenţie, pe acest agerit al băncii celei mari. Dar nu era nimic nou, nimic care să-i inspire încredere. Şi totuşi nu-i trecu prin minte să pună capăt conversaţiei.

— Şi ce anume ar putea face pentru mine banca? Întrebă el liniştit.

Bărbatul îşi drese glasul:

— Sunteţi fiul lui Fara şi Creel Clark? Întrebă el cu un aer pompos.

După o clipă de ezitare, Cayle recunoscu gradul de rudenie.

— Şi doriţi să vă întoarceţi pe Pământ?

Răspunsul la această întrebare nu-i lăsă nici o clipă de şovăială.

— Da.

— Costul călătoriei este de şase sute de unităţi când distanţa dintre Marte şi Pământ permite efectuarea ei în douăzeci şi patru de ore. Când distanţa este mai mare, costul se majorează cu zece unităţi pe zi. Probabil ştiaţi toate astea.

Cayle nu fusese aşa bine informat. Dar îşi închipuise că salariul de miner, de douăzeci şi cinci de unităţi pe săptămână, nu i-ar fi putut furniza în nici un caz un mijloc de revenire rapidă pe Pământ. Se simţi destul de încordat, conştient de faptul că Un om lipsit de resurse putea fi întemniţat pentru totdeauna pe o planetă. Abia acum realiză ce putea să se întâmple.

— BANCA A CINCEA, spuse, pe un ton grandilocvent, necunoscutul, vă va împrumuta suma de o mie de unităţi dacă tatăl dumneavoastră garantează datoria şi dacă semnaţi o notă în sensul că sunteţi de acord să returnaţi zece mii de unităţi.

Cayle se aşează cu greu. I se sfârşise orice speranţă mult mai repede decât se aşteptase.

— Tatăl meu, zise cu oboseală în glas, nu mi-ar garanta niciodată zece mii de unităţi.

— Tatălui dumneavoastră i se va cere să garanteze doar mia. Restul de zece mii le veţi plăti dumneavoastră din câştigurile viitoare.

Cayle îl studie concentrându-şi privirea:

— Şi cum mi se vor plăti aceşti bani?

Faţa suptă deveni zâmbitoare:

— De îndată ce semnaţi, vi-i dăm. De tatăl dumneavoastră avem noi grijă. Banca dispune de psihologi care se ocupă de semnatarii şi cosemnatarii hârtiilor. Asupra unora folosim tehnica dominării, asupra altora…

Cayle îl întrerupse:

— În ceea ce mă priveşte, solicit ca banii să mi se plătească înainte de a semna.

Interlocutorul dădu din umeri şi râse:

— Cum doriţi. Văd că vă place să vă tocmiţi. Poftiţi în biroul directorului minei.

Şi se îndepărtă. Cayle îl urmă cu un aer gânditor. Totul părea prea uşor, ceea ce nu-i plăcea deloc. Totul se întâmpla prea repede ca şi cum…, mă rog, ca şi cum ar fi făcut parte din operaţiile obişnuite de la sfârşitul unei călătorii. Încetini pasul şi se uită cu atenţie sporită de jur-împrejur. Văzu un şir nesfârşit de birouri în care alţi bărbaţi erau luaţi în primire de indivizi bine îmbrăcaţi.

I se păru atunci că tabloul se limpezeşte. Prima ofertă pe avizier. Voluntari care să meargă la o fermă. Dacă nu te prindeau în felul acesta, atunci venea un individ, care, cu vorbe mieroase, îţi oferea un împrumut pe baza creditului de care se bucura familia ta. Împrumutul fie nu-ţi era avansat deloc, fie îţi era furat aproape imediat după aceea.

Aşadar, după ce ţi se epuizau toate resursele disponibile, prezente şi viitoare, te aflai definitiv pe Marte, fără şansa de a mai părăsi planeta. „Vor fi câţiva amatori — se gândi Clark. Indivizi I. voinici, înarmaţi cu pistoale care să se asigure că nu-ţi primeşti banii”.

Era un mijloc bun de a coloniza o planetă neprietenoasă, poate chiar singurul mijloc posibil, ţinând seama de faptul că pe oameni nu-i mai interesau prea mult munca de pionierat.

Intrând în birou, îi găsi acolo pe cei doi bărbaţi eleganţi, zâmbitori, prietenoşi. Se prezentară: „directorul minei” şi un „funcţionar” de la Bancă. Clark se întrebă cu cinism câtor persoane, momite sau răpite ca şi el, le era prezentat în momentul acesta „directorul minei”. Trebuie să fi fost chiar impresionant să ai şansa de a vorbi aşa, de la om la om, cu o persoană atât de importantă. Cayle îi strânse mâna, după care încercă să evalueze întreaga situaţie. Trebuia să obţină bani pe căi legale. Deci, să semneze

efectiv documentul şi să capete o copie. Bine — şi asta putea să fie un lucru cu totul nesemnificativ —, dar, la urma-urmei, pe toate planetele funcţionau anumite legi. Era primejdios să se trezească fără bani şi să ajungă în faţa tribunalului, unde alţii puteau să nege foarte uşor întreaga poveste.

Intră într-o încăpere mare, mobilată luxos. Putea fi chiar şi biroul unui director de mină. Avea două uşi: aceea prin care intrase şi cea, exact din faţa ei, pe unde probabil individul spoliat ieşea fără a avea vreo şansă de a vorbi cu oamenii din sala mare de unde venise. Clark se îndreptă spre uşa a doua, o deschise şi văzu că dă afară. Se aflau în apropiere, foarte vizibile, zeci de barăci şi, de jur-împrejur, grupuri de soldaţi. Îi privi o clipă, dar constată că i-ar fi fost cu neputinţă să alerge până acolo pentru a scăpa cu viaţă dacă izbutea cumva să obţină banii.

Cu trupul său bloca mulţimea. Cu degete grăbite încercă uşa să vadă dacă nu e încuiată pe dinafară, ceea ce chiar aşa şi era. Închise încet uşa şi, zâmbind, reveni în acelaşi loc. Începu să tremure de-a binelea:

— Fără doar şi poate e un frig mortal. Aş fi bucuros să pot să mă întorc pe Pământ.

Cei trei bărbaţi îi zâmbiră cu multă înţelegere şi agentul bancar, cu aspect de reptilă, îi întinse un document de care erau prinse cu o clamă zece bancnote de o sută. Clark numără banii şi-i puse în buzunar. Apoi citi contractul. Era foarte simplu. Aparent, destinat să-i liniştească pe oamenii care deveneau suspicioşi în faţa unor formule complicate. Erau trei exemplare, unul de trimis pe Terra, unul pentru filiala de pe Marte şi unul pentru el. Era semnat şi ştampilat corespunzător şi se aştepta doar semnătura lui. Clark smulse al treilea exemplar şi-l băgă în buzunar. Celelalte intrară în circuitul oficial. Pe primul exemplar aşternu o semnătură cu înfloriturі, apoi se dădu înapoi şi aruncă tocul cu vârful înainte drept în faţa „directorului”.

Bărbatul ţipă şi-şi duse mâna la obrazul rănit.

Doar atât apucă Clark să mai vadă. Dintr-un salt ajunse lângă individul ce semăna cu o broască râioasă, îl înşfacă de gât şi-l strânse cu toată puterea. Individul guiţă, incapabil de a se lupta.

O clipă, Clark fu cuprins de teama acută că planul lui de atac avusese o bază falsă. Presupusese că celălalt are şi el un pistol şi că, panicat, va încerca să-l folosească. Degete lungi şi descărnate bâjbâiră prin haina voluminoasă. Apucă un detonator mic şi strălucitor pe care Clark i-l smulse din mână, de fapt cu mână cu tot, şi-l strivi în palma lui.

Văzu că „funcţionarul" voinic şi-a scos pistolul şi se strecoară în partea cealaltă încercând să tragă fără să rănească şi reptila. Clark îl împuşcă în picior. Flacăra strălucitoare se concentra într-o rază subţire, cu o lumină orbitoare. Se stârniră un miros de piele arzândă şi un şuvoi de fum albastru. Cu un ţipăt, individul scăpă pistolul din mână şi se trânti la pământ. Începu să se zvârcolească, apucându-şi cu amândouă mâinile piciorul. La îndemnul lui Clark, „directorul" ridică mâinile în sus, fără prea multă bucurie. Clark îi înhăţă repede arma, o ridică şi pe cea căzută pe podea, retrăgându-se cu spatele către uşă.

Apoi le explică pe scurt planul. Broscoiul avea să-l însoţească în calitate de ostatic. Avea să se îndrepte către cea mai apropiată bază a unei linii aeriene şi să zboare până în Oraşul mare Cimmerium, unde avea să prindă o navă cu zboruri regulate spre Terra.

— Şi dacă cumva se întâmplă ceva rău, cel puţin o persoană va muri înaintea mea, încheie Cayle Clark.

Dar totul fu în perfectă regulă. Şi ziua aceea era 26 august, anul Isher 4785, cu două luni şi douăzeci şi trei de zile după ce Împărăteasa Innelda îşi lansase atacul împotriva făuritorilor de arme.

CAPITOLUL XXI.

CAYLE CLARK îşi făcu multe planuri şi proiecte. Zilele călătoriei de pe Marte pe Pământ se desfăşurară cu mersul

unui ceasornic. Timpul se scurse treptat de la ora zilei cimmeriene la ora Oraşului imperial. Noaptea de-afară, cu soarele ei strălucitor într-o parte şi în rest cu un întuneric de nepătruns, era aceeaşi, neschimbată. Mesele se serveau la ore fixe. Clark dormea, visa şi se mişca normal. Gândurile îi deveniră mai directe şi mai hotărâte. Nu avea nici un fel de îndoială. Un om care izbutise să-şi alunge spaima de moarte nu putea da greş.

Soarele străpungea din ce în ce mai puternic bezna, aruncând raze în spirală. Marte părea că se retrage, devenind apoi doar un punct, un punct roşiatic într-o mare a nopţii — greu de identificat printre miriadele de stele cu străluciri de briliant. Treptat-treptat, Pământul apăru ca o imagine luminoasă, din ce în ce mai mare, apoi ca ceva monstruos, incredibil, înceţoşat, care umplea jumătate de cer. Începură să se desluşească continentele, iar pe partea nopţii terestre, parţial vizibilă pe măsură ce nava străbătea vecinătatea Lunii, se zăreau, scânteind cu un licăr intermitent, oraşele.

Clark abia percepu această viziune a Pământului. La cinci zile depărtare de destinaţie, el descoperise într-una din calele navei un joc de pocher stud. De la început pierdu. Dar nu toate partidele. Câte un câştig ocazional îl ajuta să recupereze câteva monede. Dar în a treia zi a acestui joc nesfârşit, penultima zi a călătoriei, norocul i se schimbă atât de tare încât îl abandonă imediat, alarmat.

În cabină îşi numără banii care-i rămăseseră — optzeci şi una de unităţi. Plătise reprezentantului băncii comisionul de opt la sută la cele o mie de unităţi. Restul se dusese pe biletul de călătorie, pe jocul de pocher şi pe un pistol în „stil imperial”. „Cel puţin, se gândi Clark, curând mă voi afla din nou în Oraşul imperial şi cu ceva mai mulţi bani decât data trecută”.

Se lăsă pe spate, foarte degajat. Pierderile de la pocher nu-l tulburau. Nu avusese intenţia de a se dedica din nou acestui joc. Acum îl obseda altceva. Fireşte, avea să-şi

asume anumite riscuri, dar la un nivel superior: să câştige cinci sute de mii de unităţi — cel puţin — în acel „Palat al Gologanilor”. Ştia că va fi greu să le recapete, dar nu şovăia să încerce, cu speranţa de a izbuti. Se simţea acum capabil şi răbdător, pregătit pentru orice eventualitate.

De îndată ce va pune mâna pe bani, va obţine de la colonelul Medlon un grad în armată. Poate că va trebui să plătească, poate că nu. Totul depindea de momentul respectiv. Acum, nu se mai gândea la răzbunare. Nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu cele două creaturi venale: grăsanul şi colonelul. I se părură doar nişte verigi ale planului său, cel mai ambiţios făurit vreodată de cineva în Imperiul Isher. Acest plan îşi avea rădăcinile într-un fapt ce părea să li scăpat atenţiei tuturor indivizilor ce ajunseseră să ocupe ranguri înalte în serviciul imperial.

Innelda de Isher manifestase intenţii bune pentru ţara sa. Acest unic contact pe care l-a avut cu ea i-a dezvăluit lui Cayle o personalitate neatinsă de corupţie. În ciuda tuturor celor ce se spuneau împotriva ei, Împărăteasa era cinstită, dar avea ceva machiavelic. Clark nu se îndoia că e în stare oricând să dea un ordin de excepţie. Dar asta făcea parte din funcţia ei de conducător. Ca şi el, aceasta trebuia să se ridice la înălţimea poziţiei pe care o deţinea.

Fiind atât de cinstită, Împărăteasa avea să primească cu dragă inimă în garda sa un bărbat care, slujindu-se, fără doar şi poate, de autoritatea ei nelimitată, va face curăţenie în jur. De două luni şi jumătate, Cayle se tot gândea la ce spusese Împărăteasa atunci în biroul lui Medlon şi răspunsurile ei, pe care şi le amintea clar, demonstrau că era la curent cu tot ce se petrecea. Se referise la faptul că mulţi dintre candidaţii la rangul de ofiţer renunţaseră, deoarece auziseră că ceva n-ar fi în regulă. Iar o presupusă conspiraţie în favoarea Arsenalelor era, fără doar şi poate, legată de închiderea inexplicabilă a magazinelor. Ceva se punea la cale, şi pentru Cayle apăruse o ocazie unică de a-şi manifesta loialitatea.

Dar toate proiectele sale erau condiţionate: trebuia s-a caute pe Lucy Rall şi s-o ceară de nevastă.

Nava ateriză într-o zi fără nori, în receptaculul care o aştepta cu câteva minute înaintea amiezii. Se făcuse deja ora două, când Cayle Clark se văzu cu hârtiile ştampilate. Ieşi în aer liber. Briza îi atinse obrajii şi de pe acel pisc de metal, care era aeroportul, vedea, spre apus, oraşul luminat orbitor.

Priveliştea îţi tăia, pur şi simplu, respiraţia, dar Clark nu irosi nici o clipă. Dintr-o cabină cu teleecran formă numărul lui Lucy. După o pauză, pe ecran se ivi faţa unui tânăr:

— Sunt soţul lui Lucy, zise acesta. A ieşit o clipă, dar dumneata nu vrei să-i vorbeşti. Uită-te bine Ia mine şi ai să fii de acord, adăugă el pe un ton convingător.

Clark se holbă prosteşte. Şi, totuşi, chipul familiar al celuilalt nu străbătea prin şuvoiul vorbelor pe care le rostise.

— Uită-te bine, îl îndemnă, imaginea de pe teleecran.

Clark începu:

— Nu cred că…

Deodată înţelese.

Se trase înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit. Întinse mina să-şi apere ochii de o imagine prea strălucitoare. Simţea cum i se golesc obrajii de sânge şi se clătină pe picioare ca de o slăbiciune. Vocea, devenită între timp familiară, îl readuse la normal:

— Revino-ţi, îi spuse vocea, şi ascultă. Vrei să te întâlneşti cu mine mâine-seară pe plaja din „Paradisul Galanteriei”? Uită-te încă o dată la mine, convinge-te şi să nu lipseşti de la întâlnire.

Clark nu avea nevoie să se mai uite, dar ochii lui căutară totuşi faţa din imagine. Nu mai încăpea nici o îndoială. Faţa care îl privea din teleecran era chiar a lui.

Cayle Clark se uita la Cayle Clark — la 4 octombrie, anul Isher 4784, ora două şi zece post-meridian.

CAPITOLUL XXII.

ZIUA de 6 octombrie. Împărăteasa se trezi din somn agitată şi se răsuci în pat. O obseda o amintire. De cu seară îşi spusese că până dimineaţă va lua o hotărâre. Trezindu-se, îşi dădu seama că o mai apasă încă nesiguranţa. Deschise ochii, pornită împotriva zilei ce avea să urmeze.

Se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi mai relaxeze faţa încordată, în acest moment, vreo cinci-şase cameriste, care stăteau mai mult sau mai puţin la pândă în spatele unui paravan insonorizat, se repeziră spre ea, oferindu-i o băutură energizantă. Adaptară lumina solară şi dormitorul cel mare se lumină pentru o nouă dimineaţă. Masaj, duş, machiaj, pieptănat, coafat — şi mereu, în timp ce trecea prin toate aceste operaţii cotidiene, ea se gândea: „Trebuie să pornesc la acţiune, căci altfel atacul va culmina printr-o umilinţă personală. Este sigur că după patru luni nu o să mai întârzie prea mult”.

De îndată ce se îmbrăcă, începu să primească dregătorii de la Curte. Mai întâi pe Gerritt, administratorul-şef al Palatului, care avea o problemă, de fapt mai multe, şi, ca de obicei, dintre cele mai plicticoase. Era şi vina ei. Cu mult timp în urmă insistase ca ea să decidă în privinţa tuturor pedepselor aplicate personalului Palatului, unde predomina insolenţa. Slujitorii îşi înfruntau superiorii şi nu voiau să muncească, iar delictele se răspândeau tot mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ţâfnoasă Innelda. Dacă nu le plac restricţiile impuse de statutul lor de ce nu pleacă? Slujitorii educaţi la Palat pot obţine întotdeauna posturi bune chiar şi pentru simplul motiv că se crede despre ei că mi-ar cunoaşte viaţa particulară.

— Dar de ce nu mă lasă Maiestatea voastră să rezolv personal aceste chestiuni? Întrebă Gerritt.

Aceasta era observaţia pe care o făcea întotdeauna cu încăpăţâna-re. Împărăteasa ştia că până la urmă va izbuti s-o convingă, obosind-o, dar asta nu va fi în avantajul lui. Ea nu voia ca vreun conservator I bătrân şi încăpăţânat să aibă

controlul deplin asupra uriaşului personal de slujitori ai Palatului. Moştenire din perioada regenţei, Gerritt şi toţi cei de teapa lui, erau ameninţaţi cu presiuni pentru a-i determina să demisioneze. Oftă, şi-l trimise Ia plimbare, revenind la propriile-i probleme. Ce putea să facă? Să comande atacuri oriunde era posibil? Să aştepte, cu speranţa că vor apărea noi informaţii? Necazul era că aştepta de prea multe săptămâni.

Intră generalul Doocar, un bărbat înalt şi slab, cu ochi cenuşii ca de gresie. O salută cu gesturi rigide şi spuse:

— Doamnă, clădirea a reapărut astă-noapte cam la un minut de la momentul în care era aşteptată, şi imaginea a stăruit două ore şi patruzeci de minute.

Innelda încuviinţă din cap. Se obişnuise cu această veste. Tiparul acela al reapariţiei fusese stabilit cam la o săptămână de la prima dispariţie. Dar ea tot mai insista să fie ţinută la curent cu mişcările clădirii, deşi nu ar fi putut spune de ce anume.

„Sunt ca un copil", îşi mărturisi ea, autocritic, „nu vreau să las nimic să-mi scape de sub control". Gândul acesta o întuneca şi o întrista. Făcu vreo câteva observaţii aspre cu privire la eficacitatea savanţilor militari de sub comanda generalului, şi puse apoi întrebarea vitală. Generalul clătină din cap:

— Doamnă, în momentul de faţă nici nu se pune problema unui atac. Avem o maşină energetică ce domină magazinele de arme din toate oraşele mari de pe planetă. Dar în ultimele două luni şi jumătate au dezertat unsprezece mii de ofiţeri. Maşinile energetice sunt deservite de nişte paznici, care nu ştiu să le mânuiască.

Femeia îl fulgeră cu o nouă observaţie:

— Maşina hipnotică ar fi putut să-i instruiască pe toţi în numai o oră.

— Da.

Glasul aspru nu se schimbă. Buzele subţiri se subţiară şi mai tare. Generalul reluă.

— Maiestate, dacă suntem gata să dăm asemenea informaţii soldaţilor obişnuiţi, acesta este privilegiul dumneavoastră. Este suficient. Daţi ordinul şi mă voi supune.

Innelda îşi muşcă buzele supărată. Bătrânul ăsta sever o prinsese în capcană. Era supărător să constate că, până la urmă, a dat în vileag un gând pe care de atâtea ori şi-l reprimase în trecut. Vorbi în propria apărare:

— S-ar părea că soldaţii de rând sunt mai loiali şi mai bravi chiar decât ofiţerii mei.

Generalul dădu din umeri.

— Dumneavoastră le permiteţi acestor perceptori să vândă gradele din armată, făcând din asta un privilegiu exclusiv al lor. Astfel, vă procuraţi oameni învăţaţi, dar să nu vă aşteptaţi ca un om care a plătit zece mii de unităţi monetare pentru gradul de căpitan să-şi asume şi riscul de a fi ucis în luptă.

Discuţia începu s-o cam obosească. O mai auzise sub o altă formă de nu ştiu câte ori. Aceleaşi sensuri vechi, cu aceleaşi accente dramatice, deşi trecuseră câteva săptămâni de când se comentase problema obţinerii gradelor în armată. Nu era deloc un subiect plăcut. Acum îi amintea de un lucru pe care aproape că-l uitase:

— Ultima dată când am discutat această problemă, zise ea, vorbind rar, ţi-am cerut să-l contactezi pe colonelul Medlon şi să-l întrebi ce s-a întâmplat cu ofiţerul pe care urma să-l angajeze tocmai când i-am vorbit eu deunăzi prin teleecran? Nu mi se întâmplă des să stabilesc contacte personale cu rangurile inferioare.

Se înfurie brusc.

— Sunt prizoniera unei grupări de bătrâni care nu sunt în stare să mobilizeze o armată.

Stăpânindu-şi puţin furia, adăugă:

— Dar să lăsăm asta. Ce e cu el?

Generalul Doocar rosti vorbe foarte tăioase:

— Colonelul Medlon mă informează că tânărul candidat la rangul de ofiţer nu a revenit la ora stabilită. Colonelul presupune că acesta a aflat ce se pune la cale şi, probabil, s-a răzgândit.

Împărăteasa meditǎ un timp în tăcere. Explicaţia părea greşită. Băiatul nu-i făcuse această impresie. Şi pe urmă îi vorbise chiar ea personal.

Împărăteasa nu subestima puterea unor asemenea contacte directe. Oamenii care o cunoşteau pe Împărăteasa din Isher îi simţeau nu numai farmecul personal, ci şi aura ei ieşită din comun.

În cele din urmă, vorbi calm şi hotărât:

— Domnule general, informează-l chiar astăzi pe colonel că trebuie ori să-l aducă pe acest tânăr ofiţer, ori el să fie supus dimineaţa controlului prin aparatul Lambeth.

Generalul uscăţiv se înclină, dar pe faţă îi juca un zâmbet cinic:

— Doamnă, dacă doriţi să distrugeţi corupţia, de la individ la individ, vă aşteaptă o sarcină de-o viaţă.

Împărătesei nu-i prea plăcură aceste vorbe. Simţea în ele o brutalitate care o rănea în adâncul inimii. Se trase înapoi:

— Trebuie totuşi să pornesc de undeva. Făcu un gest pe jumătate de ameninţare, pe jumătate de dezamăgire. Apoi spuse cu uri glas aproape plângăreţ.

— Nu te mai înţeleg, domnule general. Acum câţiva ani, erai de acord că trebuie făcut ceva.

— Nu-de către dumneavoastră, clătină el din cap. Familia imperială trebuie să sancţioneze, dar nu să conducă personal o operaţie de asanare morală. (Dădu din umeri.) De fapt, m-am raliat, mai mult sau mai puţin, la ideea Arsenalelor că trăim într-o epocă în care oamenii se lasă pradă corupţiei ori de câte ori li se neagă posibilitatea de exprimare normală a instinctelor lor aventuroase. Ochii verzi ai împărătesei scânteiară:

— Nu mă interesează filosofia Arsenalelor.

Înţepeni de uimire văzând că a vorbit astfel despre Arsenale. Îi aruncă generalului acuzaţia, dar bătrânul părea imun:

— Doamnă, când voi înceta să studiez ideile şi concepţiile filosofice ale unei puteri care dăinuie de trei mii şapte sute de ani, îmi voi prezenta demisia.

Femeia încetă să se mai certe. Pretutindeni unde se întorcea dădea peste un soi de semiadoraţie faţă de Arsenale. Mai mult decât atât, exista un fel de acceptare a magazinelor de arme ca o faţetă legitimă a civilizaţiei Isher. „Trebuie să mă descotorosesc de bătrânii ăştia”, gândi ea, şi nu pentru prima dată. „Mă tratează ca pe un copil şi aşa o să facă întotdeauna”.

Apoi rosti cu glas tare, glacial:

— Domnule general, nu mă interesează să aud preceptele morale ale unei organizaţii care stă la baza întregii imoralităţi din sistemul solar. Trăim într-o epocă în care capacitatea productivă este atât de mare încât nimeni nu va trebui, vreodată, să moară de foame. Crimă dincolo de motivaţiile economice nu există. Problema crimei din punct de vedere psihiatric poate fi rezolvată ori de câte ori depistăm o persoană afectată de o maladie psihică. Dar care este soluţia?

Între timp se înfierbântase de amintirea furiei ei trecute.

— Descoperim că unui psihopat i s-a vândut un pistol de la magazin. Tot aşa este protejată şi proprietatea unei „case a iluziilor”. E adevărat că în cazul acesta există o înţelegere între poliţie şi aceste „case” prin care sunt autorizate raziile. Dar dacă vreun proprietar individual s-ar hotărî să se împotrivească, ar trebui să punem în acţiune, pentru a-l înfrânge, un tun de treizeci de mii de cicli.

Făcu o pauză pentru a inspecta în oglindă talentul coafezei. Se declară satisfăcută şi o trimise Ia plimbare cu un gest. Apoi continuă:

— Ridicol şi criminal! Din toate părţile suntem frustraţi în dorinţa noastră de a pune capăt acestei ticăloşii eterne a

milioane de indivizi care-i râd în nas legii pentru că au arme de Ia Arsenale. Ar fi cu totul altfel dacă aceştia — fabricanţii de arme — şi-ar vinde produsele numai unor persoane onorabile. Dar când tot soiul de ticăloşi pot cumpăra pistoale…

— Arme defensive… O întrerupse cu blândeţe generalul. Numai de apărare.

— Exact, spuse Innelda. Un om poate comite orice crimă şi apoi se poate apăra împotriva justiţiei. Ah! De ce mă mai obosesc să-ţi vorbesc dumitale? Domnule general, ascultă-mă. Avem arme care pot distruge definitiv aceste Arsenale. Nu e nevoie să-i omori pe membrii organizaţiei, ci doar să pui armata să distrugă magazinele. Am zis însă că trebuie organizată armata pentru un atac în termen de cât? Trei zile? O săptămână?

Se uită lung la el.

— Spune, domnule general, de cât timp e nevoie?

Acesta vorbi cu glas aproape rugător:

— Doamnă, acordaţi-mi răgaz măcar până la sfârşitul anului. Jur că starea de confuzie generată de dezertări ne-a adus în pragul prăpastiei.

Momentan, ea uitase de dezertări:

— Şi i-aţi capturat pe unii dintre aceşti ofiţeri?

— Pe unii da, spuse şovăielnic generalul.

— Vreau să mi se pună la dispoziţie unul pentru a-l interoga chiar în cursul acestei dimineţi.

Generalul Doocar se înclină.

— Cât despre ceilalţi, continuă Innelda, ţineţi poliţia militară pe urmele lor. De îndată ce se termină zăpăceala asta, am să înfiinţez curţi marţiale speciale şi o să-i învăţ pe trădătorii ăştia sensul adevărat al jurămintelor lor de supunere.

— Dar dacă au cumva magazine de arme, spuse Doocar din nou cu glas foarte blând.

Reacţia împărătesei fu atât de violentă încât cu foarte marc greutate îşi mai stăpâni furia. Rosti cu gravitate:

— Prietene, când disciplina forţelor armate poate fi anihilată de către o organizaţie subversivă, atunci până şi generalii trebuie să-şi dea seama că e timpul să distrugă subversiunea. (Făcu un gest cu braţul drept — un gest care semnifica luarea unei hotărâri.) Domnule general, azi după-amiază voi vizita laboratoarele din Câmpul Olimpic. Vreau să văd ce progrese s-au făcut în problema depistării operaţiilor executate de făuritorii de arme împotriva acestei clădiri. Mâine-dimineaţă, cel mai târziu, colonelul Medlon trebuie să mi-l aducă pe tânărul care urma să fie angajat în armată. Dacă n-o poate face, atunci va cădea cel puţin unul dintre capetele corupţiei. Poate mă vei socoti copilăroasă pentru că mă preocup de un singur individ. De undeva trebuie să încep, totuşi. Şi pe tânărul acela îl cunosc. În privinţa lui pot întreprinde verificările necesare. Acum însă, dumneata, admiratorul Arsenalelor, dispari de aici până nu iau o măsură drastică.

— Doamnă, protestă fără prea multă convingere Doocar, sunt supus loial al Casei Isher.

— Îmi pare bine că o spui, îl ironiza Innelda.

Cu un aer maiestuos, trecu pe lângă el fără a mai întoarce capul.

CAPITOLUL XXIII.

CÂND ÎMPĂRĂTEASA INTRĂ în sală, îi auzi pe cei adunaţi deja acolo oftând uşuraţi. Le zâmbi fără prea multă strălucire. Oamenii care voiau să mănânce în salonul imperial trebuiau să aştepte până ce frângea ea pâinea ori, dimpotrivă, până le trimitea vorbă că nu vine. În general, cei care aveau acces la acest salon căutau să profite de privilegiu. Innelda le spuse „bună-dimineaţa” şi se aşează în capul mesei. Sorbi dintr-un pahar cu apă, acesta fiind semnalul prin care-i chema pe chelneri. După ce le dădu comenzile, se uită prin încăpere. Pretutindeni, doar capete cărunte: bărbaţi şi femei de peste cincizeci de ani, relicve din perioada regenţei.

Vreo cinci-şase tineri şi vreo două dintre secretare şedeau chiar la masa ei. Dar aceştia rămăseseră doar câţiva, după emigrarea tinerilor în urma plecării Prinţului Del Curtin.

— Toată lumea a dormit bine astă-noapte? Zise Innelda cu dulceaţă, întrerupând tăcerea. Toţi se grăbiră s-o asigure că aşa fusese. „Vai ce drăguţ”, murmură ea, şi apoi căzu într-o tăcere morocănoasă. Nu era prea sigură ce doreşte de la însoţitorii ei. Probabil, oarecare frivolitate. Dar cât de multă? Cu un an în urmă, un tânăr abia prezentat celor de faţă, o întrebase dacă mai e virgină. Şi întrucât era, incidentul o mai enerva şi acum.

Vorbirea pe şleau nu era acceptată. Avea sentimentul instinctiv, că o comportare imorală din partea ei s-ar reflecta negativ asupra reputaţiei familiei Isher. Şi ce-i cu asta? Ciuguli dintr-un fel de pâine prăjită. Ce voia? O abordare pozitivă — credinţa în principii cu capacitatea de a vedea latura umoristică a vieţii. Educaţia severă şi simplă pe care o primise îi accentuase deprinderile pozitive ale minţii. „Trebuie să scap de indivizii ăştia fără umor, nişte pierde-vară, nişte lasă-mă-să-te-las, nişte speriaţi, grijulii, care se gândesc de două ori înainte de a face un pas şi apoi se opresc”.

Înduioşată de propria-i soartă, se rugă zeilor săi intimi: „Daţi-mi într-o bună zi o glumă ca să mă faceţi să rid şi un bărbat care să poată conduce treburile statului şi care, pe deasupra, să mă şi amuze. Ah, de-ar fi aici Del”. Se încruntă supărată de calea pe care îi porniseră gândurile. Vărul ei, Prinţul Del Curtin, dezaprobase atacul împotriva Arsenalelor. Ce şoc avusese când descoperise prima dată acest lucru! Şi ce umilinţă, când toţi tinerii din clica lui părăsiseră Palatul împreună cu el, refuzând să participe la aventură! După ce-l ucisese pe Banton Vickers, care ameninţase că informează Arsenalele despre planurile ei — afirmaţie trădătoare care, lăsată în voia ei, i-ar fi distrus prestigiul —, nu mai putea trece cu vederea opoziţia. Cu buzele strânse, îşi amintea ultima lor conversaţie. Prinţul,

rece şi oficial, minunat de chipeş în mânia lui, iar ea nesigură, şi totuşi încăpăţânată, când el îi spusese: „Innelda, când o să-ţi treacă nebunia asta, poţi să mă rechemi”. Nu se poate ca el să nu fi ştiut că e un prilej pentru ea să spună „asta înseamnă niciodată”, dar, de fapt, nu îndrăznise să rostească aceste vorbe. Se comportase ca o nevastă — gândi ea cu amărăciune — nedreptăţită şi totuşi ezitând să spună prea mult de teamă ca nu cumva soţul ei să-i ia drept bune cuvintele. Nu că ar mai fi putut să se mărite vreodată cu Prinţul după o astfel de comportare din partea lui, dar” ar fi fost totuşi plăcut să-l aibă din nou alături… Mai târziu, după distrugerea Arsenalelor. Îşi termină micul-dejun şi se uită la ceas. Era nouă şi treizeci de minute. Se strânse fără voie în ea însăşi. Ziua cea lungă abia începea. La zece şi jumătate, după ce rezolvase corespondenţa urgentă, ceru să fie adus în faţa ei ofiţerul dezertor. Se numea Gile Sanders. Innelda îl scrută cu un aer posomorit. Din dosarul lui reieşea că avea trei amante şi că făcuse o adevărată avere din afaceri dubioase privind achiziţiile pentru armată. Poveste absolut tipică. Nu reuşea însă să priceapă cum de părăsise toate acestea şi dezertase. La întrebarea ei, ofiţerul ridică din umeri:

— Probabil, am fost nerod.

Împărăteasa îl cercetă cu atenţie, muşcându-şi buzele.

— Prietene, zise ea, în cele din urmă, cu blândeţe, stă în puterea mea să te pedepsesc în multe feluri: cu moartea, cu surghiunul… Dar, în acelaşi timp, pot să-ţi comut pedeapsa — şovăi — sau să te repun în drepturi.

Maiorul Sanders oftă obosit.

— Ştiu, aceasta este imaginea pe care mi-am făcut-o imediat.

— Nu înţeleg, zise ea nedumerită. Dacă ai cunoscut elementele potenţiale ale acţiunii dumitale, atunci ai fost absolut zevzec.

— Imaginea — zise el, cu glas monoton, ca şi cum nici nu ar fi sesizat întreruperea — unei perioade în care cineva, nu

neapărat dumneavoastră, ar avea această putere fără nici un fel de îngrădire, fără să existe vreun loc către care să se întoarcă, fără alte resurse, fără uşurare, fără… Speranţă.

Innelda vorbi explodând de mânie:

— Doamne, câte tâmpenii!

Se lăsă, copleşită, pe speteaza scaunului, răsuflă adânc, apoi dădu supărată din cap.

— Domnule maior, zise ea, cu asprime în glas, îmi pare rău pentru dumneata. Fără îndoială, ceea ce ştii despre istoria familiei mele ţi-a sugerat că pericolul abuzului de putere nu există.

Observă cu uimire că vorbele ei nu l-au atins în nici un fel. Reluă:

— Domnule maior, dacă ne descotorosim de magazinele de arme, am putea introduce legi pacificatoare, care să nu mai fie călcate în picioare.

— Exact, zise Sanders. Doar atât.

Împărăteasa continuă cu amărăciune:

— Dacă crezi cu atâta fermitate în magazinele de arme, de ce nu te-ai apărat cumpărând de la ele un pistol defensiv?

— Ba am cumpărat.

Innelda şovăi, apoi îl întrebă cu răceală:

— Atunci care a fost chestiunea? Te-a părăsit curajul în momentul în care trebuia să-l foloseşti pentru a te apăra de arestare?

Îl supraveghea atentă, dându-şi seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe.

— Nu, Maiestate, am făcut exact ceea ce au făcut şi alţi… Ăă… Dezertori. Mi-am scos uniforma şi m-am dus la un magazin de arme cu gândul să cumpăr un pistol. Dar uşa n-a vrut să se deschidă.

În timp ce vorbea, ochii i se luminară, dar în scurt timp se întristară din nou:

— Sunt exact în situaţia în care vreţi să-i aduceţi pe toţi. N-am încotro. Trebuie să mă supun legilor dumneavoastră. Trebuie să accept declaraţia secretă de război împotriva

unei instituţii care, în egală măsură cu Casa imperială, face parte din civilizaţia Isher, termină el calm.

După ce-l expedie, Împărăteasa îi trecu numele în agendă, dorind cu insistenţă să audă verdictul Curţii Marţiale care-l judeca. Totodată, îşi aminti de tânărul pe care urma să-l aducă, în cursul dimineţii, colonelul Medlon. Răsfoi paginile agendei şi-i găsi imediat numele:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tare. El e!

CAPITOLUL XXIV

„NE-AM CĂSĂTORIT într-o vineri pe la prânz — scria Lucy în raportul, ei destul de haotic, prezentat Secţiei de coordonare a Arsenalelor —, în ziua în care el a debarcat de pe Marte. Nu ştiu cum se explică faptul că o verificare ulterioară a arătat că a aterizat abia la ora două; şi nici nu i-am cerut această informaţie. O să-l întreb numai dacă mi se cere anume s-o fac. Nu am chef să ghicesc cum de a izbutit să mă ia de nevastă înainte de ora sosirii navei. În minţea mea nu stăruie nici un fel de întrebări. Bărbatul cu care m-am măritat este Cayle Clark. Este imposibil să fi fost trasă pe sfoară de cineva care se dădea drept el. Tocmai mi-a transmis apelul zilnic prin teleecran, dar nu ştie că aştem acum pe hârtie acest raport, încep să simt că fac o greşeală prezentând rapoarte, de un fel sau altul, despre persoana lui. Totuşi, date fiind împrejurările generale, încerc, aşa cum mi s-a cerut, să-mi amintesc în amănunt cele întâmplate. Voi începe cu momentul în care am primit apelul lui prin teleecran în dimineaţa sosirii de pe Marte.

Ţin minte că era pe la zece şi jumătate. Conversaţia aceea a fost extrem de scurtă. Ne-am dat bineţe şi pe urmă m-a cerut de nevastă. Sentimentele mele pentru Cayle Clark sunt binecunoscute şefului Departamentului de coordonare şi sunt sigură că domnul Hedrock nu va fi surprins că am căzut imediat la învoială când mi s-a făcut această propunere şi că ne-am semnat declaraţiile de căsătorie pe circuitul înregistrat cu câteva minute înainte de amiază,

chiar în aceeaşi dimineaţă. Apoi am plecat împreună spre apartamentul meu, în care, cu o singură întrerupere, am rămas în tot cursul zilei şi nopţii respective. Întreruperea s-a produs la două fără un sfert, când m-a întrebat dacă n-aş vrea să fac o plimbare în jurul clădirii, în timp ce urma să folosească teleecranul meu pentru o conversaţie. Nu mi-a spus dacă va suna el sau va fi sunat, dar, întorcându-mă, am observat după contor că nu el făcuse apelul.

Nu-mi cer scuze pentru că am părăsit apartamentul la cererea lui, întrucât mi se pare normal faptul că am acceptat. În cursul zilei şi serii n-am mai făcut nici un fel de referire la această conversaţie. În schimb, mi-a povestit tot ce i s-a întâmplat de când îl văzusem ultima oară în acea «casă a iluziilor». Mărturisesc că pe alocuri relatarea lui nu era chiar atât de clară şi că, de mai multe ori, mi-a dat impresia că povesteşte lucruri care i se întâmplaseră cu foarte multă vreme mai înainte.

În dimineaţa de după căsătorie s-a sculat devreme şi mi-a spus că are multe lucruri de făcut. Întrucât eram nerăbdătoare să-l chem pe domnul Hedrock, l-am lăsat să plece fără nici un fel de obiecţie. Raportul ulterior al unui alt agent al Arsenalelor, în sensul că un avion particular foarte luxos l-a cules din preajma apartamentului meu, înainte ca agentul să poată chema pe cineva în ajutor, mă nedumereşte. Sincer vorbind, nu izbutesc să înţeleg. De atunci, Cayle nu m-a mai vizitat, dar m-a chemat în fiecare dimineaţă prin teleecran, spunându-mi că, deocamdată, nu-mi poate oferi amănunte despre ceea ce face şi că mă iubeşte la fel ca întotdeauna. Nu am cât de cât cunoştinţă despre relatarea după care, de o lună încoace, este căpitan în armata Maiestăţii sale. Nu ştiu cum a izbutit să obţină acest rang şi nici prin ce mijloace îşi promovează interesele» Dacă este, într-adevăr, ataşat Corpului de servicii personale al Împărătesei, atunci nu pot decât să-mi exprim uimirea şi să fac orice speculaţii privind felul în care a izbutit să ajungă acolo.

În concluzie, să-mi fie îngăduit a-mi afirma încrederea în Cayle. Nu-mi pot explica acţiunile lui, dar cred că rezultatul final va fi onorabil.

(Semnat)

Lucy Rall Clark, 14 noiembrie anul Isher 4784”

CAPITOLUL XXV.

DECI ASTA ERA. De o lună, Hedrock îşi tot amânase reflecţiile, aşteptând noi. Şi noi dovezi. Dar acum, citind raportul întocmit de Lucy, îşi formă o convingere. Avusese loc, în sfârşit, o întorsătură spectaculoasă a evenimentelor. În ce anume consta aceasta habar n-avea. Era alarmat de teama că ar putea pierde nişte atuuri de importanţă vitală.

Încruntat, reciti declaraţia primită şi i se păru că Lucy are o atitudine negativă faţă de magazinele de arme. Asta nu se vedea din ceea ce făcuse, ci din faptul că simţea pericolul interpretării greşite a acestor acţiuni. Era o atitudine devansată, şi deci greşită. Arsenalele exercitau o putere psihologică asupra membrilor lor. De obicei, când cineva dorea să se desprindă, i se răpeau amintirile vitale, i se dădea o primă în funcţie de vechimea în muncă şi era alungat cu binecuvântările organizaţiei. Dar Lucy reprezenta un contact-cheie, mai ales în vremurile acestea, de mare criză. Conflictul dintre îndatoririle ei faţă de magazine şi situaţia personală nu trebuia lăsat să creeze probleme prea mari.

Hedrock se încruntă din nou, încercând să rezolve dilema, apoi formă un număr de apel prin teleecran. Apăru faţa lui Lucy şi Hedrock îi spuse foarte serios:

— Lucy, ţi-am citit declaraţia şi vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul acordat. Apreciem foarte exact poziţia în care te am şi mi s-a cerut — formulă cu multă grijă afirmaţia de parcă îndărătul vorbelor lui s-ar fi aflat o conducere colectivă — nu s-a cerut să te rog să rămâi pregătită pentru o chemare din partea noastră, zi şi noapte, până ce trece perioada critică. În schimb, Arsenalele vor

face tot ce le stă în putinţă pentru a-ţi ocroti soţul de orice reacţie primejdioasă ce ar putea rezulta din acţiunile lui.

Nu era o promisiune uşuratică. Încredinţase deja această misiune Filialei de protecţie, care acţiona în măsura în care era posibil să protejeze un om în sfera imperială. Se uită în treacăt, dar cu multă intensitate, la faţa lui Lucy. Deşi era inteligentă, n-avea să înţeleagă niciodată pe deplin războiul dintre Arsenale şi Imperiul Isher. Acesta nici nu era, de altfel, foarte vizibil. Nu se trăgea cu arme de foc, nimeni nu era ucis şi, chiar dacă Arsenalele ar fi fost distruse, Lucy n-ar fi observat imediat, iar viaţa n-ar fi fost afectată în nici un fel. Nici măcar Nemuritorul n-ar putea spune care avea să fie tiparul existenţei când se va elimina una dintre cele două faţete energetice ale clădirii. Văzu că Lucy nu e mulţumită de explicaţiile sale. Şovăi înainte de a adăuga:

— Doamnă Clark, în ziua în care v-aţi măritat, aţi luat măsurătorile calidetice ale soţului dumneavoastră şi ni le-aţi dat nouă. Nu v-am pus niciodată la curent cu rezultatul integral pentru că n-am vrut să vă alarmăm. Cred, totuşi, că veţi fi mai degrabă interesată decât îngrijorată.

— Dar e vorba de ceva deosebit? Întrebă Lucy.

— Ceva deosebit? (Hedrock bâjbâi puţin, căutându-şi epitetele.) Caliditatea soţului dumneavoastră în momentul în care l-aţi supus măsurătorilor era cea mai ridicată pe care a înregistrat-o vreodată istoria Centrului de informaţii. Indicele nu are nici o legătură cu jocurile de noroc şi nu putem nici măcar să ne închipuim ce formă va lua, atâta doar că va afecta întreaga lume a Isherului — în privinţa asta nu avem nici o îndoială.

O privi lung, cu ochii tulburaţi. Îngrozitor în întreaga poveste era că acest Cayle Clark nu făcea absolut nimic. Iată-l acolo, ataşat pe lângă personalul de serviciu al împărătesei. Fiecare mişcare a lui era relatată de o armată de spioni — mă rog, aproape toate mişcările lui. Apelurile pe care le făcuse, prin teleecrane, din Palat se dovediseră a avea un caracter prea intim pentru a suporta un amestec

din afară. Doar de două ori reuşise să părăsească Palatul, scăpând de urmăritori. Incidentele minore nu izbuteau să explice faptul că, în conformitate cu măsurătorile calidetice, ceea ce se întâmpla, se întâmpla acum. Marele eveniment, care va fi fost acela, tocmai se petrecea. Şi nici măcar negatiştii de la Arsenale nu izbuteau să ghicească despre ce e vorba.

Hedrock explică atunci situaţia:

— Lucy, eşti sigură că nu ne ascunzi nimic? Iţi jur că e o chestiune de viaţă şi de moarte, în special în legătură cu viaţa lui.

Fata clătină din cap şi, cu toate că Hedrock o ţinea sub o observaţie severă, ochii ei nu manifestară nici o schimbare şi nici nu păreau să fie miopi. Se măriră, dar acesta era alt fenomen. Gura îi rămase fermă, ceea ce reprezenta un semn bun. Era, firește, imposibil să spună ceva precis, urmărind doar reacţiile ei fizice — afară doar de faptul că, după câte se ştia, Lucy Rall nu făcuse niciodată instrucţie de eludare. În timp ce Robert Hedrock învăţase să mintă fără a se trăda prin vreuna dintre reacţiile cunoscute detectorului de minciuni, Lucy, pur şi simplu, nu avea experienţa necesară: stăpânirea nervilor pentru a înăbuşi semnalele inconştiente ale muşchilor.

— Domnule Hedrock, zise ea, ştiţi bine că puteţi conta pe mine întotdeauna.

Asta era o victorie pentru ţelurile lui imediate. Dar întrerupse legătura, nemulţumit, nu de Lucy sau de ceilalţi agenţi, ci de el însuşi, îi lipsea ceva. Mintea lui nu pătrundea destul de profund realitatea. Tocmai acum îi scăpa printre degete soluţia problemei pendulării, tot aşa cum îl nedumerea ceea ce în realitate ar fi trebuit să fie doar aparenţă. Şezând aici, în biroul lui, aplecat asupra unor fapte şi cifre, se afla prea departe de scena acţiunilor.

În mod limpede, sosise timpul ca Robert Hedrock să facă personal o cercetare la faţa locului.

CAPITOLUL XXVI.

HEDROCK merse agale pe „Bulevardul Şansei”, încântat de înfăţişarea schimbată a acestei artere de circulaţie. Nici nu mai ţinea bine minte când fusese ultima dată pe aici, dar i se păru că trecuse foarte, foarte multă vreme. Stabilimentele se înmulţiseră faţă de ce-şi amintea, dar altfel schimbările nu erau foarte evidente. O sută de ani nu afectaseră metalul structural şi materialele de construcţii fabricate după regulile stricte ale Imperiului Isher. Liniile arhitectonice generale rămăseseră aceleaşi. Numai decoraţia era schimbată. Alte faţade luminoase menite să atragă privirile îl întâmpinau din toate părţile. Ştiinţa renovării nu fusese neglijată.

Intră în „Palatul Gologanilor” fără să fi luat vreo hotărâre în privinţa genului de acţiune pe care avea s-o întreprindă. Era pentru metoda abordării irezistibile. Se gândea că e mai bine să amine pentru moment hotărârea în această privinţă. Când intră în „Sala comorilor”, simţi o furnicătură de la inelul de pe degetul cel mic. O transparenţă îl verifica din dreapta. Merse mai departe, apoi se întoarse aşa, în treacăt, ştergându-i cu privirea pe cei doi bărbaţi din direcţia cărora venise impulsul. Erau oare angajaţi sau amatori? Întrucât avea la el întotdeauna vreo cincizeci de mii de unităţi monetare, pentru trişorii amatori neplăcerea ar fi fost destul de mare. Zâmbi blând, apropiindu-se de ei.

— Mă tem că nu, zise el. Aţi uitat planurile pe care le aveaţi? Cel mai greoi dintre ei băgă mâna într-un buzunar al hainei şi apoi dădu din umeri:

— Văd că nu aveţi vreun pistol de la magazinele de arme, zise el, cu mult subînţeles. Nu sunteţi deloc înarmat.

Hedrock îi răspunse:

— Vreţi să mă supuneţi unui test? Îl privi pe individ drept în ochi.

Cartoforul fu primul care coborî privirea:

— Haide, Jay, nu e senul de treabă la care mă aşteptam.

Hedrock îl opri în timp ce dădea să plece:

— Lucrezi aici?

Bărbatul clătină din cap:

— Nu, dacă aveţi ceva împotrivă, zise el foarte sincer.

Hedrock râse:

— Vreau să vorbesc cu şeful.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse bărbatul. Ei, treaba a fost bună atâta vreme cât a ţinut.

De data asta, Hedrock îi lăsă să plece. Nu fu deloc surprins de reacţia lor. Secretul forţei umane este încrederea în sine şi încrederea pe care o citiseră ei în ochii lui îşi avea rădăcinile în certitudini pe care majoritatea bărbaţilor nici nu le avuseseră vreodată. În lumea întreagă, nu existase niciodată vreun bărbat înarmat ca el cu sisteme de apărare mentale, fizice, afective, neurale şi moleculare.

Dată fiind descrierea biroului lui Martin, pe care i-o oferise Lucy, fu scutit de orice explorări. Intră pe coridorul din spatele sălii de jocuri. Când închise uşă în urma lui, căzu peste el o plasă care-l înfăşură din cap până-n picioare. Se strânse brusc şi îl înălţă la aproape un metru de la podea. Hedrock nu făcu nici un efort de a se elibera. Era destulă lumină pentru a vedea duşumeaua de sub el şi poziţia nedemnă în care se afla nu-l tulbura câtuşi de puţin. Avu răgaz pentru câteva gânduri. Şi Harj Martin începuse să fie mai prudent în privinţa musafirilor nepoftiţi. Asta dovedea ceva. Ce anume, avea să afle mai târziu, în momentul întâlnirii.

N-a trebuit să aştepte prea mult. S-au auzit nişte paşi. S-a deschis uşa şi a intrat grăsanul. A aprins lumina puternică şi, cu un zâmbet vesel pe faţă, a rămas cu ochii ţintă la deţinut:

— Ei, spuse el, în cele din urmă, pe cine avem noi aici?

Se opri când simţi privirea lui Hedrock aţintită asupra lui. O parte din veselie îi dispăru imediat.

— Cine eşti dumneata? Spuse el repezit.

Hedrock îi răspunse:

— În seara zilei de 5 octombrie, sau cam aşa ceva, ai fost vizitat aici de un tânăr numit Cayle Clark. Ce s-a întâmplat?

— Întrebările le pun eu, replică Martin, şi din nou înfruntă privirea lui Hedrock. Ia spune, dumneata cine eşti? De data asta, întrebase pe un ton mai umil.

Hedrock făcu un gest, bine studiat ca timp şi valoare. Unul dintre inelele de pe degetele lui dizolvă materialul din care era făcută plasa. Se desfăcu sub el ca o uşă care se deschide. Când ateriza pe picioare, zise:

— Hai, vorbeşte, prietene, mă grăbesc.

Fără să ia în seamă pistolul pe care îl apucă în grabă Martin, trecu pe lângă el. Când vorbi din nou, i se simţea deplina siguranţă în glas. Mai fii nevoie doar de câteva momente pentru ca, resemnat, operatorul de la cazinou să se hotărască să colaboreze cu el.

— Dacă nu doriţi decât informaţii, e-n regulă. (Apoi adăugă.) Data este corectă. Pe la miezul nopţii, în seara, zilei de 5 octombrie, a venit aici individul acela, Clark. Era însoţit de fratele său geamăn. Hedrock dădu din cap, dar nu spuse nimic. Nu venise aici pentru o discuţie.

— Vai, continuă Martin, erau cei mai hotărâţi gemeni pe care i-am văzut vreodată şi lucrau împreună ca o echipă. Unul dintre ei trebuie să fi avut ceva experienţă în armată pentru că stătea ţeapăn — mde, ştii şi dumneata, aerul pe care îl deprind acolo… Parcă sunt hipnotizaţi. El era cel care ştia totul şi, Doamne, ce dificil s-a mai dovedit! Am început să-i spun că nu sunt fraier şi m-am trezit că mă pocneşte peste picioare. Am făcut o mişcare cam prea rapidă când m-am întors să scot banii din seif şi o nouă explozie mi-a retezat o parte din păr.

Şi arătă o porţiune de chelie în creştetul capului. Hedrock o cercetă câteva secunde. În mod evident era vorba de o împuşcătură trasă de aproape. O armă de la Arsenale ori din armată. Procedând prin eliminare, hotărî că e vorba de armată.

— Dar văd că n-ai nimic, comentă el.

Martin se învioră:

— Pe individul ăla nu-l preocupa dacă am păţit sau nu ceva. Viaţa fiind tot mai aspră, pe zi ce trece, habar n-aveam că dispozitivele normale de apărare din Isher pot fi anulate atât de uşor, se lamenta el.

Ajuns afară, Hedrock se îndreptă gânditor către o staţie de autoavioane. Intre timp se stabilise deci existenţa celor doi Cayle. Iar unul dintre ei slujise destulă vreme în armată, primind instrucţia preliminară ca ofiţer. Această instrucţie i se făcuse la 5 octombrie, doar la o zi după sosirea lui Cayle Clark de pe Marte. Până în dimineaţa zilei de 6, când intrase Clark în armată, după scripte, reieşea că obţinuse deja suma de cinci sute de mii de unităţi monetare.

Era o miză foarte frumoasă cu care orice tânăr putea să progreseze. Dar asta nu explica anumite lucruri care se întâmplau. Şi chiar dacă părea atât de mare, era totuşi o sumă foarte mică, dacă o comparai cu indicele calidetic al lui Cayle Clark — în cazul în care caliditatea trebuia să urmeze un tipar monetar. Autoavionul sosi şi îi întrerupse gândurile. Mai avea de făcut o vizită în dimineaţa respectivă — la colonelul Medlon.

CAPITOLUL XXVII.

ROBERT HEDROCK reveni în biroul său de la hotelul Royal Ganeel. Curând, după-amiază, studie rapoartele care-i parveniseră în absenţa sa, apoi petrecu două ore în faţa unui teleecran particular, discutând cu un expert economic de la Centrul de informaţii al Arsenalelor. Pe urmă îi chemă pe membrii Consiliului Făuritorilor de Arme şi ceru convocarea imediată a unei şedinţe plenare. Fu nevoie de vreo zece minute pentru întrunirea tuturor membrilor în sala de consiliu a hotelului. Şedinţa fu deschisă de Dresley.

— Am impresia, domnilor, că coordonatorul nostru a găsit o pistă fierbinte. Aşa este, domnule Hedrock?

Hedrock înaintă zâmbind. Ultima dată când se adresase unei delegaţii a acestui consiliu, spiritul lui era dominat de

timpul care presa şi de Împărătească. Harta se mai afla încă în această clădire, problema ei nefiind rezolvată şi devenind tot mai urgentă cu fiecare ceas care trecea. Dar acum avea o soluţie. Începu fără nici un fel de preliminarii:

— Domnilor, în dimineaţa zilei de 27 octombrie, deci peste douăsprezece zile, vom trimite un mesaj Împărătesei din Isher în care vom cere să pună capăt războiului. Vom însoţi cererea noastră cu cifre şi fapte care o vor convinge că nu are alternativă.

Se aştepta să stârnească senzaţie şi, într-adevăr, obţinu efectul scontat. Oamenii aceştia ştiau că, atunci când era vorba de o misiune, nu era omul care să dea naştere unor speranţe falşe — urmau abia să descopere că eficienţa lui este la fel de mare şi în alte domenii. Oamenii se agitară, mişcându-şi picioarele. Stârni chiar senzaţie.

Peter Cadron spuse pe un ton exploziv:

— Omule, nu ne mai ţine aşa sub tensiune! Ce anume ai descoperit?

— Daţi-mi voie să recapitulez, spuse Hedrock, apoi continuă. După cum bine ştiţi, în dimineaţa zilei de 3 iunie anul Isher 4784, în magazinul nostru de arme de la Greenway şi-a făcut apariţia un bărbat din secolul al XX-lea. Apoi s-a descoperit că Împărăteasa îndrepta o nouă armă energetică împotriva tuturor magazinelor de arme din Oraşul imperial. Era o formă de energie atomică veche prin natura ei, dar nouă pentru ştiinţă. Descoperirea ei anunţă un nou pas înainte în înţelegerea de către noi a structurii complexe a tensiunilor spaţiu-timp care explică existenţa materiei. Sursa energetică din Oraşul imperial era o clădire terminată acum vreun an şi aflată pe Bulevardul Principal. Efectul ei asupra magazinului din Greenway diferea de efectul asupra magazinelor situate mai departe. Teoretic ar fi trebuit să distrugă instantaneu toate structurile materiale, dar magazinele de arme nu sunt făcute din materie, în sensul acceptat al cuvântului, ceea ce conducătorii Imperiului Isher n-au ştiut niciodată. Aşadar, a

fost o interacţiune complicată a unor forţe gigantice, care s-a produs mai ales în Timpul în sine. Şi aşa a venit un om şapte mii de ani din trecutul îndepărtat.

Recurgând la termeni exclusiv matematici, Hedrock descrise pe scurt acţiunea de balans dintre om şi clădire, de îndată ce au fost lansate în abisul timpului. Apoi continuă:

— Mai sunt oameni cărora le e greu să înţeleagă cum poate exista o pendulare a timpului, un fel de scrânciob, când cunoaştem realitatea macrocosmică după care Soarele şi planetele sale se mişcă în mod constant prin spaţiu-timp cu viteza de peste douăsprezece mile pe secundă. Dacă mai adăugăm şi faptul că planetele urmează cu viteze diferite acelaşi curs orbital în jurul Soarelui, logic, ar trebui să se desprindă ideea că, dacă te deplasezi în trecut ori în viitor, te vei trezi într-un punct din spaţiu îndepărtat de Pământ. E greu pentru oamenii care gândesc astfel să-şi dea seama că spaţiul este o ficţiune, un produs secundar al relaţiei fundamentale timp-energie şi că o tensiune a materiei — de exemplu, o planetă — nu influenţează fenomenele din fluxul temporal, ci este în ea însăşi supusă legilor energiei temporale.

Raţiunea echilibrării timpului de două ore şi patruzeci de minute după fiecare pendulare este obscură, dar s-a sugerat că natura caută irevocabil stabilitatea. Când se leagănă către trecut, clădirea ocupă acelaşi „spaţiu” ca şi în timpul ei normal, dar fără repercusiuni, căci similaritatea este în sine o funcţie de timp, şi nu a produsului tensiunii sale. McAllister a pornit de la şapte mii de ani, clădirea de la două secunde — toate acestea sunt aproximaţii.

Astăzi, omul este cu mai multe cvadrilioane de ani înainte, iar clădirea se leagănă la o distanţă ceva mai mică de trei luni. Fireşte că punctul de sprijin înaintează în timpul nostru, aşa că avem următoarea situaţie: clădirea nu se mai leagănă înapoi în timp până la 3 iunie, data la care a pornit balansul iniţial. Vă rog să reţineţi cele ce v-am spus, în timp

ce eu voi reveni pe scurt la o altă secţiune a acestei chestiuni complicate, dar, în fond, simplă.

Hedrock făcu o pauză. În camera aceasta erau multe minţi agere. Pe el îl interesa să citească pe faţa tuturora o expresie de aşteptare nerăbdătoare. Acum când el, personal, cunoştea adevărul, i se părea de-a dreptul ciudat că ei n-au sesizat încă realitatea.

— Domnilor, Departamentul de coordonare a descoperit, acum câteva luni, că în satul Glay exista un uriaş calidetic. Cu o asemenea presiune internă care-l împingea, nu a fost prea greu să-t manevrăm în aşa fel încât să-l aducem în Oraşul imperial. La început, credinţa noastră că va influenţa substanţial evenimentele a fost anulată de faptul că nu cunoştea realităţile din Isher. Nu voi intra în amănunte, însă a fost expediat pe Marte ca un banal muncitor necalificat. Dar a putut să se întoarcă aproape imediat.

Şi Hedrock continuă, oferind explicaţii referitoare la căsătoria lui Lucy Rall cu un Cayle Clark cu câteva ceasuri înainte de sosirea navei care-l aducea pe Cayle Clark înapoi pe Pământ, apoi despre felul în care cei doi Clark au pus mâna pe cinci sute de mii de unităţi monetare. Pe urmă l-au vizitat pe colonelul Medlon, unul dintre ei fund deghizat. Vizita a fost un mare noroc pentru Medlon, căci Împărăteasa tocmai îi ceruse să i-l înfăţişeze pe Clark sub ameninţarea unei grave pedepse. Lui Clark i se conferi rangul de căpitan cu obişnuita instrucţie pentru ofiţeri cu ajutorul maşinii de hipnoză. A doua zi, el s-a prezentat la Împărăteasă: Pentru un motiv pe care ea îl cunoştea a fi fost un impuls, dar care poate fi atribuit calidităţii lui, Împărăteasa l-a ataşat personalului ei de serviciu, unde se află şi acum. Oriunde i se întindea influenţa, el urma un tipar foarte interesant de eliminare fără milă a corupţiei mai evidente şi acest amănunt i-a stârnit interesul ambiţioasei Innelda. Chiar dacă nimic altceva nu ar acţiona în favoarea lui, oricum va apărea ca un tânăr menit să promoveze în Serviciul imperial.

Hedrock zâmbi:

— De fapt, Cayle Clark, care trebuie supravegheat, nu este cel aflat în văzul tuturora, ci cel care a rămas ascuns în oraş. Acest Clark a stârnit o mare senzaţie de la 7 august încoace. În acest interval, el a realizat multe succese şi, domnilor, vă avertizez, în viaţa dumneavoastră n-aţi auzit aşa ceva.

Descrise toate cele întâmplate în câteva fraze. Când termină, masa zumzăia de discuţii animate. În cele din urmă, unul dintre consilieri întrebă:

— Dar de ce s-a însurat cu Lucy Rall?

— Parţial din dragoste şi parţial… Hedrock şovăi.

Îi pusese lui Lucy o întrebare foarte precisă, aşa că răspunsul ei îi dădea şi lui posibilitatea să răspundă bine acum.

— Aş putea spune că a devenit extrem de prudent şi a început să se gândească la viitor. Au apărut pe primul-plan nişte impulsuri fundamentale. Să presupunem că i s-a întâmplat ceva unui om care în câteva săptămâni a realizat această mişcare. Domnilor, el dorea un moştenitor şi Lucy era singura fată cinstită pe care o cunoştea. S-ar putea să fie un aranjament cu caracter permanent. Dar n-aş putea spune cu precizie. În pofida rezervei faţă de părinţii săi, Clark este esenţialmente un tânăr educat. În orice caz, Lucy nu va suferi. Va cunoaşte chiar şi experienţa interesantă pe care o reprezintă naşterea unui copil. Şi, ca soţie, are drept de proprietate ca oricare membru al comunităţii.

Peter Cadron se ridică în picioare:

— Domnilor, vă propun să votăm o moţiune de mulţumire adresată lui Robert Hedrock pentru serviciile pe care le-a adus Arsenalelor.

Aplauzele se prelungiră.

— De asemenea, propun să i se acorde rangul de membru cu drepturi nelimitate, spuse Peter Cadron.

Şi de data aceasta votul fu unanim. Hedrock înclină capul în semn de mulţumire. Răsplata nu era doar o simplă

onoare. Ca membru cu drepturi nelimitate nu trebuia să se mai supună decât. Testelor efectuate de maşina Pp. Mişcările şi acţiunile lui nu aveau să fie supravegheate în nici un fel şi el putea recurge la toate facilităţile Arsenalelor de parcă acestea ar fi fost proprietatea lui. O făcuse oricum, dar pe viitor nu mai aveau să existe nici un fel de suspiciuni. Era un adevărat cadou.

— Vă mulţumesc, domnilor, zise el când încetară aplauzele.

— Iar acum, spuse Peter Cadron, îl rog respectuos pe domnul Hedrock să părăsească sala de consiliu, în timp ce noi vom discuta problema care ne-a mai rămas, aceea a pendulului.

Hedrock ieşi posomorit din încăpere. Pentru moment uitase că pericolul cel mai grav stăruia.

CAPITOLUL XXVIII.

ERA 26 NOIEMBRIE, cu o zi înainte de data la care Arsenalele intenţionau s-o informeze pe Împărătească că a pierdut războiul. Ea nu avea nici un fel de presimţire neagră. Coborâse pentru a vedea şi, poate… Poate pentru a face ceea ce-i sugerase căpitanul Clark. Încă se mai simţea respinsă, dar fără a avea temeri, doar sentimentul că Împărăteasa din Isher nu trebuie să se implice personal în aventuri necugetate. Şi totuşi gândul devenise tot mai insistent, aşa că iat-o aici. Cel puţin avea să urmărească acţiunea şi să aştepte în timp ce căpitanul Clark şi savanţii făceau călătoria. Cobori cu mişcări vioaie din autoavionul ei şi se uită de jur-împrejur.

La o distanţă nu prea mare, o perdea de aburi se ridica leneş în înaltul cerului ca o ceaţă artificială care, de câteva luni încoace, izolase acest cartier al oraşului de privirile curioşilor. Păşi încet înainte, faţa ei de adevărată Isher întorcându-se încoace şi încolo, în timp ce cerceta scena respectivă. Îi făcu semn căpitanului Clark.

— Când e aşteptată clădirea?

Tânărul, zâmbitor, o salută cu mişcări energice.

— Peste şapte minute, Maiestate.

— Aveţi tot echipamentul necesar?

Ascultă cu multă atenţie recapitularea pe care i-o făcu. În clădire aveau să intre şapte grupuri de savanţi, fiecare cu propriile instrumente. Era o adevărată plăcere să-şi dea seama că ofiţerul Clark a verificat personal listele de maşini ale fiecărui grup.

— Căpitane, zise ea, luminată de un zâmbet, eşti o adevărată comoară.

Cayle nu răspunse. Laudele ei nu însemnau nimic pentru el. Fata aceasta era literalmente stăpâna lumii şi, fără doar şi poate, nu se aştepta ca oamenii inteligenţi să-i fie întru totul credincioşi în schimbul câtorva complimente şi al soldei militare. Nu avea nici un fel de simţ anticipativ al vinovăţiei şi, de fapt, nici nu considera că ceea ce intenţiona el să facă îi dăunează, într-un fel sau altul, împărătesei. La Isher făcea ce era necesar şi pentru el nu exista cale de întoarcere. Tiparul acţiunilor lui era deja fixat.

Femeia cercetă din nou scena. Gaura din pământ unde se aflase clădirea era în dreapta ei. În stânga se afla magazinul de arme din Greenway, cu parcul său. Văzu pentru prima dată un asemenea magazin ale cărui firme strălucitoare nu funcţionau. Asta o făcu să se simtă mai bine. Magazinul părea izolat în mod straniu printre umbrele copacilor. Strânse pumnii şi se gândi: „Dacă toate magazinele din sistemul solar ar fi eliminate brusc, cele câteva mii de parcele de tipul parcurilor unde se aflaseră ele puteau fi uşor transformate în aproape orice”. Iar apoi îşi spuse cu o certitudine sumbră: „După o generaţie vor fi date uitării. Copiii născuţi între timp vor creşte mirându-se despre ce poveşti mitologice fără sens discută părinţii lor şi alţi oameni mari”.

— Pe toţi zeii spaţiali! Zise ea tare, pe un ton pătimaş, chiar aşa se va întâmpla!

Vorbele ei avură efectul unui sfârşit de replică, în teatru. Deodată, aerul căpătă o vibraţie stranie. Acolo unde fusese o imensă gaură de formă regulată se înălţă brusc o clădire.

— Exact la tanc, zise căpitanul Clark, înnebunit de fericire.

Innelda, încremenită, privi lung clădirea. Mai urmărise o dată acest proces pe teleecran. Acum însă era altceva, întrucât se afla la faţa locului. În primul rând putea vedea mai bine mărimea clădirii. Se înălţa spre cer, cam la vreo cinci sute de metri, compactă, prin construcţia ei din oţel aliat şi plastic, având aceeaşi lăţime şi lungime cât şi înălţimea. Fireşte că trebuia să fie mare. Inginerii prevăzuseră nişte goluri supradimensionate între diversele camere energetice. În interior, spaţiul efectiv de locuit era destul de mic. Îi luă cam vreun ceas să inspecteze toate nivelele.

— Ei, spuse uşurată Innelda, s-ar părea că locul nu a fost afectat în nici un fel de experienţele prin care a trecut. Dar cu şobolanii cum rămâne?

Cu ocazia unei apariţii anterioare, fuseseră introduşi nişte şobolani în clădire. Deocamdată nu dădeau nici un semn că ar fi fost afectaţi în vreun fel. Totuşi, ar fi fost înţelept să se verifice dacă erau încă în siguranţă fără să fi avut ceva de suferit. Aşteptă într-o cameră de la un nivel superior, uitându-se din când în când la ceas, în timp ce minutele treceau.

Era supărător pentru ea să-şi dea seama că este agitată şi îngrijorată. Se simţea ca o proastă, deoarece, deşi se tot gândea să plece, stătea acolo în tăcerea virtuală a unei clădiri aproape goale. Se uita la bărbaţii care se oferiseră s-o însoţească în cazul în care pleca. Tăcerea lor nu era normală şi ei nici n-o priveau de fapt, ci stăteau şi se holbau posomoriţi prin zidul transparent. Se auziră nişte paşi. Îşi făcu apariţia, cu mers ţanţoş, căpitanul Clark. Zâmbea şi în palmă ţinea un şobolan alb, pe care i-l întinse.

— Maiestate, vă rog să-l priviţi. Arată straşnic.

Era atât de vesel când i-l întinse, încât Împărăteasa îl luă şi-l privi gânditoare. Cu un imbold brusc, îl ridică şi-i apăsă trupul cald de obrazul ei.

— Ce ne-am face, murmură ea, fără nişte şobolani drăgălaşi ca tine?

Îi aruncă o privire căpitanului Clark.

— Ei, domnule, care este opinia oamenilor de ştiinţă?

— Fiecare şobolan, începu Clark, este sănătos din punct de vedere fizic, afectiv şi psihologic. Toate, testele care indică reacţiile şobolanilor au ieşit bine.

Innelda încuviinţă din cap. Toate se potriveau. La început, în ziua lansării primului atac, înainte ca bărbaţii din incinta clădirii să ştie ce s-a întâmplat, clădirea dispăruse, producând o imensă confuzie despre care nu primise niciodată 6 relatare coerentă. Cu acel prilej, în momentul în care reapăruse clădirea, întregul personal fusese retras şi de atunci nu i se mai îngăduise nimănui să întreprindă „călătoria”. Dar examenele medicale la care fuseseră supuşi bărbaţii îi prezentau fără afecţiuni de vreun fel sau altul.

Totuşi, Innelda şovăia. Acum n-ar fi fost deloc favorabil dacă s-ar fi abţinut să participe la călătorie, dar erau atâţia şi atâţia factori de luat în considerare. Dacă i se întâmpla ceva, guvernul Isherului putea să cadă. Iar ea nu avea nici un fel de moştenitor. Succesiunea avea să fie preluată de Prinţul Del Curtin, care se bucura de popularitate, dar care căzuse în dizgraţia ei, după cum ştia multă lume. Întreaga situaţie era ridicolă. Se simţea strânsă cu uşa, dar n-avea rost să nege realitatea.

— Domnule căpitan, zise ea cu glas ferm, te-ai oferit să faci această… Călătorie… Indiferent dacă eu merg sau nu. M-am hotărât clar să nu merg. Îţi urez noroc şi aş fi dorit din suflet să pot merge cu dumneata. Dar mă tem că nu e bine s-o fac. Ca Împărătească nu mă simt liberă să particip la aventuri curajoase. Du-te, însoţit de binecuvântarea mea, îi spuse ea întinzându-i mâna.

La mai puţin de un ceas după aceea văzu cu ochii ei cum clădirea dispare în neant. Aşteptă. I se aduse hrană. Mâncă în autoavionul ei, citi mai multe documente oficiale pe care le adusese cu ea şi apoi, când se lăsă întunericul peste capitala Imperiului, constată, uitându-se la ceas, că era timpul să reapară clădirea.

Fulgeră din nou în câmpul vizual şi curând din ea începură să coboare bărbaţii. Unul dintre savanţi se apropie şi-i spuse:

— Maiestate, călătoria a fost efectuată fără incidente, cu o singură excepţie. După cum ştiţi, căpitanul Clark avea intenţia de a părăsi clădirea pentru a efectua anumite explorări. Într-adevăr, a părăsit-o. Am primit de la el un mesaj rostit în teleecranul de la încheietura mâinii în sensul că data este 7 august, anul Isher 4084. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit. Probabil i s-a întâmplat ceva. Nu a mai revenit la timp pentru a întreprinde împreună cu noi călătoria de întoarcere.

— Bine, dar… Începu Innelda şi se opri fără expresie.

Apoi reluă:

— Bine, dar asta înseamnă că de la 7 august până la 26 noiembrie au existat doi Cayle Clark — cel normal şi cel care a efectuat întoarcerea în timp.

Se opri, pierzându-şi de tot siguranţa. În mintea ei îşi spuse: „Vechiul paradox temporal. Oare omul se poate întoarce în timp pentru a-şi strânge mâna?” Iar apoi, tot nesigură, cu glas întrebător spuse:

— Dar ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea?

CAPITOLUL XXIX

7 AUGUST — o zi luminoasă, cu un cer albastru blând; o briză uşoară îi sufla lui Clark drept în faţă în timp ce se îndepărta repede de clădirea care-l adusese într-o perioadă din propriu-i trecut. Nu-l necăjea nimeni. Purta uniforma de căpitan cu epoleţii roşii speciali, care arătau că este membru al statului-major imperial. Santinelele postate pe

străzile din preajma clădirii îl salutau, luând poziţie de drepţi când trecea pe lângă ele.

Peste cinci minute era deja la bordul unui autoavion public şi mergea ţintă către inima oraşului. Mai trebuiau să treacă două luni şi jumătate înainte de a se întoarce de unde pornise, dar pentru ceea ce-şi pusese el în gând perioada era mult prea scurtă.

După-amiaza era pe sfârşite şi, totuşi, putu închiria un birou cu patru camere înainte de închiderea afacerilor din ziua aceea. O agenţie de plasare îi făgădui să trimită a doua zi dimineaţa, până la ora nouă, mai multe stenografe şi câţiva contabili. Şi, cu toate că localul era mobilat doar ca birou, izbuti să obţină un pat, înaintea lăsării întunericului, de la Serviciul de închiriere, deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Trebuia să plece cu avionul dis-de-dimineaţă, aşa că dormi destul de agitat. Se trezi puţin înainte de revărsatul zorilor şi, luând cu el foaia de hârtie pe care îşi făcuse calculele, merse cu liftul până la biroul de schimb al uneia dintre cele mai mari agenţii de bursă. În buzunare avea vreo cinci sute de mii de unităţi monetare pe care i le dăduse „al doilea” Cayle Clark. Erau mai ales bancnote mari, atâtea câte putea duce cineva fără a se încărca prea mult ca să mai poată umbla.

Înainte de a se încheia ziua, adunase trei milioane şapte sute de mii de unităţi. Contabilii de sus îi înregistrau tranzacţiile la bursă şi aveau treabă până peste cap: stenografele începeau să scrie scrisori, iar un expert contabil, angajat în grabă ca administrator-şef, făcea noi angajări de personal şi închiria noi spaţii pentru birouri la etajele apropiate.

Istovit, dar jubilând de bucurie, Cayle îşi petrecu seara pregătindu-se pentru ziua următoare. Avusese o experienţă în privinţa celor ce le poate face un om care şi-a adus cu el din viitor rapoartele cu privire la cursurile de la Bursă pe o perioadă de două luni şi jumătate. În seara aceea adormi cu un sentiment de bucurie fără margini. Abia mai avea

răbdare să aştepte ziua următoare. Şi cealaltă zi. Şi a treia, şi a patra.

În cursul lunii august, câştigă nouăzeci de miliarde de unităţi monetare. În seria aceea de tranzacţii, prelua una dintre reţelele bancare, unităţi industriale în valoare de patru miliarde, şi obţinu controlul parţial asupra a treizeci şi patru de alte companii.

În cursul lunii septembrie, câştigă trei sute treizeci miliarde de unităţi şi absorbi acel colos care se numea PRIMA BANCĂ IMPERIALĂ, trei societăţi miniere interplanetare şi proprietatea parţială asupra a două sute nouăzeci de companii. Până la sfârşitul lunii era instalat într-un zgârie-nori, cu o sută de etaje, din inima cartierului financiar şi încredinţa Societăţii de angajare sarcina de a-l instala ca o firmă majoră. La 30 septembrie, în clădirea aceea lucrau peste şapte mii de salariaţi ai lui.

În octombrie, îşi canalizã resursele în bani-gheaţă către investiţii în domeniul proprietăţilor hoteliere şi rezidenţiale, cu o valoare totală de trei trilioane şi o optime. Tot în octombrie se însura cu Lucy Rall, răspunse la propria-i chemare — el întorcându-se chiar atunci de pe Marte — şi-şi dădu întâlnire cu „celălalt” Clark. Cei doi tineri, la fel de hotărâţi şi sobri, vizitară „Palatul Gologanilor” şi smulseră de la Harj Martin banii care-i fuseseră furaţi de patronul cazinoului. De fapt, suma aceasta nu mai conta prea mult în stadiul la care ajunsese, dar important era principiul. Cayle Clark pornise spre cucerirea lumii impersonale a Isherului. Şi nimeni care-l trăsese vreodată pe sfoară nu trebuia să mai încerce o asemenea satisfacţie. După Harj Martin, era pur şi simplu firesc să-l caute pe colonelul Medlon şi să pregătească terenul pentru călătoria în trecut.

Doi Cayle Clark — de fapt acelaşi, dar din două epoci diferite —, aceasta era esenţa prezentării pe care o făcu Robert Hedrock în faţa Consiliului Arsenalelor. Acesta era incidentul fenomenal care o sili pe Împărătească să pună capăt războiului ei ca nu cumva alţi ofiţeri ori soldaţi să

distrugă stabilitatea financiară a sistemului solar, încercând să repete performanţa lui Cayle Clark.

CAPITOLUL XXX.

AFARĂ era întuneric. Fara străbătea străzile liniştite din Glay şi pentru prima dată îşi dădu seama că Centrul de informaţii al Arsenalelor trebuie să fie pe la jumătatea orbitei în jurul lumii, căci atunci când ieşise de acolo era încă în plină zi.

Tabloul dispăru de parcă nici n-ar fi existat vreodată, în timp ce el redeveni conştient de satul Glay, adormit de jur-împrejurul lui. Tăcut, paşnic, şi totuşi urât, se gândi el, urât de acea urâciune pe care o aducea întronarea răului. Se gândi la dreptul de a cumpăra arme — şi inima îi zvâcni în piept; îi dădură lacrimile. Se şterse la ochi cu dosul mâinii ca să mai poată vedea ceva în jur, îşi aminti de tatăl lui Creel care murise de mult şi păşi mai departe, fără să se simtă ruşinat. Unui om furios îi făcea bine să verse câteva lacrimi.

Lacătul masiv cedă în faţa energiei concentrate a micului revolver. O flamă scurtă, şi metalul se dizolvă. Păşi înăuntru. Era întuneric, nu vedea nimic, dar nu aprinse imediat luminile. Merse pe bâjbâite până la fereastra de control, răsuci ferestrele până la nivelul de vibraţii al întunericului şi apoi aprinse luminile. Trase aer în piept cu un extraordinar sentiment de uşurare constatând că maşinile lui, preţioasele lui instrumente şi unelte care-i fuseseră confiscate de portărel, se aflau din nou aici, gata să fie folosite.

Zguduit încă de emoţie, Fara o chemă pe Creel prin teleecran. Ea apăru puţin mai târziu, îmbrăcată într-un capot. Când văzu cine a făcut apelul, păli la faţă.

— Fara, ah, Fara! Credeam că…

El îi reteză vorba cu severitate:

— Creel, am fost la Arsenale. Vreau să faci următorul lucru: du-te direct la maică-ta. Eu sunt la atelier. Stau aici zi

şi noapte până când se stabileşte că rămân stăpân pe el… Am să trec mai târziu pe-acasă după hrană şi îmbrăcăminte, dar vreau ca până atunci să fii plecată. E limpede?

Obrajii ei supţi, dar frumoşi, se îmbujorară.

— Nu te mai necăji că nu poţi veni acasă, Fara. Fac eu tot ce trebuie. Am să strâng cele necesare în autoavion, inclusiv un pat pliant. O să dormim în cămăruţa din spatele atelierului.

Zorile se revărsară palide, dar se făcuse ora zece când se ivi o umbră în uşa deschisă; intră jandarmul. Lor. Părea ruşinat.

— Am un mandat de arestare.

— Spune-le celor care te-au trimis, îi spuse foarte hotărât Fara, că m-am Împotrivit arestării — cu arma.

Îşi potrivi fapta după vorbă atât de repede încât Jor rămase nemişcat — un bărbat voinic, dar cu un aer somnolent —, holbându-se la revolverul acela strălucitor, magic.

— Am aici o citaţie a Tribunalului… Pentru azi după-amiază. O primeşti?

— Fireşte.

— Deci vei veni?

— Am să-mi trimit avocatul, spuse Fara. Lasă hârtia acolo, pe duşumea. Comunică-le că am primit-o.

Omul de la magazinul de arme îi spusese: „Nu lua în bătaie de joc nici o măsură legală a autorităţilor imperiale, dar nici să nu te supui vreuneia dintre ele”.

Jor ieşi, aparent uşurat. Mai trecu o oră până să intre pe uşă, cu un aer pompos, primarul Mei Dale:

— Uite ce e, Fara Clark, urlă el. N-ai să poţi să scapi cu una, cu două. Asta înseamnă sfidarea legii.

Fara tăcu atâta vreme cât înalta autoritate păşi, legănându-se, până în mijlocul clădirii. Era de necrezut, aproape uluitor, ca primarul Dale să-şi rişte preţiosul său trup dolofan. Dar nedumerirea încetă când acesta rosti cu o voce slabă:

— Bună treabă, Fara. Ştiam eu că eşti capabil. Zeci de oameni din Glay te susţin, aşa că nu da înapoi. A trebuit să urlu la tine adineauri fiindcă afară e o gloată întreagă. Dacă nu te superi, te rog ţipă şi tu la mine. Hai să avem o ceartă adevărată. Dar mai întâi te previn: directorul de la Atelierele de Reparaţii Automate vine încoace împreună cu două gorile de-ale lui.

Clătinându-se pe picioare, Fara îl însoţi cu privirea pe primarul care pleca. Se profila o criză. Trase aer în piept, îşi îndreptă spinarea şi-şi zise: „N-au decât să vină, să vină şi…”

Totul se desfăşură mai uşor decât se aşteptase, căci bărbaţii care-i intrară în atelier păliră la vederea revolverului din toc. Urmară nişte proteste violente.

— Uite ce este, avem aici poliţa dumitale pentru douăsprezece mii o sută unităţi monetare. Sper că n-o să negi că datorezi banii ăştia.

— O răscumpăr, zise împietrit Fara, cu exact o mie de unităţi, suma plătită efectiv fiului meu.

Tânărul fălcos îl privi lung şi, într-un târziu, spuse sec:

— Primim.

— Am hărţile pregătite, spuse Fara.

Primul lui client fu bătrânul avar Lan Harris. Fara se uită la babalâcul sfrijit cu suspiciune şi, în sfârşit, începu să înţeleagă cum de se instalase primul magazin de arme pe terenul acestuia. La un ceas după plecarea lui Harris, mama lui Creel păşi ţanţoşă în atelier şi închise uşa:

— Ei? Ai izbutit, va să zică? Bună treabă. Regret că am părut puţin aspră când ai venit la mine, dar noi susţinătorii Arsenalelor nu ne putem permite să ne asumăm riscuri pentru cei care nu sunt de partea noastră. Dar să lăsăm asta. Am venit s-o iau acasă pe Creel. Important este ca toate să revină la normal cât mai curând cu putinţă.

Deci se terminase. De necrezut, dar se terminase. În seara aceea, în timp ce se întorcea acasă pe jos, Fara se opri de două ori şi se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un

vis. Aerul era bun ca vinul. Dinaintea lui se întindea micuţa lume a satului Glay, verde şi graţioasă, un paradis tihnit în care timpul se oprise în loc.

CAPITOLUL XXXI.

ÎMPĂRĂTEASA SPUSE:

— Domnul De Lany.

Hedrock se înclină. Se deghizase puţin şi-şi preluase unul dintre numele la care renunţase de mult, pentru ca ea să nu-l poată recunoaşte cândva în viitor.

— Mi-aţi solicitat o întrevedere?

— După cum vedeţi.

Împărăteasa se juca şi acum cu cartea lui de vizită. Purta o rochie ca o hlamidă, albă ca zăpada, care-i scotea în evidenţă culoarea feţei bronzate, ca şi decolteul. Încăperea în care-l primi fusese pregătită să semene cu o insuliţă din mările Sudului. Erau înconjuraţi de palmieri şi verdeaţă. De-o parte şi de alta erau valuri care se spărgeau de o plajă cu o înfăţişare absolut naturală. Dinspre marea aceea agitată bătea o briză răcoroasă care-i sufla lui Hedrock în spate şi împărătesei în obraji. Aceasta îl privea pe Hedrock cu amărăciune sau chiar cu un resentiment. Avea dinaintea ei un bărbat cu o înfăţişare impunătoare şi cu un chip ferm. Dar cel mai tare o uluiră ochii lui. Erau blânzi, dar neclintiţi, dovedind o vitejie nemăsurată. Nici nu se aşteptase la asemenea calităţi deosebite. Vizitatorul căpăta deodată o importanţă specială. Cercetă cu privirea cartea lui de vizită.

— Walter De Lany, zise ea gânditoare, cu aerul că ascultă rezonanţa numelui pe care-l rosteşte, aşteptând să capete mai mult sens.

În cele din urmă, clătină din cap cu un aer nedumerit.

— Cum aţi ajuns aici? Am găsit acest nume pe lista audienţelor şi am socotit că, probabil, întrevederea a fost aranjată de şambelanul meu, întrucât era vorba de ceva urgent.

Hedrock nu răspunse nimic. Ca şi atâţia alţi oameni ai Imperiului, şambelanul nu avea instrucţia mintală defensivă. Şi cu toate că Împărăteasa o avea, nu ştia că Arsenalele au făurit metode energetice pentru a smulge imediat reacţii favorabile de la cei neînzestraţi cu acest sistem de protecţie. Împărăteasa continuă:

— Foarte ciudat.

— Liniştiţi-vă, Maiestate, îi spuse Hedrock. Am venit să fac apel la îndurarea dumneavoastră pentru un biet om nevinovat şi aflat în mare nenorocire.

Cu asta o captivă. Din nou îi înfruntă privirea, se clătină puţin înspăimântată de forţa pe care o citea în ochii lui, apoi se calmă. Hedrock vorbi liniştit:

— Maiestate, aveţi posibilitatea să faceţi un act de bunătate fără seamăn în favoarea unui om care se află la aproape cinci milioane de ani de aici, balansându-se între viitor şi trecut, în timp ce clădirea dumneavoastră îl împinge tot mai departe.

Aceste vorbe trebuiau rostite. Se aştepta ca ea să-şi dea imediat seama că numai intimii şi duşmanii ei puteau să cunoască anumite detalii privind clădirea dispărută. Felul în care îi pieriră culorile din obraji arăta că şi ea e conştientă de acest lucru.

— Eşti omul Arsenalelor? Şopti ea surprinsă. Dar, ridicându-se imediat în picioare, strigă aproape scrâşnind: Ieşi de-aici! Afară!

— Stăpâniţi-vă, Maiestate, o linişti Hedrock. Nu vă ameninţă nici o primejdie.

Avusese intenţia ca vorbele lui să fie pentru ea ca un duş rece. Insinuarea că e speriată îi făcu obrajii să se păteze de roşeaţă. Rămase o clipă în picioare, iar apoi, cu o mişcare rapidă, îşi băgă mâna în decolteu şi scoase o armă energetică strălucind de albeaţă.

— Dacă nu pleci în clipa asta, trag.

Hedrock îşi depărtă braţele de trup ca un om supus percheziţiei.

— Un pistol obişnuit, zise el uluit, împotriva unui om care poartă o armă defensivă a Arsenalelor? Maiestate, dacă m-aţi asculta măcar o clipă…

— Nu vreau să am de-a face cu oamenii Arsenalelor.

Asta era pur şi simplu enervant. Hedrock vorbi cu o voce egală:

— Maiestate, nu mă surprinde că faceţi asemenea declaraţii lipsite de maturitate. Nu numai că aţi avut de-a face cu Arsenalele în ultimele câteva zile, dar le-aţi şi cedat. Aţi fost silită să puneţi capăt războiului şi să vă distrugeţi maşinile energetice temporale. Aţi căzut de acord să nu-i puneţi sub urmărire penală pe ofiţerii dezertori, ci doar să-i deblocaţi din armată. Şi i-aţi acordat imunitate lui Cayle Clark.

Citi pe chipul ei că n-a atins-o în nici un punct sensibil. Îl privea lung, încruntată:

— Trebuie să fie vreun motiv pentru care ai îndrăzneala să-mi vorbeşti astfel.

Propriile-i cuvinte o galvanizară. Se aşeză în jilţ şi rămase cu un deget în aer deasupra braţului frumos împodobit al acestuia:

— Dacă apăs pe butonul de alarmă, o să vină gărzile.

Hedrock oftă. Sperase că ea n-o să-i sileascâ să-şi dezvăluie întreaga putere.

— Atunci de ce nu-l apăsaţi? Îi sugeră el.

Se gândi că a sosit timpul s-o pună faţă-n faţă cu situaţia ei adevărată.

— Şi ce-ţi închipui, că n-am s-o fac? Întrebă, şi degetul ei întins apăsă ferm pe buton.

Urmă un răstimp de tăcere în care nu se auzi decât clipocitul valurilor şi briza fără viaţă. După cel puţin două minute, Innelda, ignorându-l pe Hedrock de parcă nici n-ar fi fost acolo, făcu vreo câţiva paşi până la un copac şi atinse una dintre ramuri. Trebuie să fi fost un sistem suplimentar de alarmă, pentru că aşteptă — de data asta nu chiar atât de mult —, iar apoi se îndreptă în grabă către tufişul des

care ascundea puţul liftului. Îi acţionă mecanismul şi, neavând nici o reacţie nici de acolo, se întoarse încet la locul unde aştepta Hedrock, reaşezându-se pe jilţul ei. Era palidă, dar liniştită. Nu se uită la Hedrock, dar îi vorbi fără frică:

— Ai intenţia să mă asasinezi?

Hedrock clătină din cap nerostind nici o vorbă. Acum regretă mai mult ca oricând că a fost silit să-i arate cât de neputincioasă este, regreta mai ales pentru că, fără doar şi poate, ea avea să înceapă să modernizeze sistemul de protecţie al Palatului, în speranţa falsă că se apără de ştiinţa superioară a Arsenalelor. Dar el venise, în această după-amiază, pregătit pentru orice eventualitate, orice pericol fizic sau mintal. N-o putea sili să facă ceea ce voia el, însă degetele lui ardeau pur şi simplu de atâtea inele ofensive şi defensive. Era îmbrăcat în costumul „de lucru” şi până şi savanţii de la Ateliere ar fi fost uimiţi să-i vadă diferitele tipuri de armuri. În preajma lui nu se puteau activa nici un fel de energii de alarmă şi nici o armă de foc nu putea trage. Era ziua celei mai importante decizii din întreaga istorie a sistemului solar şi el venise înarmat până-n dinţi.

Ochii femeii îl priveau lung, cu o intensitate sumbră.

— Ce doreşti? Ce e cu omul ăsta de care pomeneai?

Hedrock îi vorbi despre McAllister.

— Eşti nebun? Şopti când îşi încheie el expunerea. Dar de ce atât de departe? Clădirea este doar… Doar la trei luni.

— Factorul dominant pare să fie masa obiectului.

— Oh!

Un răstimp de tăcere şi apoi întrebarea:

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Maiestate, omul ăsta face un apel disperat la mila şi îndurarea voastră. Pluteşte într-un vid cum nu vor mai vedea niciodată ochii oamenilor. S-a uitat la Pământul nostru şi la Soarele nostru atât în copilăria lor, cât şi spre

bătrâneţea lor îndepărtată. Acum nimic nu-l mai poate ajuta. Trebuie să-i acordăm răgazul mântuitor al morţii.

Innelda avu, parcă, în mintea sa, viziunea beznei de nepătruns pe care o zugrăvea el. Deveni mai atentă şi mai concentrată, înţelegând acest eveniment în cadrul său mai larg.

— Dar ce e cu maşina pe care o ai?

— Este o copie a maşinii cartografice a Arsenalelor. Nu se mai strădui să-i explice că a construit-o într-unui dintre laboratoarele lui secrete, li lipseşte doar harta în sine, care a fost prea complicată pentru a fi fabricată aşa repede.

— Înţeleg, zise ea automat, fără a avea vreo reacţie.

În timp ce el îi cerceta chipul, Împărăteasa îl întrebă apăsând fiecare cuvânt.

— Şi ce rol ai dumneata în toată povestea asta?

Hedrock nu era însă pregătit să-i răspundă. Venise la Împărăteasa Isherului pentru că ea suferise o înfrângere şi, în situaţia în care se afla, era important să nu aibă prea multe resentimente. Nemuritorul, care se amesteca din nou în treburile muritorilor, trebuia să se gândească şi la asemenea lucruri.

— Maiestate, nu mai e timp de pierdut. Clădirea trebuie să se întoarcă aici peste o oră.

— Dar de ce nu putem lăsa Consiliului Arsenalelor să ia această hotărâre?

— Pentru că s-ar putea să ia o hotărâre greşită.

— Şi care este hotărârea justă? Insistă Innelda.

Rămânând acolo pe scaun, Hedrock îi vorbea.

Cayle Clark fixă manşa autoavionului în aşa fel încât să facă un cerc larg în jurul casei.

— O, Doamne, zise Lucy Rall-Clark. Vai de mine, dar e una dintre clădirile astea aeriene…

Se opri şi privi cu ochii plini de uimire la terenurile de dedesubt, la grădinile suspendate, la casa care plutea prin aer.

— Vai, Cayle, dar eşti sigur că ne dă mâna s-o ţinem?

Cayle Clark zâmbi:

— Iubito, ţi-am mai explicat de zece ori. N-o s-o mai fac încă o dată.

Dar ea protestă:

— Nu asta vreau să spun. Eşti sigur că Împărăteasa n-o să ţi-o scoată pe nas?

Cayle Clark îşi privi soţia cu un zâmbet firav şi întunecat:

— Domnul Hedrock mi-a dat un pistol de la Arsenale, zise el încet. Şi pe urmă, i-am adus o mulţime de servicii Maiestăţii sale, pe care — cel puţin aşa mi-a spus azi prin teleecran — le apreciază foarte mult. De obicei nu e falsă, aşa că am convenit să continui să lucrez pentru ea cam în acelaşi chip.

— Oh, făcu Lucy.

— Ei, haide-haide, nu te mai tulbura. Nu uita că chiar tu mi-ai spus că Arsenalele au încredere într-un guvern unic. Cu cât acest guvern va fi epurat mai degrabă, cu atât mai bine o va duce lumea întreagă. Şi te rog să mă crezi — şi faţa i se înăspri — că am căpătat destulă experienţă în acest sens şi ţin cu tot dinadinsul să-l purific.

Ateriza cu autoavionul pe acoperişul reşedinţei cu cinci etaje. O duse pe Lucy în interior, până în lumea camerelor luminoase şi elegante în care aveau să trăiască de-a pururi împreună.

Cel puţin, la vârsta de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, se părea că vor trăi într-adevăr de-a pururi.

EPILOG.

McALLISTER UITASE de hotărârea personală pe care intenţionase s-o ia. Îi era atât de greu să gândească în această beznă. Deschise ochii obosiţi şi văzu că stă nemişcat, atârnat într-o poziţie de balans în spaţiul întunecat. Sub el nu era pământ. Se afla într-o vreme în care planetele încă nu existau. Întunericul părea că aşteaptă un eveniment colosal. Îl aşteptau pe el.

Deodată îi fulgeră prin minte înţelegerea lucrurilor care aveau să se întâmple. Apoi îl copleşi uimirea, după care îşi dădu seama ce hotărâre trebuie să ia: resemnare în faţa morţii.

Era o hotărâre ciudat de uşor de luat. Se simţea tare istovit. Îi reveniră în minte reminiscenţe dulci-amare din zilele şi spaţiile îndepărtate, când zăcuse, între viaţă şi moarte, pe un câmp de luptă de la jumătatea secolului al XX-lea, resemnat cu ideea că va fi dat uitării. Atunci se gândise că trebuie să moară pentru ca să poată trăi alţii. Şi acum avea acelaşi sentiment, dar mai puternic şi pe un plan mult mai înalt.

N-avea idee cum se poate realiza acest lucru, dar pendulaţia avea să sfârşească, în trecutul foarte îndepărtat, cu declanşarea uluitoarei energii temporale pe care o tot acumulase la fiecare dintre aceste balansuri monstruoase.

Nu numai că avea să asiste, dar avea să şi contribuie la formarea planetelor.

SFÂRŞIT